JUDITH SMITH

Mai este timp pentru împăcare

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Ce-mi pasă că unchiul tău, Ted, chiar are nevoie de tine! se plângea mama lui Frances. Eu nu mă pot lipsi de ajutorul tău.

Tânăra schimbă un surâs complice cu tatăl său vitreg care, așezat în fața ei, lua dejunul. Crescuse fericită și protejată de răbdarea și delicatețea celui de-al doilea soț al mamei sale, într-o fermă bogată din Yorkshire. Dar Frances ținea mult și la unchiul ei, iar scrisoarea pe care acesta tocmai i-o adresase suna aproape ca un strigăt de ajutor.

Unchiul său Ted, fratele tatălui ei, care murise, suferea în timpul iernii de o tuse nesuferită care-l obliga să rămână acasă. Din când în când, Frances și mama sa îl vizitau, spre marea lui bucurie, dar unul din aceste sejururi fusese umbrit de lacrimile pe care Isabel le vărsase pentru primul ei soț.

Din fericire, Jim Martin nu le însoțise.Când s-a căsătorit cu Isabel, știa cât de mult îl iubise aceasta pe Peter Reynolds, chiar dacă le părăsise, pe ea și pe fiica sa, înainte de a muri, un an mai târziu, departe, printre străini. Cu toate acestea, nu ar fi suportat să o vadă pe soția sa trecând prin fața fostei lor case, și să o audă spunând că acela a fost singurul loc unde a fost fericită.

Frances avea atunci cincisprezece ani, și îl considera pe Jim adevăratul ei tată. Întorcându-se din această plimbare, i-a explicat unchiului său că ar fi fost mai bine să-și scurteze șederea, nefastă pentru mama sa.

Se întorseseră așadar amândouă la fermă, cu două zile mai devreme decât ar fi trebuit, și Jim le-a primit fără să le întrebe nimic. Reprezenta toată siguranța pe care și-o poate dori o femeie și, orice ar fi spus chiar Isabel, era fericită.

Nu-i lipsea nimic la fermă, și Jim se străduia să nu dea importanță tabloului pe care aceasta îl agățase în mijlocul peretelui din salon. Îl prezenta mândră tuturor musafirilor, care-l admirau.

- O lucrare a primului meu soț, pictorul Peter Reynolds.

Era un studiu impresionant și zbuciumat al unor dealuri, și al norilor în clipele dinaintea furtunii. Demonstra un talent original, care i-ar fi putut aduce celebritate autorului. Dar acesta se înecase în largul Siciliei, chiar în momentul în care pânzele sale începeau

să se vândă. Dorința bruscă de libertate, de a picta nebunește, l-au condus spre acest final tragic. Totul ar fi putut fi altfel dacă ar fi rămas alături de soția și de fiica sa...

Când i-a părăsit, Frances avea doar doisprezece ani și a fost profund disperată. Într-o zi, când ieșea de la școală, și-a găsit mama singură, prăbușită, în lacrimi.

- Tatăl tău a plecat. Ne-a părăsit.

Detestase întotdeauna meseria sa de desenator. În momentele sale de grație, picta și nu vorbea decât despre pânze și călătorii. A plecat singur, să-și realizeze visul. Fratele său, Ted, și mica Frances a trebuit să-și unească eforturile pentru a o sprijini pe Isabel, în durerea sa.

Cu toate acestea, fetița s-a simțit la rândul ei foarte rănită, mai ales din cauza lipsei complete de vești, dar, spre deosebire de mama sa, încercase o anumită simpatie pentru visele romantice ale tatălui său. Dar n-ar fi crezut niciodată că-i va abandona.

Din fericire, nu s-au confruntat cu probleme de ordin financiar. Le-a lăsat casa, un cont în bancă, și le trimitea lunar o sumă modestă. Dar nu le-a trimis niciodată o scrisoare sau o adresă.

Nimeni nu îndrăznea să-i pronunțe numele în fața amărăciunii Isabelei. Fratele său, Ted, încerca în permanență să scuze și să compenseze faptul că Peter le abandonase. Pentru că nu era căsătorit, încerca să asigure o prezență masculină, necesară familiei și să rezolve, pe cât putea, orice problemă. Încerca să-și liniștească

nepoata, asigurând-o că tatăl său se va întoarce în curând. La început l-a crezut, dar după un an, nici o scrisoare nu a apărut pentru a o liniști. În cele din urmă, la două săptămâni după ce au sărbătorit aniversarea a treisprezece ani, tatăl său nu mai trăia.

După moartea sa, Isabel l-a iertat. Resentimentele au dispărut, și Peter Reynolds a redevenit marea sa dragoste. Ținea încă doliu când a plecat în vacanță în Regiunea lacurilor, și acolo l-a întâlnit pe Jim. L-au fermecat comportamentul ei, atât de feminin, cât și nevoia sa de afecțiune.

Jim, bărbat tandru și generos, a cerut-o în căsătorie înainte de sfârșitul vacanței, și s-au întors împreună pentru a anunța celor apropiați vestea.

Isabel se întreba cum va fi primită decizia sa la mai puțin de șase luni de la moartea lui Peter. Dar nu putea să nu țină cont de faptul că fusese foarte norocoasă să întâlnească un bărbat ca Jim. Asta a înțeles și fiica ei, și i-a acordat încredere lui Jim.

Ted s-a simțit ușurat când a aflat de această căsătorie, care îi oferea lui Isabel o a doua șansă să îndeplinească rolul de soție. Era incapabilă să trăiască singură, și un soț ar proteja-o, fără să se teamă că într-o zi își va face bagajele și va dispărea. Dar nu se gândise că împreună cu mama va pleca și fata, la care ținea mai presus de orice. Când s-a instalat împreună cu părinții în vechea fermă, pentru prima oară în viața sa, s-a simțit singur și pierdut.

Unchiul îi lipsea lui Frances la fel de mult ca tatăl ei. Dar Jim o trata ca pe propria lui fiică. Și așa a început o viață nouă, fericită, care a transformat-o pe adolescenta crescută prea repede într-o tânără înaltă și subțire, care atrăgea toate privirile.

Avea părul roșu și-l lăsase să crească, îngrijindu-l cu atenție. Nu era, cu siguranță, la fel de frumoasă ca mama sa, dar surâsul ei fermecător și ochii verzi cu gene lungi erau atuuri de care se folosea cu grație. Prezența ei înveselea agenția imobiliară unde lucra și patronul, tânăr și celibatar, îi cerea deseori să iasă împreună.

Mama ei insista să accepte; considera că la douăzeci și doi de ani trebuia să ia viața în serios și să se căsătorească cu un băiat de treabă. Pentru a o aduce în fața altarului, Frances nu se gândea la Arthur Deane, chiar dacă era o partidă bună, sau la altcineva. Când atitudinea tânărului a devenit mai mult decât amicală, a preferat să-și discute problemele sentimentale cu tatăl vitreg, care era mai puțin preocupat să o căsătorească.

Mama ei ar fi sfătuit-o să se grăbească să ia o decizie. I-ar fi amintit că Arthur este un băiat de viitor, cu afacerea sa de familie. În plus, ar fi fost dezamăgită de impulsivitatea nefastă a fiicei sale, moștenită de la tatăl său, bineînțeles.

Așa că Frances a profitat de plimbarea de duminică pentru a se destăinui tatălui său vitreg.

- Nu știu ce să fac...Arthur ia lucrurile în serios.

- Și nu asta îți dorești?

- Cu siguranță, nu! explodă tânăra.

Jim crezu că problema era rezolvată și nu înțelegea de ce era atât de preocupată.

- Din cauza mamei, știi cât s-ar frământa, dacă ar bănui.

O aprobă cu un surâs.

- Te-a cerut în căsătorie?

- Nu, nu încă. Dar nu mai durează mult. Ar trebui să plec din agenție. Și nu este ușor să-mi găsesc de lucru în acest moment.

Probabil că Frances, ca secretară de director, nu ar fi rămas mult timp fără slujbă. Dar să părăsească un loc de muncă stabil și o partidă avantajoasă nu ar fi plăcut cu siguranță mamei sale.

- Dacă situația devine jenantă la agenție, ai putea lucra pentru secretariatul fermei până ți-ai găsi altceva. Îi voi spune mamei tale că Arthur nu este bărbatul de care ai nevoie. Îți vei găsi curând un alt loc de muncă și...un alt...prieten.

- O! Mulțumesc, strigă Frances, îmbrățișându-l plină de efuziune.

Doar Jim o putea proteja de mânia mamei sale.

- Îmi place ce fac, reluă ea, dacă aș putea să-l îndepărtez pe Arthur...

Jim surâse tandru. Aerul răsfățat și generozitatea fetei puteau face orice, dar nu să convingă un îndrăgostit. Arthur nu era primul pretendent, dar era angajatorul ei și se dovedise gelos din clipa în care ea începuse să caute scuze pentru a nu se întâlni cu el după serviciu. Vroia să știe absolut tot ce făcea.

Miercuri seara, când a sunat telefonul, a fost aproape sigură că era el, pentru a verifica dacă era la fermă. Pretextase că se spăla pe cap în acea seară, și a trebuit să lase foenul pentru a lua receptorul.

Vocea îi era neîncrezătoare când a răspuns. Urma să-i propună să-i facă o vizită?

- Frances? Tu ești? întrebă unchiul Ted.

- Da, de ce? Ți s-a părut că aveam o voce ciudată? întrebă ea, ușurată.

- Mai degrabă! Totul e în regulă?

Părinții ieșiseră, și era singură acasă. Se instală confortabil lângă telefon. Îi făcea întotdeauna plăcere să discute cu dragul ei unchi Ted. Dacă ar fi putut să-l vadă mai des! Era un bărbat fermecător, cultivat și plin de curtoazie, chiar dacă nu avea simțul pragmatic al lui Jim. Nepoata sa avusese întotdeauna dorința de a-i lua apărarea pe vremea când acesta își dădea silința să le facă viața mai ușoară, ei și mamei sale.

Râse, pentru a-l liniști.

- Probleme de suflet. Credeam că m-a sunat el.

Unchiul îi cunoștea pretendenții. Vorbiseră mult pe această temă de Crăciun, când îi vizitase la fermă.

- Care dintre ei, de data asta? întrebă el.

- Arthur Deane, patronul meu. Devine prea serios și nu-mi pot pune problema de a fi șomeră. Ce ghinion!

Îi împărtăși sentimentul, și o întrebă ce mai făcea familia sa. Brusc, un acces de tuse îl întrerupse, împiedicându-l să vorbească.

- Tușești mult...

- Da, și vara este încă departe... Apropo de vară, ce faceți în vacanță?

- Părinții se duc în insulele Canare. Au făcut rezervările în urmă cu două săptămâni. Eu nu am decis încă nimic. Tu? de ce nu le-ai petrece aici?

- Și dacă ai veni tu la mine? propuse el. Sunt trei ani de când n-ai mai pus piciorul pe aici.

- Atât de mult? Serios?

În timpul anilor de studiu, își petrecea la unchiul său o parte din vacanță. Se ducea singură, de la ultima vizită tristă, cu mama sa. Făcea menajul și-l ajuta în magazin. La ultima sa vizită, de Crăciun, o invitase ca de obicei, dar se făcuseră trei ani de când nu se mai dusese. Simți că este deprimat, și se oferi să-l viziteze pentru o săptămână.

- Când voi putea obține câteva zile de concediu.

- Vorbești serios?

- O să fac tot posibilul.

După un moment de tăcere, unchiul reluă:

- Bine, atunci! Te aștept.

- Să nu te apuci să numeri zilele! glumi ea. Ai grijă de sănătate. De mâine o să mă folosesc de toată puterea pe care o am asupra lui Arthur pentru a obține mai devreme concediul.

- Mulțumesc, îți sunt recunoscător.

În dimineața următoare, le-a povestit părinților conversația din ajun și promisiunea pe care o făcuse unchiului. Mama i-a surâs, condescendentă.

- Ted a fost mereu foarte sensibil. Peter îl compara cu o domnișoară bătrână.

- Domnișoarele bătrâne sunt foarte la modă, în zilele noastre. Doar ele știu să trăiască independent.

Mama sa nu știu ce să răspundă la o astfel de erezie.

Frances făcu așadar la agenție cererea de concediu. Își expuse motivele. Arthur îl cunoscuse pe unchiul ei de Crăciun, dar reacționă totuși destul de brutal.

- Nu acolo ai crescut? Mai ai mulți prieteni acolo? o întrebă.

- Deloc. Sunt ani de când nu m-am mai dus acolo, și atunci doar pentru câteva zile.

- Nici un îndăgostit care a rămas fidel?

- Nu, din păcate! afirmă Frances, direct.

Și totuși, această curiozitate deplasată o irită. Ar fi putut să-i răspundă: „N-am nici un iubit acolo, chiar dacă un tânăr fermecător lucrează la galeria de artă de lângă

magazinul de artizanat. Dar risc, de asemenea, să mă întâlnesc cu singurul bărbat pe care îl detest cu adevărat".

Nu era însă atât de apropiată de Arthur pentru a-i împărtăși sentimentele și prefera, pe cât posibil, să evite să vorbească despre Leo Alridge.

I-a scris unchiului în aceeași zi, anunțându-i data sosirii. Scrisorile lor se încrucișară. Primi scrisoarea lui în dimineața următoare, o citi rapid, apoi reluă cu atenție lectura pentru a cântări toate consecințele.

„De când am vorbit la telefon, îi scria unchiul, m-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus. Ai de gând să-ți părăsești locul de muncă. Deoarece presupun că nu ai altceva în vedere, de ce nu ai veni să mă ajuți? Încep să îmbătrânesc..."

De-abia împlinise șaizeci de ani. Totuși, Frances crezu că întrezărește o anumită neliniște printre rânduri.

În timp ce mama sa supraveghea ouăle pe foc, îi întinse lui Jim scrisoarea s-o citească, apoi începu să-i vorbească domol mamei:

- Unchiul Ted îmi propune să mă duc să-l ajut să țină magazinul de artizanat.

- Poftim? Ce idee stupidă! Chiar că s-a ramolit!

- Cred că are nevoie de mine, explică, liniștit, Frances.

-Ce-mi pasă mie că unchiul Ted are nevoie de tine! Și eu am nevoie de tine. În plus, tu aici muncești, și Arthur este tot aici.

- Îmi pare rău, reluă fata, după un schimb de surâsuri cu tatăl vitreg. Nu-l vreau pe Arthur. Și dacă îl refuz pe Arthur, va trebui să-mi dau demisia.

Era prea mult pentru Isabel, mai ales la acea oră matinală. Se prăbuși pe un scaun, murmurând:

- Jim, fă ceva, împiedic-o!

Jim se mulțumi să râdă ușor:

- Haide, că doar nu vrea să plece în străinătate.

- Dă-mi scrisoarea!

Se străduí să descifreze scrisul, apoi spuse pe un ton sec:

- Poate să găsească pe cineva, dacă are nevoie de ajutor!

- Mi se pare ciudată această scrisoare, remarcă fiica sa. Nu pot să explic, dar simt că există un anumit mesaj printre rânduri.

Îi ceru din priviri ajutor lui Jim. Mama sa n-ar fi niciodată impresionată de o astfel de scrisoare, care nu formula, clar, nici o cerere. Tatăl vitreg făcu o sugestie de bun-simț:

- Ai putea să te duci pentru o lună, să vezi...

Exagera poate în legătură cu situația unchiului. Era, în orice caz, o bună ocazie să scape de Arthur. Într-o lună, avea timp să-și dea seama dacă unchiul avea într-adevăr nevoie de ea. În plus, ar fi amuzant să lucreze într-un magazin, și ar fi o schimbare față de munca de birou.

- Este o idee bună, conchise ea. Chiar în dimineața asta o să-mi prezint demisia.

Mama țipă, lovind cu pumnii în masă:

- Nu! Ești prea impulsivă. Nu-ți iei niciodată un timp de reflecție. Acum și tu vrei să mă părăsești, așa cum a făcut-o tatăl tău!

Lamentările ei nu se justificau. Fata fusese întotdeauna foarte atentă cu mama ei.

- Haide... începu Jim.

Dar Isabel nu-l lăsă să termine.

- Tu nu înțelegi. Nu vreau să mă părăsească, să muncească în magazinul ăla atât de aproape de omul ăla înspăimântător, de acea galerie. Nu voi putea niciodată să mă duc s-o văd.

- Haide, micuța mea, repetă Jim.

Frances înțelese că-i făcea semn să plece și să-l lase pe el să continue. Nu se vor certa. Fata ieși din bucătărie și îmbrăcă paltonul, fără să încerce să tragă cu urechea la conversație. Scoase mașina din garaj și opri în fața casei, așteptând.

Nu vroia să întârzie, mai ales dacă urma să-și dea demisia, dar trebuia să aibă răbdare până când Jim va ieși să-i anunțe decizia mamei sale. Și dacă nu va accepta? Dacă se va comporta așa cum o făcuse după plecarea primului soț? „Vrei să mă părăsești așa cum a făcut tatăl tău“ îi spusese Isabel. Își amintea cât de insuportabile au fost zilele după dispariția acestuia.

Prezența unchiului fusese atunci de neînlocuit, cum era acum cea a lui Jim. Îi va explica mamei că nu își

pierdea fiica. Nu putea să compare plecarea sa cu cea a tatălui său, și trebuia să fie fericită de decizia sa.

Muzica și discuțiile de la radio i-au ținut companie până la apariția lui Jim în curte. Lăsă geamul jos și-l întrebă:

- Cum e?

Îi surâdea, în timp ce se apropia de mașină.

- Foarte bine! Vestea a fost un șoc pentru ea. Credea că totul merge bine între tine și Arthur. Vrei să lucrezi pentru unchiul tău?

- O, da! Cum ai spus și tu, pot să mă duc în vacanță și să-mi dau seama care este situația.

Îi va lipsi viața de la fermă, alături de Jim și de mama ei.

- Nu înțeleg de ce face mama un asemenea scandal. Ar muri din cauza emoțiilor, dacă aș pleca să mă mărit.

- Dar atunci, te-ai instala la câțiva kilometri. Ar putea să vină să te vadă. Nu a uitat niciodată că tatăl tău a părăsit-o, de aceea este atât de posesivă.

Amorul exclusivist al mamei sale fusese rănit, dar de când se recăsătorise, fusese înconjurată cu afecțiune.

- Nu ar fi dus o viață atât de fericită, dacă el ar fi rămas și dacă nu te-ar fi întâlnit, exclamă cu căldură Frances.

Tatăl său vitreg făcuse tot ce i-a stat în putere pentru amândouă. Îi era recunoscătoare, la fel ca și Isabel, chiar dacă ea păstrase vie amintirea primului soț.

- Ești o fată bună, remarcă Jim.

- Vei avea grijă de ea?

- Ca întotdeauna, la fel cum și ea are grijă de mine, răspunse, aprinzându-și pipa.

Mamei sale îi plăcea să trăiască în această fermă veche, amenajată confortabil și împodobită cu bibelouri frumoase. Îi făcea plăcere să-i răsfețe pe Jim și pe Frances, și să pregătească mâncăruri deosebite. Vremurile dificile pe care le trăiau nu-i conveneau deloc dar cu Jim, era în mâini bune.

Frances, liniștită, se despărți de Jim și demară.

- Acum, trebuie să-i aduc la cunoștință vestea cea proastă lui Arthur!

Orașul îi era foarte familiar. Aici își făcuse studiile și găsise un post, ultimul, în agenția lui Arthur, în urmă cu un an. Existaseră câteva mici inconveniente dar, în mare, fusese fericită aici. Ar fi putut să rămână în continuare și să facă din acest oraș centrul vieții sale pentru totdeauna.

Dar scrisoarea unchiului său era o ocazie nesperată de a fugi. Avea nevoie de o schimbare, dar cum să-i explice asta lui Arthur?

Ajunse la agenția imobiliară, traversă vastul culoar de la recepție, decorat cu buchete de flori artificiale, și o salută pe domnișoara Lowndes care, de treizeci de ani, îi întâmpina pe clienți.

Frances întârziase zece minute. Se grăbi să ajungă în biroul lui Arthur, în care lucra și ea. Sosise deja, punctual ca întotdeauna.

Arthur aruncă o privire spre ceasul de la mână, dar nu făcu nici o remarcă, în timp ce Frances își agăța paltonul în cuier. Era fără îndoială surprins, pentru că Frances avea obiceiul să sosească la timp. Se aștepta la o explicație, o pană sau alt incident.

Se așeză în fața lui. El continua să o privească întrebător.

Arthur, deja placid și calm, ar fi devenit pe măsură ce îmbătrânea și mai flegmatic și mai sedentar. Frances înțelegea de ce mama ei dorea ca ei doi să se căsătorească. Arthur nu era omul care să fugă.

Pregătea explicația care nu putea să întârzie. Aranjă obiectele de pe birou, și i se adresă, în cele din urmă:

- Am primit o scrisoare de la un unchiul meu în această dimineață.

- Cel pe care trebuie să-l vizitezi?

- Nu am decât un unchi.

Știa, dar Frances nu trebuia să fie așa de înțepată, chiar dacă era nervoasă. Continuă imediat:

- Da. Acela. Ei bine, vrea să rămân să-l ajut la magazin.

-Să rămâi? Cât de mult?

- Ăă...permanent.

Orice s-ar fi întâmplat, n-ar fi vrut să se întoarcă să lucreze pentru el.

- Dar nu ești vânzătoare, obiectă el.

- Pot să învăț.

- Dar tu ești secretară!

- Acolo mă voi ocupa și de redactarea scrisorilor.

Vestea îl uimise. După un moment de tăcere spuse, privind dosarele de pe biroul său:

- Nu te voi putea înlocui niciodată.

Ea presupuse că vorbea despre muncă.

- Ba da, bineînțeles. Voi lăsa corespondența la zi și vei putea să dai un anunț, îl liniști.

- Dar cum rămâne cu noi doi?

Înpinse scaunul în spate și se ridică. Se înroșise și se bâlbâia un pic.

- Mă gândeam că...știi ce simt pentru tine...și..

Vocea i se gâtui.

- Dacă pleci, cred că ar trebui să oficializăm.

Nu o ceruse niciodată cu adevărat în căsătorie, dar încercase de mai multe ori să abordeze subiectul. Credea, probabil, într-un acord tacit. Frances evitase întotdeauna o declarație deschisă.

- Nu. Să nu precipităm lucrurile. După părerea mea, nu este momentul potrivit pentru a lua decizii.

Se apropie de ea; ea se ridică și se mișcă pentru a păstra distanța biroului între ei. N-ar fi putut să ajungă la ea fără a deveni ridicol, și ea nu vroia să-i rănească amorul propriu.

- Nu suntem noi buni prieteni? Nu putem să rămânem așa? îi propuse ea.

Se opri. O privi și oftă. Apoi reveni la locul său și se așeză greoi, după care oftă din nou:

- Ești hotărâtă?

- Da, trebuie să-l ajut, pentru că îmbătrânește.

Se așeză, la rândul ei, și începu să-i dea detalii:

- Are un magazinaș minunat, cu produse de artizanat local: țesături, sculpturi, vase de lut, obiecte de sticlă și de metal, jucării.

- Nu mai are nici o rudă?

- Nimeni care să poată să-l ajute.

- Astfel că, în cele din urmă, totul îți va reveni ție.

Frances îl privi, blocată.

- Vrei să spui că-l voi moșteni?

Nu se gândise niciodată, și, oricum, asta nu s-ar fi întâmplat decât peste douăzeci sau treizeci de ani cel puțin. Se întoarse spre ușă, ca și cum s-ar fi asigurat că este bine închisă, și-i șopti pe un ton confidențial:

- Pot să-ți dau un sfat în calitate de om de afaceri?

Se întreba ce putea cunoaște din artizanat un agent imobiliar, dar acceptă cu o mișcare a capului.

- În locul tău, aș rămâne la fermă. Nu ești decât fiica vitregă a domnului Martin. Dacă rămâi, vei fi singura moștenitoare, dar dacă pleci, există un risc.

Frances nu se mai putea abține să nu izbucnească în râs. Încercă să se stăpânească, și-i răspunse:

- Ce previziuni! Mi-ai omorât, practic, întreaga familie. Tatăl meu vitreg ar putea trăi mai mult decât tine și mama mea ar fi încântată să audă că este cu un picior în groapă.

Se înroșise și mai tare, dar încerca să continuie.

- Nu am spus niciodată așa ceva!

Lui Frances i se păru dintr-o dată că Arthur Deane era în special sensibil la farmecele moștenitoarei unui fermier bogat. Această constatare o amuză: din fericire nu fusese niciodată îndrăgostită de Arthur. Dar ce lipsă de pudoare, și cât de mărginit era! N-avea de ce să-și facă scrupule pentru el.

- Atunci, preaviz o săptămână, precizează ea.

***

Nu-i reproduse această conversație mamei sale. Îi povesti doar lui Jim că Arthur ținea mai mult la moștenirea fermei decât la ea. Tatăl său vitreg surâse în timp ce o asculta.

- Nu cred că-l preocupă ferma, ci tu și interesele tale. Poți să-l anunți că vei avea ferma într-o zi...Pentru cât face! Dar nu sunt pregătit să mor!

- O să-i spun din nou…că vei trăi mai mult decât el. Dar ai grijă de tine, pentru că altfel mă faci să mint!

Auzind-o pe mama ei că vine să se plângă, termină rapid fraza.

- Dar cum vei face să te pregătești într-o singură săptămână?

- Îmi fac toate bagajele într-un sfert de oră, și chiar dacă ar fi să uit ceva, aș putea reveni în câteva ore.

Și totuși, nu era așa de ușor să plece. Chiar dacă nu pleca în necunoscut, se simțea dezrădăcinată, ca și cum ar fi abandonat coconul familial pentru o nouă viață, pentru noi prieteni.

Săptămâna trecu repede. Mama se obișnuise cu ideea unei plecări în vacanță, nimic mai mult. Dar Frances știa că ruptura va fi mai adâncă. Isabel îi adresă ultimele recomandări.

- Să ne suni când ajungi. Ne vedem peste o lună! Sejur plăcut!

Călătoria a fost agreabilă. În timp ce conducea, și-l imagina pe unchi în magazinul său plin de comori. Fără să posede talentul artistic al tatălui său, îi plăceau obiectele frumoase, și această muncă îi va aduce mai multe satisfacții decât bătutul la mașină.

Visa la viitorul ei. Nu se temea de singurătate și, în plus, își va face noi prieteni. Fără îndoială, exagerase sentimentul de rău pe care i-l produsese scrisoarea unchiului. De altfel, nu-i mai păruse la fel de deprimat la telefon, când îi comunicase sosirea sa.

Stratford-upon-Avon, la ora patru după-amiaza, într-o zi de târg, era invadat de mulțimea turiștilor. Magazinul unchiului era foarte bine amplasat, într-o casă

elizabetană, cu grinzi aparente. În vitrinele mari erau expuse picturi și câteva sculpturi de mici dimensiuni aparținând „Galeriei Alridge“. Magazinul de artizanat se găsea în capătul curții. Părea mai ieftin și mai primitor decât galeria, având în fața intrării mese și scaune de grădină, din lemn natural.

În timp ce Frances își parca mașina în apropiere, un bărbat înalt ieși din galerie și o privea fix. Purta un costum bej și o cămașă albastră, o ținută simplă,dar de o eleganță provocatoare. O șuviță de păr blond îi cădea pe frunte, și ochii săi, își amintea, erau de un albastru de ape arctice, de o răceală cum nu mai văzuse niciodată.

Privirile li se întâlniră, dar fără ca vreunul să arate că se cunoșteau; Frances se grăbi atunci să-și parcheze mașina lângă vechiul Austin al unchiului ei. Îi era ciudă de reacția sa, și rămase o clipă nemișcată: o durea inima de parcă s-ar fi aflat într-un lift prea rapid.

Nu se schimbase. Îl zărise, întâmplător, ultima oară când venise. Cu siguranță, o recunoscuse, dar nu trebuia să se aștepte să o salute. De altfel, nu-și vorbiseră niciodată.

Se înfioră. Îi păndea Leo Alridge sosirea? Nu, cu siguranță. O simplă coincidență. Dar stătea acolo, ca și cum ar fi întâmpinat-o în noua ei locuință. Dacă ar fi fost superstițioasă, prezența lui ar fi fost considerată de rău augur.

Capitolul 2

Nu erau clienți în magazin când Frances îi trecu pragul. La auzul clopoțelului, unchiul Ted ieși din birou. Bărbatul acesta, înalt și atletic, era ușor încovoiat. Când o văzu, figura lui exprimă atâta bucurie, încât Frances se grăbi să-l îmbrățișeze.

- Ce fericită sunt să te văd.

- Ai venit!…Chiar și după ce am vorbit la telefon, nu-mi venea să cred.

Era, fără îndoială, de vină slaba iluminare din magazin, dar lui Frances i se păru că avea un aer extenuat.

- Ce slab ești! spuse ea.

- Dar așa am fost mereu, răspunse el, surâzând.

Îl compara poate cu tatăl său vitreg, cu statura impozantă a acestuia. Era, oricum, îngrijorată.

- Mănânci cât trebuie?

Apoi râse.

- Parcă sunt mama!

Unchiul îi luă valiza și o luă înainte pentru a urca în micul apartament.

- M-am temut că mama ta nu te va lăsa să vii.

- Nu a fost foarte entuziasmată, recunoscu. Trebuie să o sun în seara asta. Ce drăguț este aici! Nu-mi vine să cred că n-am mai venit de trei ani…

Salonul era confortabil, în pofida mobilierului un pic dărăpănat, și vechile fotolii dintotdeauna erau dispuse în apropierea șemineului. În încăpere domnea o dezordine demnă de un burlac bătrân.

- Te-ar deranja dacă aș face un pic de ordine?

- Poți să arunci totul, dacă vrei. Poți să faci tot ce ai chef atâta timp cât rămâi aici.

- Nu am în vedere niște schimbări atât de radicale!

Se așeză și începu să sară pe canapea.

- Îți amintești cum săream altădată?

- Erai o fetiță plină de viață.

Surâse nostalgic și, pentru că se auzea clopoțelul din magazin, îi arătă camera sa, aflată la același etaj, în timp ce a lui și debaraua se găseau la mansardă. Intră în cameră. O știuse întotdeauna mobilată simplu și plăcut. Zidurile fuseseră văruite într-un verde pal, și un buchet de narcise galbene o așteptau pe comodă.

Mirosul ademenitor al cinei urca din bucătărie. Nici un detaliu nu fusese neglijat pentru primirea tinerei.

Coborî la unchiul său în momentul în care clienții ieșeau din magazin.

- Mulțumesc pentru flori. Ai făcut o vânzare bună?

- Chiar și una măruntă este importantă...

Luă un prespapier de sticlă roz și să uită la preț.

- Va trebui să-mi explici totul. Fiecare articol este marcat?

- Majoritatea. Cred că voi închide devreme în seara asta. Dacă vrei să urci să te înviorezi un pic după drum, masa va fi gata în curând. Mă întorc în zece minute.

Se spălă pe față și pe mâini în bucătărie, și apoi scoase mâncarea din cuptor și puse pe masă costițele de porc cu ciuperci și cartofi gratinați.

- Ești mereu la fel de bun bucătar, aprecie ea.

- O! Nu-mi dau prea mult osteneala când sunt singur.

Unchiul mânca acum cu poftă, și fața-i strălucea. Frances înțelese cât de singur trebuia să se fi simțit. Nu-și dăduse niciodată seama. Trăise întotdeauna singur de când, pe vremea când era tânăr, cumpărase magazinul. Dar, o dată cu vârsta și cu boala, singurătatea își pierduse farmecul.

Era fericit să o asculte cum vorbește. Îi povestea că, în opinia lui Arthur, dacă pleca, risca să piardă ferma.

- Îți dai seama! Și eu care credeam că este înnebunit după mine! conchise ea râzând.

Unchiul nu surâse înainte de a fi sigur că râsul ei nu masca o rană.

-Asta mă lecuiește de bărbați pentru moment. Apropo de bărbații de care mă pot lipsi, ghici care a fost prima persoană pe care am văzut-o când am sosit în după-amiaza asta?

Unchiul dădu din cap, în semn că nu știa.

- Leo Alridge! Vine des pe aici?

Îi pronunțase numele ca pe al unui ucigaș, cu o grimasă exagerată de repulsie. „Galeriile Aldrige" se găseau la Londra, New York și Roma, dar reședința familiei era pe o insulă de pe fluviu, la câțiva kilometri de Stratford.

Unchiul nu mai surâdea, și-i răspunse calm:

- Pleacă săptămâna viitoare.

- Este incredibil, reluă ea, tocmai când soseam. Mi-am încrucișat degetele pentru a alunga ghinionul.

- Ați vorbit?

- Glumești! Ce să-i spun? A trecut mult timp de când nu ne-am văzut…dar încă nu suficient.

Credea că vor râde împreună, ca de obicei, de antipatia ei pentru Leo Alridge. Dar unchiul Ted continuă liniștit:

- Știu ce simți pentru el, dar va fi dificil să-l eviți.

Dacă urma să locuiască aici, era imposbil să nu se întâlnească și, bineînțeles, n-ar intra în conflict cu un vecin. Trebuia să-i promită unchiului că va fi politicoasă. În acea clipă cineva bătu la ușa de la etaj.

Pe vremuri, imobilul constituia un întreg, iar magazinul de artizanat și galeria erau legate prin două

uși, una la parter și cealaltă pe palier. Ambele fuseseră blocate. Era pentru prima oară când cineva vroia să intre dinspre galerie. Frances schiță un zâmbet:

- Să nu-mi spui că m-a urmărit!

Adoptase un ton relaxat dar simți cum, brusc, mușchii i se încordaseră. Unchiul se ridică și ieși pe palier. L-a auzit cum a tras zăvorul și l-a întâmpinat pe vizitator.

- Bună, Gerald. Intră, te rog.

Se relaxă. Era probabil Gerald Maddox, directorul galeriei. Se ridică, bucuroasă să-l revadă pe acest tânăr fermecător. O invitase să iasă împreună, în urmă cu trei ani, o dată pentru a bea ceva, și altă dată pentru a merge la cinema.

Promisese că va reveni anul următor. La început și-au telefonat, apoi și-au transmis mesaje prin intermediul unchiului ei. Dar timpul estompase amintirile comune. Cu toate acestea, îi făcea plăcere să-l vadă.

- Ce plăcere! exclamă ea. Pari în formă.

În jur de treizeci de ani, tânărul purta o mustață închisă, și ochii îi străluceau în spatele lentilelor ochelarilor. Costumul albastru sobru îi dădea aerul unui președinte-director general, dar Frances își amintea de umorul care se ascundea în spatele acestei aparente rigidități. O privi, și-i surâse unchiului.

- Asta ar trebui să vă crească vânzările.

- Sper. O ceașcă de ceai? îi propuse.

- Mă duc eu să-l pregătesc, se oferi ea.

Reveni apoi cu biscuiți, și-l întrebă pe Gerald:

- Ce-i făcut în tot timpul ăsta?

- Lucrez în continuare aici. Cum se face că nu ești căsătorită?

-Mă iau după unchiul meu. Sunt dificilă, răspunse.

Turnă ceaiul și-i întise o ceașcă lui Gerald.

- Și tu? Tot celibatar, sau mă înșel?

Unchiul uitase, poate, să o informeze. Dar vestea nu ar fi afectat-o. Dacă Gerald se căsătorise, l-ar fi felicitat din inimă și și-ar fi exprimat chiar dorința s-o întâlnească pe soția sa.

- Nu încă, preciză el, cu o mimică care o făcu să izbucnească în râs.

Se așezară lângă foc, vorbind de una și de alta. Gerald părea la fel de entuziasmat de munca sa. Povesti pe larg despre expoziția unui nou pictor, pe care o pregătea pentru luna viitoare.

- Leo l-a descoperit.

- Mare descoperitor de talente, murmură Frances.

- Da, așa este.

Unchiul Ted se apropie de televizor, și-i întrebă dacă se puteau uita la știri.

- Deja? se miră Gerald. Cum trece timpul! Venisem doar să vă urez bun venit.

Vorbea ca și cum se simțea vinovat pentru că stătuse atât de mult, dar Frances apreciase vizita sa.

- Poate ne vedem mâine, propuse Gerald.

- Voi fi aici. Pe care ușă ieși? A magazinului sau a galeriei?

- Nu cotează. Am zăvorât ușa ce dă spre galerie. Nu trebuie să mă mai întorc.

Coborî în magazin, însoțit de Frances.

- Ca pe vremuri, remarcă el.

Frances surâse. Nu existaseră alte vremuri, ci doar câteva seri inofensive.

- Cred că asta a fost demult, spuse ea.

Urcă rapid înapoi. Unchiul său se uita la știri. Spălă vasele, și apoi se instală lângă șemineu. Se întreba la ce oră se duce la culcare unchiul ei, remarcând că părea mult mai slab decât ultima oară când venise.

La sfârșitul programului de știri, dădu sonorul mai încet și începu să-i explice:

- În legătură cu Leo...

- O, dragă unchiule, chiar este nevoie?

Frances n-avea chef să-l audă vorbind de Leo. I se dăduse deja prea multă importanță în această primă seară.

- S-a întâmplat demult, reluă calm. Nu ar mai trebui să-i porți pică.

- Nu, bineînțeles. Tatăl meu ar fi plecat, chiar dacă nu l-ar fi întâlnit pe Leo Alridge. Nu putea să picteze acasă.

Trebuia să-l liniștească, să nu-i provoace alte griji, pentru că părea, oricum, destul de copleșit.

Dar cum să uite că Isabel considerase întotdeauna pictura soțului ei o amenințare la adresa unei vieți de

familie stabile? Totuși, Frances și unchiul Ted își aminteau. Știau că Peter ar fi ales calea picturii și fără sfaturile lui Leo Alridge.

Orice specialist căruia nu-i place să vadă cum se irosește un talent ar fi procedat la fel. Mama sa îi purta pică lui Leo Alridge. Dar ea făcea la început oricui reproșuri, chiar lui Frances și unchiului Ted, numai ei însăși nu. Îl acuzase pe cumnatul ei că-i împrumutase bani lui Peter, deși Ted nu stătuse niciodată foarte bine din punct de vedere financiar. Considera că și Frances îl încurajase, admirându-i pictura. Dar vremea aceea trecuse acum, și Isabel n-a mai adus vorba despre ea după moartea lui Peter. Doar Leo Alridge continua să fie criticat.

Frances nu-i reproșa nimic. Când tatăl său le părăsise, Leo avea douăzeci și patru de ani, dar era deja o celebritate în lumea artei. Galeriile familiei Alridge se dezvoltaseră, mulțumită bunicului și tatălui său, cu spații somptuoase unde expuneau doar artiști recunoscuți. Dar Leo își începuse cariera de comerciant de opere de artă cumpărând picturi și sculpturi ale debutanților. Alegerile sale, făcute cu discernământ, reprezentau o adevărată promovare pentru oricare artist tânăr, și el apreciase opera lui Peter Reynolds.

De altfel, Alridge subliniase că un artist trebuie să fie nemilos și atunci, brusc, tatăl său le-a părăsit. Nici o scrisoare, nici o felicitare aniversară.

Frances nu-l cunoștea atunci pe Leo Alridge. Tatăl său se ocupa de galeria din Stratford, și Leo călătorea în străinătate. L-a văzut de câteva ori, dar nu i s-a adresat niciodată. Tânărul mecena nu remarcase, cu siguranță, școlărița care venea în magazinul de artizanat. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu avea nici o importanță.

Doar după plecarea tatălui său, omul care îl sfătuise pe acesta să fie nemilos, îi atrăsese atenția.

În acea zi l-a analizat cu răutate, privindu-l prin vitrina magazinului. Venise să supravegheze magazinul, în absența unchiului său, care se dusese la ea acasă să se ocupe de niște acte în locul tatălui ei.

Leo Alridge ieșise din galerie și se oprise să vorbească. Frances își amintea trăsăturile sale, dar pentru prima oară, îi remarcase ochii albaștri, de un albastru ca miezul unui aisberg. Înalt și zvelt, vorbea fără să surâdă, fără gesturi sau eforturi inutile. O treceau fiorii; părea atât de rece, atât de stăpân pe el însuși…

Chiar și acum, îi putea provoca aceleași senzații, ca în această după-amiază, în mașină, când simțise că îi îngheață sângele. Îi spunea „omul de gheață“ în prezența unchiului său; evita însă să-i vorbească despre el mamei sale, care ar fi devenit isterică la simpla pomenire a numelui acestui personaj. Isabel făcuse deja scandal în galerie, și unchiul Ted se supărase pe ea. Ca răspuns, s-a închis în camera sa.

Unchiul îi explicase lui Frances, care, la acea vreme, avea doisprezece ani:

- N-ar trebui să se ia de Leo Alridge. Tatăl tău trebuia să plece: are de realizat o operă...Va reveni.

- Știu că va reveni.

Și ea crezuse atunci.

Acum putea să glumească.

- Nu apreciez deloc «bărbații de gheață». Am senzația stranie că îngheți dacă te apropii prea mult de ei.

- Nu-l cunoști, protestă unchiul.

- Da, admise, am prejudecăți. Nu țin neapărat să-l cunosc.

Pentru că unchiul o privea dezamăgit, îl întrebă:

- Ce mă sfătuiești?

- Ei bine, cum ți-am spus, este deseori pe aici acum, și n-aș vrea să-l jignești.

- Dar nici nu am de gând, răspunse, vesel. Nu vreau să mă deranjeze, și-ți promit că nici eu nu-l voi deranja.

Unchiul Ted părea liniștit, și terminară seara flecărind în pace. Frances își sună mama, și nu mai pomeniră de Leo Alridge până s-au dus la culcare.

Credea că va adormi ca de obicei, imediat ce va punea capul pe pernă. Dar mediul diferit și perspectiva necunoscută a zilei de mâine o ținură trează. După o oră de nesomn și de întors de pe o parte pe alta, își simți gâtul uscat și avu poftă de un pahar cu lapte.

Dacă s-ar fi ridicat să se ducă să-și ia lapte, ar fi putut profita pentru a trage perdelele, pentru că razele lunii luminau atât de tare camera, de parcă ar fi fost în plină zi. Pe urmă, va putea, cu siguranță, să adoarmă.

Se ridică din pat, fără să aprindă lumina. Pe palier, nici un zgomot. Unchiul dormea, probabil, dus. Camera lui Frances se găsea la un pas de ușa care dădea spre galerie, și zăvoarele nu erau trase. Fără să știe de ce, îi veni ideea să le tragă, pentru că nimeni nu putea să o folosească.

Ce scuză să găsească pentru ce să întâmplă apoi, dacă nu curiozitatea sa înnăscută? Nu intrase niciodată în galerie, și nu putu să reziste tentației de a arunca, rapid, o privire. Deschise ușa.

Încăperile mici de la etaj fuseseră desființate pentru a crea o sală mare în care fusese păstrată doar șarpanta. O scară sculptată, impozantă, făcea legătura cu parterul. Ce diferență față de magazinul de artizanat! Se strecură în interior.

Putu să admire picturi și sculpturi de toate mărimile. Mâine îl va întreba pe Gerald despre valoarea lor.

Brusc, atenția sa se fixă. Printre picturile pe care le privea, descoperise o pânză mică, în stilul operelor pictate de tatăl ei. Se îndreptă încet spre tablou. Dacă fusese pictat de tatăl său, ar fi trebuit să dateze din ultimele sale douăsprezece luni de viață.

Se apropie: nu, nu era pictat de el. Nu putea să descifreze semnătura, dar data era de anul trecut. Din apropiere, asemănarea pălea.

Se întoarse, în timp ce privea picturile. Fără să știe cum, atinse un piedestal din apropierea balustradei.

Dacă nu ar fi reacționat atâta de violent, nu ar fi făcut decât să-l miște, dar încercând să-și corecteze stângăcia, nu făcu decât să înrăutățească lucrurile. Incapabilă să țină vasul care se mișca, văzu cum se clatină, și cum se sparge de podea.

Pe moment, nu îndrăzni să se uite. Pe urmă coborî repede treptele, și îngenunche lângă resturi. Vasul era imposbil de restaurat, dacă s-ar fi pus problema.

Era dezolată. Intrase nu doar fraudulos, dar spărsese și un obiect de foarte mare valoare. Era responsabilă, din punct de vedere moral și legal, pentru acest dezastru.

Luă bucata cea mai mare. Se putea distinge, în parte, un dragon. Un vas Ming, una din acele fabuloase dinastii ale căror obiecte costă mii de lire sterline?

Oricare ar fi fost prețul, trebuia să-l plătească, să-i explice lui Gerald, și să înceapă să lucreze pentru a putea aduna suma necesară. Își imagina cum urma să sune acasă:"Alo, sunt foarte bine, puteți să-mi împrumutați câteva mii de lire sterline? Tocmai ce-am spart un vas Ming." Măcar să nu fie foarte scump! Măcar să-l poată plăti, chiar dacă ar trebui să-și vândă mașina!

Adună resturile, la lumina lunii, ca să nu se creadă că a fost vorba de o efracție. Ar fi trebuit să dea explicații celui care le-ar fi descoperit, și se ruga să fie Gerald acela. Ar fi putut să-l sune, i-ar fi fost mai ușor să-i mărturisească, și să-l întrebe de preț fără să-i fie rușine că ar leșina.

Urcă încet pentru a strânge toate bucățile, și se întoarse în apartament, regretând din suflet că îl părăsise.

Ce început frumos! Și bietul unchi Ted, care dorea să nu fie supărată pe Leo Alridge. Ar fi avut un coșmar dacă ar fi aflat.

În agitația sa, nu reuși pe moment să-și amintească numele de familie al lui Gerald. Când își aduse aminte că era Maddox, nici o adresă din cartea de telefoane nu se potrivea. Oftând, abandonă căutările.

Trebuia să aștepte până a doua zi dimineața. Se urcă în pat, și visă dragoni chinezești care, în loc să scuipe foc, scuipau gheață, și când se trezi, primul său gând fu: «Cât îi datorez oare lui Leo Alridge?»

Se ridică, pregăti micul dejun și, după ce sună de opt, alergă în curte la fiecare cinci minute să vadă dacă era deschisă galeria.

La opt și jumătate, unchiul său coborî în pijama.

- Ai dormit bine, o întrebă?

- Da, minți ea.Și tu?

- Cea mai bună noapte după luni de zile.

Dacă ar ști! Imediat ce unchiul intră în baie, alergă afară: de data asta ușa galeriei era deschisă.

Intră și fu întâmpinată de Leo Alridge. Purta un costum verde de cuolarea ardeziei, asortat cu cravata și cu cămașa. Trăsăturile sale erau regulate, cu excepția

nasului, pe care trebuie că și-l spărsese cândva. În pofida farmecului său, era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă, mai ales în acel moment.

Cu răsuflarea tăiată, întrebă de Gerald.

- Sosește curând.

Simțea cum se făcea mică, și ar fi vrut să dispară. Nu se punea problema să-i povestească lui Leo Alridge despre aventura sa. Unchiul îi spusese că acesta va fi plecat săptămână viitoare. Prefera să aranjeze totul cu Gerald, și să nu-i spună nimic lui Alridge.

- Are legătură cu vaza? întrebă el.

Văzu atunci resturile uitate pe podea.

- Am observat că ușa nu era zăvorâtă, adăugă el.

Gândurile începură să i se amestece în cap. Văzuse resturile, și ușa care nu fusese zăvorâtă. Nu avea altceva de făcut decât să mărturisească totul, dar cum să se exprime ca să nu-l compromită pe Gerald?

Bâigui câteva cuvinte de neînțeles pentru a câștiga timp.

- Știți cine sunt? întrebă ea, în cele din urmă.

- Bineînțeles.

În alte împrejurări, l-ar fi întrebat de ce în ajun se făcuse că n-o cunoaște. Dar nu era momentul potrivit. Spuse atunci, cu umilință:

- Sunt profund dezolată. Eu sunt de vină. Intrasem să mă uit, înțelegeți. Am văzut o pânză care mi-a amintit de cele pictate de tată meu. Credeam că era a lui.

Se opri. Pentru că el tăcea, adăugă:

- Peter Reynolds.

Nu putea să-l fi uitat, chiar și după zece ani.

- Am vândut câteva tablouri ale sale, dar au fost prea puține.

- Nu a avut timp, nu?

- Din păcate, nu!

Exprima mai degrabă niște condoleanțe oficiale, decât o simpatie sinceră.

- Și nu se mai găsește pe piață.

Îl interesa mai mult opera, decât omul. Dar observația sa înțelegea că cei care au cumpărat au fost mulțumiți de achiziția făcută.

- Așadar, picta bine? Ar fi fost un mare artist?

- Avea talent, dar, așa cum ați remarcat, n-a avut suficient timp.

- Ce păcat că nu a rămas aici, cu noi! exclamă ea.

- Poate...

Ce însemna acest poate? Ar fi trăit dacă ar fi rămas.

- Gerald a lăsat ușa neîncuiată? întrebă.

Întrebase de Gerald, și asta o deconspirase.

- A...venit la unchiul meu, aseară. A văzut mașina mea, și a dorit să-mi ureze bun venit, explică grăbită, și...a ieșit prin magazin. Dar, bineînțeles, a crezut că închisesem eu ușa dinspre galerie. I-am promis, și vroiam...Nu avea de unde să știe că sunt atât de...

Se întrebă deodată în ce condiții își rupsese nasul. Poate într-o zi în care nu manifestase nici un semn de înțelegere față de un interlocutor. Ochii săi albaștri nu clipeau niciodată, și privirea lor era atât de intensă!

- …atât de îngrozitor de neîndemânatică, termină ea. Am lovit soclul și vaza a căzut. Cât valorează?

Își ținu respirația.

- Nu este o piesă autentică. Este o piesă de decor, fără valoare.

Așadar, nu va trebui să-și vândă mașina sau să se îndatoreze.

- Ce păcat! îi scăpă. Cât vă datorez, vă rog?

- Ar fi mai simplu să vorbiți cu Gerald.

- Bine. Îmi pare, cu adevărat, rău. La revedere!

- La revedere!

Ieși încet, fără să-și asume riscuri. O dată ajunsă afară, fugi cât o ținură picioarele pentru a scăpa de privirea lui. Dar la colț își dădu seama că ar fi putut s-o vadă printr-una din vitrinele galeriei. Ce impresie dezastruoasă îi făcuse!

Întreaga ei atitudine fusese jalnică. Această idee o făcu să se înnegrească de ciudă, chiar dacă nu făcuse nimic reprobabil. Fusese doar stângace. Dar Leo Alridge nu tolera nici un defect omenesc. Data viitoare când se vor mai întâlni, va încerca să fie sigură de ea, și să nu aibă nici un motiv pentru care să-și ceară scuze.

Ajunse în bucătărie cu puțin înaintea unchiului său.

Sosiseră ziarul și poșta, mai ales scrisorile de afaceri, și unchiul Ted începu să le citească în timp ce lua micul dejun. Se scuză apoi pentru tabieturile sale de burlac bătrân.

În timp ce mâncau și vorbeau despre știri, gândurile sale nu părăseau galeria. Frances își putea imagina cât de usturătoare puteau fi observațiile lui Leo Alridge la adresa membrilor personalului care lăsaseră deschisă ușa galeriei. Mai ales dacă fata din vecini profitase de clarul de lună pentru a comite stângăcii.

Frances nu mai tremura de când aflase valoarea reală a vazei. Reuși să se machieze și îmbrăcă o ținută de lucru, o pereche de blugi și un tricou verde smarald. Apartamentul, la fel ca și magazinul, aveau nevoie de o curățenie generală de primăvară.

De la Crăciun, când femeia care făcea menajul se pensionase, unchiul se descurca singur. Starea apartamentului era acceptabilă, dar Frances avea o dorință nebună ca totul să strălucească.

Coborî, în timp ce unchiul scotea masa de grădină în curte, în porțiunea care le era rezervată. De n-ar ieși Gerald din galerie cât timp unchiul era afară! Trebuia însă să se vadă cu el cât mai repede, și să încerce să-i explice totul.

Nu se va duce în galerie cât timp mașina lui Leo Alridge va fi parcată în curte, va aștepta ca acesta să plece, pentru

a se duce să-și ceară scuze. Între-timp, avea multe de făcut. Sezonul turistic tocmai începuse, și depindea de Frances ca acesta să fie un succes.

În lumina dimineții, unchiul său părea într-adevăr obosit. Decise să aibă grijă de el și să-l scutească de sarcinile sale cât de mult putea. Începu cu aranjatul, lăsând curățenia pe mai târziu, după închiderea magazinului.

Unchiul Ted se consacra magazinului și dorea ca, la rândul ei, să facă la fel. Poate că moștenise ceva din talentul artistic al tatălui său, cel puțin referitor la simțul proporțiilor și la cel al culorilor. Avea de partea ei tinerețea și entuziasmul, și unchiul privea cu un aer amuzat cât de activă devenise. O tânără ca argintul viu, cu părul de foc.

- Dacă am scoate afară câteva obiecte? îi sugeră ea, arătându-i câteva sculpturi de lemn: boluri, linguri, animale…Nu foarte scumpe, dar pe o masă ar putea atrage atenția clienților.

- Putem încerca, fu de acord Ted.

Frances termina de aranjat obiectele, când Leo ieși din parcare la volanul mașinii. Se opri să dea prioritate pietonilor, și privea prin fereastra deschisă cum muncea Frances.

- Am terminat, îi strigă ea. Mai pun câteva obiecte. Nu va fi o tarabă într-un târg de duminică.

- Mă bucur să aud asta.

După toate aparențele, nu i se părea amuzant. Privi cum se îndepărtează mașina și păstră în minte imaginea fugară a bărbatului de la volan, cu ținuta sa îngrijită și elegantă.

Și acum, trebuia să se ducă la Gerald și să-și ceară scuze. Intră în galerie. Un tânăr o conduse până la ușa pe care era scris „Director". Bătu.

- Intrați! strigă Gerald.

Era așezat la birou, și se ridică la apariția sa.

- Bună! spuse ea. Îmi pare rău.

- Așază-te, o invită el, surâzător.

În mod evident, Leo Alridge îl pusese la curent. Frances se așeză pe marginea scaunului.

- A venit dimineața devreme, pentru că trebuia să plece la aeroport, îi explică Gerald.

- Nu aveam nici un drept să cotrobăi, recunoscu ea. Cred că era tare furios, nu?

- Să zicem că nu era mulțumit. Data viitoare, o să mă întorc prin galerie, ca să închid.

- În ce mă privește, nu voi mai trece niciodată pe acolo, promise ea, plină de ardoare. O să am coșmaruri cu vaza asta.

Se gândea că nu va mai putea privi niciodată cu plăcere un porțelan chinezesc, și se cutremură de teamă.

- Cât valorează? întrebă ea, timid.

- Patronul a zis să nu-ți faci probleme.

Dar ea nu vroia să-i rămână datoare.

- Prefer să-l plătesc, protestă.

- Atunci, ar fi mai bine să vorbești cu el, după ce se întoarce.

Era, evident, inutil să pună în discuție indicațiile lui Leo Alridge.

- Bine, spuse ea, ridicându-se.

- Ce faci în seara asta, o întrebă Gerald?

- Cât ești de drăguț! exclamă Frances, cu ochii strălucindu-i.

Surâsul ei era viu și contagios.

- Credeam că noaptea trecută a sunat ceasul prieteniei noastre frumoase.

- Sper că nu. Și în seara asta? repetă el, călduros.

- Nu cred că, de-abia sosită, pot să-l las singur pe unchiul Ted.

- Atunci, mâine?

- Sigur!

Duminică după-amiază au închiriat un vaporaș pentru a se plimba încet în josul râului printre câmpiile verzi. Era însorit, dar ploile din lunile trecute umflaseră Avonul. Frances își amintea de plimbările cu barca, făcute cu tatăl ei. Îi plăcuse să facă baie în Avon, dar nu fusese pregătit pentru curenții Mediteranei.

Ajunseră la insula care aparținea familiei Alridge, și care era legată de mal printr-un pod. Gerald opri motorul și privi locuința, cu satisfacția unui proprietar.

- Ai putea spune că este un palat, remarcă el mândru.

Cu greu puteai distinge de pe mal, printre copaci, clădirea, dar părea impresionantă. Frances glumi:

- Mă gândeam că există și un pod mobil care să împiedice străinii să se apropie.

- Nu are nevoie de un astfel de pod, răspunse el.

Frances încuviință din cap: ochii lui Leo Alridge ajungeau pentru a descuraja pe oricine s-ar fi aventurat să pătrundă pe proprietatea sa.

- Cum se comportă la muncă? întrebă ea.

- Fantastic! răspunse Gerald.

Nu vroia să afle mai mult. Surâse când văzu un pui de baltă. Cât de plăcut era să privești râul!

***

Prima săptămână se sfârși cu bine. Unchiul Ted părea că se simte mai bine, iar magazinul și apartamentul erau din ce în ce mai bine întreținute.

Lui Frances îi plăcea să discute cu clienții, să le arate toate obiectele și să le dea explicații. Vânzarea era o plăcere, o a doua natură. Unchiul îi prezentă artizani, furnizori ai produselor de olărit și ale broderiilor, toți oameni fermecători.

Fiecare zi era diferită, mereu interesantă, mult mai bine decât postul de secretară la Arthur Deane.

Se vedea des cu Gerald. Venea aproape zilnic să bea cafeaua la ei. Miercurea și sâmbăta ieșea cu el.

Când s-au întors, într-o sâmbătă, de la cinematograf, au cumpărat hamburgeri pentru a cina acasă la Frances. Frances descuie ușa și urcară spre apartament. De-abia ajunși, auziră două voci, pe cea a unchiului său și o altă voce de bărbat, care discutau. Fără să deslușească ceea ce spuneau, își dădu seama cine era interolcutorul lui Ted și, întorcându-se spre Gerald, îi șopti:

- Este Leo Alridge?

- Se pare că da.

- Ce caută aici?

- O! Vine des pe aici, răspunse Gerald, ridicând din umeri.

- Aici? Vrei să spui în apartamentul unchiului Ted? insistă ea, cu aceeași voce scăzută.

- Da.

- Dar de ce? întrebă, strâmbându-se.

- Nu știu, răspuse el. Întreabă-l.

Și, cum nu se arăta prea dispusă să-i pună întrebări lui Leo, Gerald adăugă:

- Sau întreabă-l pe unchiul tău.

Capitolul 3

Deîndată ce va putea, Frances îl va întreba pe unchiul său despre prezența lui Leo Alridge. Îi părea rău că se întorsese să cineze acasă. Era prea târziu să mai dea înapoi, și se resemnă să deschidă ușa.

La intrarea lor, Leo se ridică, la fel de rece, la fel de sigur pe el, ca și cum ar fi primit-o în propria lui casă. Unchiul Ted părea trist și obosit. Trebuia, bineînțeles, să respecte convenienţele, dar nu avea de gând să se prefacă.

- Bună seara! spuse ea. Am auzit voci. Ce surpriză!

Leo Alridge îi salută, și privirile i se plimbau de la Frances la Gerald. Frances strângea punga caldă cu hamburgeri din care emana un miros nu foarte rafinat.

- Ați venit să discutați despre vază? îl întrebă.

Frances îi povestise unchiului său toată povestea. Nu credea însă că aceasta ar putea fi motivul vizitei lui Leo Alridge, într-o seară de sâmbătă.

- Nu, răspunse el.

- Atunci, ați trecut doar pentru o scurtă vizită? Sunteți drăguț!

Lui Leo îi era absolut imposibil să zâmbească.

- Dar nu v-am luat în calcul, nu cred că se numără printre mâncărurile dumneavoastră preferată, continuă ea, arătând spre hamburgeri.

- Mă pregăteam să plec, răspunse el, întorcându-se, ca și cum ea i-ar fi deschis deja ușa.

- Vă conduc.

Vroia ca el să plece, să poată închide ușa în urma lui. Leo ar fi putut să răspundă că știa pe unde s-o ia. Dar nu, îi salută pe cei doi bărbați, și coborî scara înaintea ei. Frances îl ajunse din urmă la ușă și-l întrebă:

- Și în legătură cu vaza?

Deschise ușa. Chipul îi era liniștit și impasibil, în lumina lunii.

- Donați cât considerați unei organizații caritabile.

- Caritabile? repetă ea. N-aș fi crezut că vă interesează operele de caritate.

- De unde știți ce mă interesează sau ce mănânc? ripostă el.

Ușa se închise, lăsând-o tremurând. Prezența lui Leo Alridge îi părea o amenințare, un pericol pentru acest loc liniștit și fericit. Nu-i reproșa plecarea tatălui ei, dar instinctul o îndemna să-l îndepărteze, să ferece ușa în urma lui. Când se întoarse, îi găsi pe cei doi bărbați în aceleași poziții, Gerlad fiind tot în picioare.

- Se pare că nu-i plac hamburgerii, remarcă ea, surâzând. Așază-te, Gerald. Mă duc să-i pun pe o farfurie.

Nu a fost cină plăcută. Gerald s-a străduit să nveselească atmosfera, a vorbit despre film. Unchiul Ted, care de obicei era foarte politicos, nu-l asculta. Era gânditor.

Frances nu fu surprinsă când Gerald se ridică de la masă înainte de a termina. Atmosfera era prea tensionată pentru a prelungi vizita.

- Prefer să mă duc acasă, mărturisi Gerald.

- Atunci, noapte bună, băiatul meu, îi ură unchiul Ted.

Coborând cu Gerald, Frances făcu următoarea constatare:

- Nu-mi place patronul tău.

Gerald își aminti de micul scandal de altădată. O bătu pe umeri, oarecum stângaci.

- Știu. Cu siguranță, ai suferit pentru că ți-ai pierdut tatăl. Dar nu-i face reproșuri lui Leo. Ești prea loială pentru a-i purta pică.

- Nu-i reproșez nimic, răspunse Frances. Nu-mi place, asta-i tot!

Geraldă găsi că nu era rezonabilă. Frances urcă din nou scările și se așeză la picioarele unchiul său. Nu terminase de mâncat, și părea mai obosit ca în restul săptămânii. Trebuia să aibă o discuție.

- Vine des pe aici? începu ea.

- Da.

- Sunteți...prieteni, ezită ea.

Unchiul Ted răspunse, după un timp:

- Da.

Frances își putea imagina reacția mamei sale la auzul acestei vești. Ted avusese grijă să nu pomenească de asta. N-ar mai fi fost bine primit la fermă, chiar dacă această prietenie putea părea naturală după zece ani de când erau vecini.

- De ce nu? Bineînțeles! îl aprobă Frances. Îmi pare rău că n-am fost foarte primitoare. Dar prezența lui a fost un asemenea șoc!

- Prieteni și colegi, adăugă unchiul Ted.

- Înțeleg, sunteți vecini…

- Mai mult, micuța mea.

Se opri. Frances era nerăbdătoare să afle mai mult.

- Am o chirie și contractul se termină în curând...

Așadar, Leo Alridge era proprietarul întregului imobil. Cumpărase magazinul unchiului său. Era pentru prima oară când afla că unchiul nu era proprietar.

- Vrei să spui că ar putea să ia totul? murmură ea, speriată.

- Nu, spuse rapid unchiul Ted. Nu va face asta. Și apoi…afacerile n-au mers foarte bine, în ultimul timp. Nu întineresc, și doctorul m-a sfătuit să mă

odihnesc mai mult. Gândindu-mă la viitor, aș fi liniștit să știu că te înțelegi cu Leo. Va păstra magazinul.

Cu ce preț? Ce schimbări va face?

- Asta e bine, să preia afacerea! exclamă Frances pe un ton amar.

Văzând figura nefericită a unchiului său, îi păru rău că se grăbise să vorbească, și se grăbi să-l liniștească. Dar unchiul Ted schimbă subiectul.

- Credeam că te-ai maturizat. Doar n-o să rămâi toată viața o fetiță, așa cum a făcut mama ta. Nu-ți dai seama ce rău mi-ai făcut.

- Știu, dar nu mă pot abține. Nu-mi place și sentimentul este reciproc, de altfel.

- Nu te urăște deloc.

De ce ar urî-o? Nu-i făcuse nimic rău, cu excepția întâmplării cu vaza.

- Poate…Este adevărat, mi-a vorbit, dar nu cred că m-a remarcat, răspunse ea, caustic.

Unchiul începu să zâmbească. Frances făcu la fel, bucuroasă că-l vede, în sfârșit, relaxat.

- Ba da, bineînțeles, afirmă unchiul Ted. Și apoi, a înțeles foarte bine de ce Gerald a fost atât de distrat în seara în care s-a întâmplat povestea cu vaza. O fată ca tine l-ar face pe un bărbat să uite totul, chiar și cum îl cheamă.

Nu-l crezu nici măcar o secundă. Erau povești ce-i spunea unchiul, chiar dacă Leo Alridge făcuse câteva

complimente vagi la adresa nepoatei. Dar nu este neapărat nevoie să placi o persoană ca să te comporți politicos cu ea.

- O să mă port frumos data viitoare, promise ea, veselă.

- Mâine seară, precizează unchiul Ted. Va veni să cineze la noi.

Curajul îi dispăru. Părea copleșită. Cum să evite această seară?

Afacerea unchiului Ted nu strălucea. Leo Alridge era proprietarul său, probabil sprijinul său financiar. Dacă Frances urma să se ocupe de magazin, ar trebui să fie în relații mai bune cu familia Alridge. Prezența și bunăvoința sa îi erau indispensabile unchiului Ted.

- Despre ce să discut cu el? se alarmă ea. Ce subiecte ar putea interesa un om de gheață?

- Nu ai probleme în domeniul ăsta, de obicei, o ironiză unchiul său.

- De obicei, da, recunoscu ea. Dar cu el?

- Pentru că îi faci reproșuri. De aici pornesc toate problemele. Poartă-te mâine de parcă l-ai descoperi pentru prima oară, sugeră unchiul Ted.

Ar trebui să-și spele, pur și simplu, creierul. În această seară îi spusese pe un ton impertinent că era snob și puțin înclinat spre filantropie. Ce știa, de fapt, despre el?

Se apucă să aranjeze farfuriile în timp ce își punea tot soiul de întrebări.

- Ce să pregătesc pentru mâine? Este duminică și nu voi putea face cumpărături. Ce mănâncă?

- Mâncare. Este o ființă umană, să știi, glumi unchiul.

- Aha! să știi că nu-mi ești de mare ajutor.

Se hotărî să-l trateze ca pe un coleg al unchiului său, care vine la cină, nimic mai mult.

O sunase pe mama ei, îi povestise deaspre munca sa și despre ieșirile cu Gerald. Ce-ar fi zis dacă fiica sa ar fi anunțat-o: „Trebuie să pregătesc cina pentru Leo Alridge. Sper că unchiul Ted o consideră o relație de afaceri. Ar fi îngrozitor dacă s-ar gândi la o căsătorie".

Acest gând nu-i trecuse, cu siguranță, prin minte unchiului său. Doar mama ei se gândea la partide bune, dar, cu siguranță, nu la Leo. Unchiul Ted dorea doar să pună capăt acestei vechi neînțelegeri, care-i afecta afacerile, iar Frances va face în așa fel încât să stabilească relații de bună vecinătate.

Pregăti cina, în locul dejunului tradițional de duminică. Unchiul Ted scoase o sticlă de vin pentru a sărbători această ocazie, și pregăti masa din sufragerie.

Frances purta o fustă lungă, făcută din bucăți diferite de material, și o bluză albă, cu mâneci lungi. De câte ori simțea că o cuprinde teama, își repeta: „Este un străin. Nu l-am văzut niciodată. Este un prieten al unchiului Ted, deci nu poate fi prea rău".

Unchiul coborî în magazin, și Frances se opri din treburi pentru a auzi dacă intră cineva.

Nici o voce. Se apucă, atunci, să tranșeze carnea.

Cina era gata la șapte și jumătate. Pe când se pregătea să-și scoată șorțul, auzi telefonul sunând în biroul din spatele magazinului. Nu-l auzi pe unchi răspunzând. Urcase oare în camera sa? Se grăbi să coboare.

- Alo, spuse, cu răsuflarea tăiată.

- Sunt unchiul Ted, auzi ea, surprinsă. Am ieșit să mă întâlnesc cu un prieten. Revin mai târziu. Am fost reținut.

- Poftim?

- Începeți fără mine, o sfătui el, și închise.

Unde era? Ce însemnau toate astea?

Nu putea să o lase singură cu acest bărbat. De-a ce se juca? Și în ce scop?

Bine, dacă el a ieșit, va ieși și ea. Nu va rămâne să aștepte. Unchiul îl invitase, nu ea.

Chiar în acel moment, auzi soneria. Era nevoită să răspundă, pentru că lumina era aprinsă în magazin. Dar când unchiul va reveni, îi va spune vreo două.

Leo Alridge purta un pulover negru și un costum gri. O privea impasibil pe Frances, fără să zâmbească. Ar fi destabilizat-o, dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe unchiul Ted.

- Nu știu unde a plecat unchiul meu, îi explică. A dispărut când eram în bucătărie, și tocmai a telefonat că va întârzia.

- Preferați să revin mai târziu?

Să-i accepte propunerea ar fi însemnat că se temea să rămână singură cu el. Ar fi fost ridicol și jignitor.

- Nu, bineînțeles, răspunse rigid, deschizând larg ușa pentru a-i permite să intre.

Își repeta că este un om de afaceri, un prieten al unchiului Ted, pe care îl vedea pentru prima oară.

Frances îi propuse mecanic să bea.

- Ce doriți? Sherry? Așezați-vă, vă rog.

Umplu două pahare și-i întinse unul. Se așezară față în față, pe cele două vechi fotolii. Își netezi fusta și își dădu brusc seama că nu-și scosese șorțul.

După o înghițitură de sherry, se decise să-și asume rolul de gazdă.

- Am fost duminică în apropierea locuinței dumneavoastră, începu ea. Nivelul râului este foarte ridicat din cauza ploilor.

- E mai degrabă o excepție.

Nu bea. O privi și apoi o anunță, brusc:

- Eu i-am cerut unchiului dumneavoastră să ne lase să vorbim între patru ochi.

Frances își plecă genele lungi. Așadar, era un complot al unchiului și al lui Leo Alridge. Dar de ce? Leo continuă, cu vocea spartă și privirea întunecată:

- Știu că mă considerați responsabil pentru deciziile tatălui dumneavoastră; și pentru ce i s-a întâmplat.

În loc să nege politicos, îi răspunse imediat:

- De unde știți?

- Mama dumneavoastră mi-a făcut reproșuri. Unchiul dumneavoastră mi-a împărtășit sentimentele pe care le aveți pentru mine, iar dumneavoastră n-ați încercat să le ascundeți.

Frances amuți. Fusese atât de neașteptat! Știuse dintotdeauna că această aversiune era irațională. Dar ce să spună acum? Leo continuă:

- Tatăl dumneavoastră mi-a arătat câteva din operele sale. Avea talent, dar nu și-l putea pune în valoare aici, făcând o muncă pe care o detesta. L-am sfătuit să plece într-un loc în care să poată picta. Accidentul a fost o tragedie.

Vroia ca ea să înțeleagă că n-a fost vina lui. Îi răspunse încet, alegându-și cu grijă cuvintele.

- Ar fi putut să se întâmple și aici...

- Mama dumneavoastră nu a crezut asta niciodată.

Isabel îl numise ucigaș în acea scenă teribilă, petrecută în galerie. Frances își aminti acele cuvinte nedrepte și spuse:

- Știu că nu putea să picteze acasă. Sfatul dumneavoastră a fost corect.

După ce-și exprimase aceste regrete, Leo îi părea mai uman, mai puțin omul de gheață. În pofida expresiei sale, care rămăsese neschimbată, i se păru că detectează o oarecare ușurare.

Îi surâse și acesta îi răspunse cu un surâs blând, și maliții os, care-i conferea un farmec surprinzător.

- Nu v-am văzut niciodată surâzând, exclamă ea, uluită.

- Nici eu.

Nu putea să creadă, ea, care era mereu radioasă! Cât de schimbată trebuie să-i fi părut.

- Dumnezeule! exclamă ea. Trebuie să o luăm de la capăt.

Se ridică, și se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

- Încântată să vă cunosc, domnule Alridge! Unchiul meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

- Dar plăcerea este a mea! Îmi permiteți să vă tutuiesc? întrebă el, ridicându-se.

- Vă rog...suntem vecini...

Își strânseră ceremonios mâinile. Simți forța strângerii sale, în ciuda blândeței contactului. Pentru prima oară, îl descoperea fără idei preconcepute, așa cum era, înalt și atletic.

- Ne așezăm la masă? propuse ea. Cu atât mai rău pentru unchiul Ted, dacă nu mai rămâne nimic.

Renunțase la toate ranchiunele sale copilărești și urma să facă realmente cunoștință cu Leo Alridge. Perspectiva îi plăcea. Știa că, la rândul ei, putea seduce.

- Mi-e foarte foame, ție nu? reluă ea. Vrei să te ocupi de vin în timp ce eu servesc mâncarea?

Începură cu aperitivele. Inițial, stabilise să prezinte felurile de mâncare simplu, dar acum începea să-și dorească o ambianță mai călduroasă, poate chiar cu lumânări...Aduse mâncarea, scuzându-se:

- Nu este foarte sofisticat. Am fost anunțată foarte târziu...

- Pare apetisant. Îți place să gătești? o întrebă.

- Nu gătesc aproape deloc, dar mama mea este o adevărată maestră.

Spera ca unchiul să se întoarcă pentru desertul său favorit. Dar această seară în doi putea deveni foarte interesantă.

- De când am sosit, mă ocup de unchiul meu. Nu mi s-a părut că este în formă. Își face griji pentru că afacerea nu merge foarte bine. Este ceva specific comerțului cu obiecte de artizanat? îl chestionă Frances.

- Vremurile sunt grele. Dar Ted are grijile sale.

F ără a-i mai lăsa timp să-l chestioneze, o întrebă:

-Ai mai lucrat într-un magazin?

- Am fost doar secretară. Nimic pasionant, adăugă ea, cu un aer visător. Presupun c-ai știut întotdeauna ce vei face.

- Da, să mă ocup de galerii, sublinie el.

Bănuia că era mulțumit de meseria sa. Știa cât de mult contribuise la răspândirea renumelui galeriei în lumea artei, și nu putea, cu siguranță, să compare rolul său din magazinul de artizanat cu ridicarea acestui imperiu artistic.

O privea cu atenție. Îi citea, probabil, gândurile pe chip, dar nu vroia să-l întrebe despre problemele și chiria unchiului Ted. Reluă, zâmbind:

- Și statuia uriașă pe care am văzut-o la parter? Ce reprezintă? Nu mi-o închipui deloc în sufrageria mea.

Mai mult decât o statuie, era o stâncă enormă, sculptată fluid.

- Artistul a intitulat-o „În bătaia vântului“, precizează Leo. Își imaginează opera mai degrabă într-o grădină.

- Dacă se vinde, să-i spui clientului că-i putem furniza niște bănci frumoase, pe care să se așeze să-și admire statuia!

Râseră amândoi.

- Culoarea părului tău este incredibilă, remarcă Leo.

- Roșu.

- Ca focul!

De câte ori se mișca, părea aureolată de reflexe arămii și aurii. Și el avea un păr suplu, aproape argintiu, care-i cădea pe frunte. Avea gura bine conturată, ce exprima o forță de rezistență asemănătoare oțelului. Ar fi putut servi drept model pentru un profil grec clasic, dacă n-ar fi fost linia frântă a nasului.

- Cum ai...începu ea, oprindu-se apoi.

Vroia să-l întrebe cum și-a spart nasul. Dar cum să formuleze cu tact o astfel de întrebare daca acesta era, poate, forma lui naturală?

- Cum mi-am spart nasul? continuă el.

- Da.

- Am căzut dintr-un copac când eram mult mai tânăr.

Cu greu și-l imagina în pantaloni scurți, cățărându-se în copaci.

- Și ce făceai în copac? îl întrerupse, surâzând.

- Vroiam să ajung în vârf, spuse el, pe un ton grav.

- Și n-ai reușit?

- Nu în ziua aia.

Chiar și în copilărie, nu renunța ușor la planurile sale. Leo adăugă:

- Este clar, privindu-ți figura, că n-ai căzut niciodată dintr-un copac.

Frances se înroși ușor, ca și cum niciodată nu i s-ar mai fi făcut complimente nasului ei mic, drept și drăguț.

- Cădeam întotdeauna în picioare. N-ai observat ochii mei de pisică?

O privi adânc, în ochi, pe Frances. În seara asta, ochii lui nu mai erau de un albastru arctic, ca până acum.

- Vezi pe întuneric? o întrebă.

- Uneori, da.

Glumi, amintindu-i vizita nocturnă în galerie. O invită apoi să facă un tur împreună, și să revadă pânza care-i amintise de cea a tatălui său. Frances ar fi renunțat în acel moment la desert, pentru a se grăbi să admire operele de artă, dar Leo prefera mai întâi să termine masa, fără dezordine. Nu era, evident, un om impulsiv!

Îi sugeră să servească mai târziu cafeaua, și ieșiră în ploaia măruntă, după ce au lăsat un bilețel unchiului Ted.

Leo ilumină întreaga expoziție, și se amuzară din nou pe seama sculpturii masive care domina parterul. Urcară apoi la primul etaj, pentru a privi tabloul care o atrăsese în prima noapte.

La lumină, asemănarea era mult diminuată.

- Nu este foarte apropiat de stilul său, nu-i așa? remarcă ea.

- Înțeleg ce vrei să spui.

I-ar fi plăcut atât de mult să poată achiziționa o operă a tatălui său. Vocea îi era încordată, în pofida eforturilor pe care le făcea.

- Avem doar un singur tablou de-al său.

Privea tabloul dar, în realitate, în fața ochilor vedea tabloul agățat în sufrageria de la fermă.

- Era în camera lui, dar mamei nu-i plăcea, pe atunci. L-am ascuns când a plecat. L-ar fi distrus. L-am scos după moartea sa, și acum ocupă locul de onoare la fermă.

Frances surâse trist, și reluă:

- Mama se mândrește cu el, și-l arată tuturor. A uitat că-mi aparținea, că mie mi-l dăruise. Își dăruia toate pânzele. Nu valorau mult, pe atunci. Nimeni nu le stabilise valoarea.

- Ar fi valorat mult astăzi, spuse Leo.

Ochii lui Frances se umplură de lacrimi.

- Dacă nu s-ar fi dus să înoate, dacă curenții n-ar fi fost atât de puternici, dacă n-ar fi avut crampe, dacă...

Se îndepărtă.

- Îmi pare rău, începu Leo.

- Nu, nu-ți reproșez nimic, spuse ea, întorcându-se.

N-ar fi trebuit să se lase pradă acestei stări. Îi puse mână pe braț, într-un gest spontan, prin care încerca să-l liniștească.

- Dacă voi putea obține unul din tablourile sale, o voi face, îi propuse el.

- Mulțumesc!

Îi arătă apoi fiecare tablou. Îi explica opera și viața artistului. Îi arătă pregătirile pentru viitoarea expoziție.

- Cine a pictat aceste pânze minunate? întrebă ea.

- O femeie care s-a apucat de pictură după ce și-a crescut copiii.

- Cred că sunt foarte mândri de ea, răspunse Frances. Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai arătat.

- A fost plăcerea mea, afirmă el.

Sus, îl găsiră pe unchiul Ted, care terminase de mâncat. Frances îi povesti că a vizitat galeria dar, de data aceasta, ca invitată. Unchiul Ted se mulțumi să surâdă.

- Și unde ai fost în tot acest timp? îl întrebă.

- La un vechi prieten, răspunse el cu nonșalanță.

- Dar tare ascuns a mai fost.

Frances le surâse și servi cafeaua, în apropierea focului. Din fericire, mama nu-i putea vedea cum stăteau așa, toți trei!

Nu vorbiră nici despre afaceri, nici despre magazin, ci despre principalele titluri din ziarul de duminică. Unchiul

Ted, în mare formă, conducea conversația. Era atât de bine dispus, încât povestea anecdote plăcute și foarte spirituale. Frances nu mai simțea nevoia să-l protejeze. Dacă ar putea arăta mereu la fel de fericit!

Când Leo se ridică să plece, îi păru tare rău că seara se terminase. Dar trebuia să lucreze a doua zi. Îl însoți pe invitat până la ușa magazinului.

- Noapte bună! Și îți mulțumesc, spuse el, nu doar pentru cină, ci și pentru că nu îmi mai porți pică pentru trecut.

- La revedere, spuse ea, surâzând.

Ieși, fără să o atingă. O dată ușa închisă, își dădu seama că inima îi bătea ca și cum ar fi așteptat să fie sărutată. Majoritatea bărbaților n-ar fi ratat ocazia, iar această seară lăsa să se întrevadă un viitor promițător. Era sigură că o găsise seducătoare. Și el era foarte atrăgător, în pofida aerului distant.

Îl găsi pe unchi fluierând în timp ce spăla ceștile de cafea.

- Ți-am spus că o să vă înțelegeți! remarcă el.

O îmbrățișă, cu un aer brusc obosit. Frances îl urmări cum urcă, cu pași înceți, scările, și se gândi: „Trebuie să vadă un doctor".

A doua zi, Frances era deja la serviciu când un buchet enorm de trandafiri își făcu apariția. Tocmai împacheta niște linguri frumoase pentru un cuplu de clienți.

- Trandafiri! exclamă clienta. Cât îmi plac florile astea!

Frances se grăbi să termine de ambalat, apoi căută, printre bobocii de-abia deschiși, bilețelul. Era scris: „Mulțumesc din nou. Leo".

Ce fericită era! Se temuse să nu fie din partea lui Arthur...În momentul în care se îndrepta cu buchetul spre biroul unchiului său, Gerald își făcu, intempestiv, apariția în magazin:

- Este ziua ta? întrebă. L-am văzut pe băiatul care l-a adus.

- Ăă…nu.

Strângea biletul în mână. Gerald se apropie și-l citi.

- Mulțumesc? Pentru ce? se miră el.

- A cinat la noi aseară.

- Cred că a fost o cină memorabilă.

- Nu, ceva normal.

Nu vroia să-și creeze probleme cu Gerald.

- Dar credeam că nu-ți place de el, remarcă.

- Cred că mi-am schimbat părerea.

- Da?

Respiră profund, și continuă:

- Cred că trebuie să te previn că este un expert și că nu colecționează doar tablouri…

- A, da?

Așteptă degeaba ca Frances să continuie conversația. În cele din urmă, Gerald privi trandafirii, apoi pe Frances, ca și cum i-ar fi părut rău pentru ea.

- Fii atentă să nu te adauge la colecția sa, o sfătui el, amabil.

Capitolul 4

Frances nu era, fără îndoială, prima tânără care primea flori din partea lui Leo. Leo avea în jur de treizeci și patru de ani. În plus, era o partidă bună, și, în cele din urmă, atât de puțin un bărbat de gheață.

- Mulțumesc pentru sfat, o să fiu atentă.

Se îndepărtă de Gerald, și se duse în biroul unchiului său. Secretariatul devenise ocupația unchiului Ted, iar magazinul cea a lui Frances. Frances era, potrivit lui, o gură de aer proaspăt pentru magazin.

Îi întinse trandafirii, și el le inspiră parfumul.

- Ce deliciu! Cine ți i-a trimis? o întrebă.

Îi arătă bilețelul. Era o plăcere să-i vezi bucuria de pe față.

Gerald trântise ușa la plecare, și situația era jenantă. Era puțin probabil să se plângă lui Leo, chiar dacă se simțea lezat.

Nu era prima dată când Frances avea probleme din cauza pretendenților geloși. Majoritatea bărbaților, ca Arthur, considerau că au drepturi exclusive asupra ei.

Leo nu era, cu siguranță, la fel de posesiv. Părea prea bine crescut, prea distant.

După-amiază, veni în magazin.Clienții se plimbau printre rafturi. Frances sfătuia doi tineri americani care încercau niște haine și se priveau în oglindă.

Într-un mic alcov, se găsea un mic raion de haine din țesături, pe care le puteai proba în spatele unui paravan victorian. Se întoarse spre el și-i zâmbi.

- Mulțumesc pentru trandafiri.

- Mă bucur că ți-au făcut plăcere. Mă întreb dacă ți-ar plăcea să mă însoțești la teatru, în seara asta.

Da, bineînțeles, se gândi ea. Vocea sa era calmă și distinsă. Nu era deloc indiscret, dar își putea da seama de impactul pe care îl avea asupra celor două tinere din spatele ei, chiar dacă acestea nu-i cunoșteau poziția socială. Se îndreptă spre unchiul său, care se ocupa de alți clienți.

- Bineînțeles, draga mea, poți să te duci, îi spuse.

- În regulă, răspunse Frances. Și mulțumesc pentru invitație.

- Să fii gata la ora șapte, spuse Leo, îndepărtându-se.

- Eu n-aș mai fi așteptat acordul tatălui în locul ei, exclamă, râzând, una dintre fete.

Leo o auzi, dar nu se îmtoarse. Frances alese o fustă neagră, cu flori geometrice în culori strălucitoare. Vroia

ceva nou pentru această seară, și nu putea să cumpere nimic până la închiderea magazinului. Unchiul fu de acord s-o ia pentru această ocazie.

Dumnezeule, ce importantă era această întâlnire cu Leo Alridge! Evita să se gândească la reacția mamei sale dacă ar fi fost la curent. Tânăra alungă toate amintirile sale din copilărie. Conta doar farmecul irezistibil al lui Leo.

Această seară îi va permite să-i evalueze sentimentele. Foștii ei pretendenți erau lipsiți de mister, dar Leo părea diferit.

Își puse o bustieră de catifea neagră, care-i dezvelea brațele și gâtul până la punctul unde începeau să se vadă sânii. Două perle mici îi împodobeau urechile. Unchiul Ted o compară cu o pictură. Dar ce conta părerea unchiului său, atât de fericit de această întâlnire?

Când auzi soneria de la ușă, fu incapabilă să se miște, cu mâinile crispate pe brațele fotoliului. După un scurt moment, unchiul îi aminti:

- A sunat.

- Da, da, am auzit...La revedere!

Se ridică și își luă repede paltonul. Leo nu sună de două ori.

- Distrați-vă bine, îi ură unchiul.

Totul părea închis, noaptea, ca și costumul pe care îl purta Leo. Părul său, blond-argintiu, și respirația ușoară se distingeau în întuneric. O ajută să-și pună paltonul.

- Sper că nu te-am făcut să aștepți, se scuză el.

Ca și data trecută, fusese foarte punctual. Dar, ce schimbare radicală față de așteptarea plină de neliniști din urmă cu douăzeci și patru de ore!

- Deloc.Mergem pe jos? întrebă ea.

Teatrul era la zece minute de mers e jos. Dar nu se vedea nimic în beznă. Hotărâră să ia mașina.

Micuța Mini a lui Frances era parcată alături de Triumphul lui Leo, și, împreună, nu formau un cuplu armonios.

- Sper că mașina ta nu-i produce un complex de inferioritate mașinii mele, glumi Frances.

Lovi ușor capota mașinuței sale.

- Nu te supăra, Bujorule!

- Bujorule? repetă Leo.

Ăsta a fost numele ei dintotdeauna. I se potrivește.

- A fost cândva roșie? întrebă el, aruncând o privire perplexă caroseriei de culoare verde măr.

- Nu, asta este culoarea ei.

- Atunci, mă dau bătut.

- Pariez că nu, răspunse veselă Frances. Dar Bujor se supără foarte ușor. Dacă am merge cu ea în seara asta?

Mașina lui Leo arăta mult mai bine ca acest biet Bujor, și pentru el alegerea era clară.

- Va fi mai ușor să găsim un loc de parcare, decise el.

Se așeză lângă șofer, înghesuindu-și picioarele lungi. Nu făcu nici un comentariu, în ciuda tentativelor nereușite de a o porni.

- N-am mai folosit-o de o săptămână, și aerul este atât de umed, se scuză ea.

Încercă din nou, fără succes. În cele din urmă, Leo spuse:

- Consideră Bujorul o injurie personală dacă mergem cu mașina mea?

În acea clipă, porni motorul.

- O reacție tipic feminină, remarcă el.

- Bineînțeles, bărbații nu așteaptă niciodată ultima clipă pentru a reacționa!!

Leo părea amuzat de simțul ei de a da mereu replica.

Se concentră să conducă bine. Era mai bine să fie atentă la drum, decât la pantera așezată alături. Cu toatea astea, se simțea încordată și respirația i se accelerase.

Găsiră, din fericire, un loc de parcare în apropierea teatrului. Când ieși din mașină, venise deja în întâmpinarea ei, și o luă de braț.

Mulțimea spectatorilor din foaier era compusă mai ales din turiști, care veneau la Stratford, orașul natal al lui Shakespeare, pentru a asista la una din piesele sale.

Leo o ajută să-și scoată paltonul pentru a-l lăsa la garderobă.

Coama ei strălucitoare atrăgea privirile bărbaților. Dar se acorda mult mai multă atenție staturii distinse a însoțitorului său.

Îndreptându-se spre ea cu o eleganță arogantă, Leo ignora efectul pe care-l producea. Frances răspundea

spontan privirilor și surâsurilor. Dar nu avea de ce să se plângă de atitudinea lui, pentru că Leo îi acorda toată atenția sa.

În seara aceea se juca o dramă, și teama cuprinse întreaga sală. Pentru a se destinde un pic, îl privea pe Leo pe furiș. Ce rol i s-ar fi potrivit? Ar fi fost un Hamlet bun, dar acest pesonaj mai mult visează decât acționează. Sau poate Romeo, un Romeo care și-ar fi spart nasul căzând din balcon.

Încercă să-și înăbușe râsul, prefăcându-se că tușește. Încercarea nu-i reuși însă, pentru că Leo o întrebă în pauză, în timp ce erau la bar:

- De ce râdeai?

- Încercam să mi te închipui într-un rol din Shakespeare, răspunse ea nepăsătoare.

- Care?

- Poate Hamlet…

- Personajul ăla sinistru?

- Nici tu nu zâmbești mai mult, îl ironiză ea.

- Nu, ai dreptate, admise el, surâzând.

- Eventual Romeo, dacă ar fi căzut de la balcon, continuă ea, veselă.

- Sau dintr-un copac? Nu, nu mă văd în rolul lui Romeo.

- Și să mori din dragoste? exclamă ea, cu o voce teatrală. Dacă mă gândesc mai bine, nu, nu Romeo.

- Nu, dar ție rolul Rosalindei ți se potrivește perfect.

Era un compliment; Rosalinda, eroina lui Shakespeare, cea mai cunoscută și mai fascinantă.

- Crezi c-aș putea să trec drept băiat ?

Croiala bustierei nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra feminității sale.

- Nici chiar din spatele lojelor, glumi el.

Râdeau amândoi, când îi întrerupse o tânără femeie:

- Ce te amuză atât, dragul meu Leo?

Necunoscuta care se apropiase de Leo îi puse mâna pe umăr. Părul mlădios și foarte blond încadra o față regulată. Părea că nici o grijă nu umbrise vreodată fruntea-i netedă și albă. Purta o rochie de mătase, în dungi gri și albastre. Frances se gândi imediat că, împreună, par unul din acele cupluri superbe, ce apar în reclamele din revistele care fac publicitate produselor de lux.

O antipatiză imediat pe tânăra femeie. Necunoscuta o privea cu ostilitate, cu un surâs sardonic pe buze.

- Ți-o prezint pe Judith Warring, spuse Leo. Judith, Frances Reynolds.

- Tânăra din magazinul de artizanat? se interesă Judith.

De unde știa? Cine putea fi? se întrebă Frances. Judith o măsura din cap până în picioare.

- E creația ta, fusta?

- Bineînțeles, răspunse Frances zâmbind. Și cele două perle din urechi, eu le-am adus din adâncuri.

Judith schiță un surâs forțat.

- Ce inteligentă ești!

Făcu un gest spre Leo, care continua să rămână imperturbabil.

- Cu toate astea, vei avea nevoie să fii inteligentă, conchise ea.

Cu aceste cuvinte, Judith se alătură grupului de prieteni, care o aștepta.

- Nu-i greu de ghicit ce-mi reproșează, prezența mea aici, aruncă Frances.

În aparență indiferent, Leo se mulțumi să ridice din umeri. Frances se întrebă ce ar putea să-l pună pe acest bărbat într-o situație jenantă; fără îndoială, nu o prietenă geloasă precum Judith.

- Și cine e?

Frances ar fi adăugat „drept cine se crede să denigreze magazinul de artizanat? „. Dar pauza se terminase; se ridică să o însoțească în sală, fără să răspundă.

La sfârșit, o revăzu pe Judith în mulțime, cu o capă de vizon pe umeri. Veritabil, era convinsă. O astfel de femeie nu se putea mulțumi cu imitații.

Făcu un gest de salut cu mâna învelită într-o mănușă albă, și Frances îi zâmbi cât putu de grațios. În mașină, îl întrebă:

- Vrei să bei o cafea, la noi?

- Unchiul te așteaptă atât de devreme? Am rezervat o masă la restaurant.

- Minunat! Bine, de acord.

Dar trebuia să-l anunțe pe unchiul Ted. Cum să facă să-l sune, să-l anunțe că va întârzia? Poate de la restaurant?

- Unde mergem? îl întrebă.

Îi pomeni de un han din preajma orașului, situat cam la cincisprezece kilometri distanță.

- Pot să conduc eu, dacă vrei, propuse Leo.
- Nu-ți place să fii condus?
- N u .
- O reacție tipic masculină.

Se aștepta la o remarcă despre femeile la volan.

- Conduci foarte bine, răspunse.
- Dar preferi să te simți la conducere, nu? constată ea.

Nu se gândise doar la mașini când făcuse această constatare.

Se strecură pe locul de lângă șofer și deschise portiera acestuia. Dar propria sa viață nu o va lăsa pe mâinile altuia. Era obișnuită să-și aleagă singură drumul în viață.

Bujorul nu era ușor de manevrat, mai ales în ce privește mersul înapoi. Dar îl lăsă să se descurce singur. Cu blândețe și eficiență, o puse în funcțiune și porniră.

- Și cu ce se ocupă Judith? îl întrebă.

Această întrebare o frământa încă, spre propria ei surprindere.

- Cu se se ocupă? repetă Leo.
- Vreau să spun, care este meseria ei, profesia?
- Creează motive pentru tapete și țesături.
- Pare interesant.. Locuiește aici?
- Majoritatea timpului.

Un expert în opere de artă și o creatoare de modele ar forma un cuplu foarte armonios. Aveau și alte lucruri în comun, și Frances murea de curiozitate să le afle. Niciodată nu o intersaseră legăturile altora. O întrebare îi ardea buzele: „Când ați petrecut ultima seară împreună?“ Chiar dacă nu putea s-o spună cu voce tare, acest gând nu o părăsea.

- Au auzit spunându-se că nu te interesează doar tablourile, reluă ea. Am fost sfătuită să fiu atentă, dacă nu vreau să fac parte din colecția ta.

- Cine te-a prevenit, o întrebă el, amuzat, Gerald?

- De ce tocmai el?

- Pentru că el face deja parte din colecția ta.

- Sper că nu, spuse ea serios. Eu nu sunt o colecționară.

O privi cu un zâmbet ușor.

- Nu? După spusele lui Ted, ai lăsat multe inimi frânte în Yorkshire.

De ce îi povestise unchiul Ted? N-ar fi crezut niciodată că va proceda așa; o considera pe Frances irezistibilă, și o descrisese probabil ca pe o seducătoare.

- În nici un caz să nu-i dai crezare. Nici nu vreau să știu ce ți-a povestit, dar nu da importanță!

- N-ai venit aici ca să scapi de ultimul pretendent, pentru că insista să vă căsătoriți?

- Unchiule Ted, în seara asta o să-ți otrăvesc ceaiul. Dar, spune-mi, nu aveați alte subiecte de discuție?

- Ești cel mai drag subiect de conversație al lui.

- Cred că te-a plictisit îngrozitor. Te rog să mă scuzi.

- Nu te scuza. A fost instructiv.

Glumele astea puteau deveni jenante, iar ea dorea să afle mai multe despre Leo.

- Adevăratul motiv pentru care sunt aici este altul. Eram, și sunt în continuare, foarte îngrijorată pentru unchiul meu.

- N-ai nici un motiv, o liniști el.

Mai târziu, regretă că nu-i ceruse mai multe amănunte dar, atunci, răspunsul său o liniștise.

Hanul, situat într-un cadru fermecător, era, de trei generații, administrat de aceeași familie. Leo avu parte de o primire foarte călduroasă. Cine-l însoțise oare ultima oară? se întrebă Frances.

Unchiul Ted tocmai se pregătea de culcare când îl sună Frances. Era, bineînțeles, de acord.

Cina fu una dintre cele mai plăcute. Leo conversa strălucitor și amuzant, și ea se abandona atât farmecului companiei, cât și deliciilor culinare. Discuția animată, întreruptă de râsete, nu încetă o clipă toată seara.

Bujorul nu-i puse lui Leo nici o problemă la pornire.

- Ce onoare, remarcă ea. Nimănui nu i-a mai făcut-o, cu excepția mea.

- Îți sunt recunoscător. O să ți-o împrumut pe a mea, o dată.

- O să mă lași s-o conduc?

- O să încerc să scap de prejudecăți, pentru o scurtă plimbare.

- Dar eu le-am uitat pe ale mele! exclamă ea.

Această afirmație lăsa să se înțeleagă că acum îl aprecia mult. Nu și-ar fi refuzat un sărut de despărțire, la întoarcere, pentru că alungase din gândurile ei imaginea lui Judith în brațele lui Leo.

Deodată, după o mișcare bruscă, Bujorul se opri. Mai avea benzină, dar motorul nu pornea.

- O pană, constată el. Ghideaz-o tu și eu o s-o împing pe marginea șoselei.

Ar fi fost periculos s-o lase pe drum. Pentru că hanul nu era departe, se gândiră să se întoarcă să telefoneze. Acest marș forțat pe distanță scurtă n-ar fi fost neplăcut într-o noapte cu lună plină, dar acum, stropii de ploaie mărunță nu încetau să cadă.

Se alătură lui Leo, care ridicase capota.

-Mașina unei femei care rămâne în pană, ce noutate, glumi ea.

- Ai o lanternă? o întrebă el, cu răceală în glas.

Găsi una, dar lumina foarte slab.

- Mă tem că nu este de foarte mare ajutor. Ce vrei să vezi?

- Dacă aș ști, răspunse el. Te pricepi la mecanică?

- O duceam mereu la un service și n-am avut niciodată un astfel de incident. Bietul Bujor!

- Asta e! Să ne întoarcem la han înainte să închidă.

Drumul părea că urcă la nesfârșit. La mijlocul drumului, Frances încercă să scuze slăbiciunile Bujorului. Cu un surâs, Leo îi reduse la tăcere scrupulele, și încercă să o îmbărbăteze.

Încurajați de ideea focului din șemineu care îi aștepta, înaintau cu pași mari. O ținea de braț, și ea se imagina deja lăfăindu-se într-un fotoliu larg. Dar de ce să nu închirieze două camere?

Un camion trecu, obligându-i să se strângă unul în altul, spre marginea drumului. Se trezi ghemuită în brațele lui.

- Nu-i cade bine vestei tale de catifea, remarcă ea, zâmbind.

- Dar fusta ta proaspăt țesută?

- Cred c-o să intre la apă!

Fusta lungă și udă o împiedica să înainteze și, când ajunse la han, era complet epuizată. Ușa se deschise rapid, și Frances deveni subiectul tuturor îngrijirilor, ca și cum ar fi fost amândoi victimele unui accident.

Un grog o încălzea în timp ce Leo îi povestea proprietarului aventura. Apoi, veni lângă ea.

- O să sosească un taxi, o anunță el.

Un taxi, ce soluție evidentă! Nu se gândise, iar mâine cei de la service vor veni să-i depaneze Bujorul...

O ușoară dezamăgire îi apăru pe chip. Ar fi fost plăcut să rămână la han până a doua zi.

Leo refuzase propunerea hangiului de a-i găzdui peste noapte. Propunerea de a se întoarce cu taxiul se dovedea mai rațională. Dar să te bucuri de căldura focului și de o cameră primitoare, să scapi de hainele ude, era o perspectivă reconfortantă...

Taxiul nu sosi imediat, și Frances simțea cum i se închid ochii. Fusese o zi lungă. Ar fi preferat să rămână să doarmă și să se întoarcă a doua zi la Stratford.

- Ți-au propus să rămânem, nu? îl întrebă ea.

- Bineînțeles!

- Și de ce să nu acceptăm? O s-adorm dacă nu sosește mai repede taxiul.

- Mai așteaptă câteva minute, o rugă el, zâmbind. Prefer să te aduc înapoi acasă noaptea asta. Cred că unchiul Ted respectă principiile de modă veche.

- I-am telefonat. În plus, unchiul nu mă supraveghează iar eu nu respect principiile învechite.

Căscaturile o împiedicau să vorbească. Adormi, în cele din urmă. Somnul o cuprinsese imediat în acea atmosferă călduță și liniștită, și, când se trezi, îl descopri pe Leo lângă ea.

Ultima sa frază îi reveni brusc în minte. Leo o înțelesese, poate, greșit. În orice caz, era prea obosită pentru a corecta această neînțelegere.

Sosirea taximetristului fu aproape o ușurare. Anumiți bărbați ar fi interpretat ca o butadă remarca ei. Ar fi fost stânjenitor să-i explice, acestui bărbat cinic și rafinat, cine era ea. Și, în adâncul inimii, Frances respecta principiile demodate.

Capitolul 5

Farurile taxiului iluminau șoseaua, și Bujorul apăru în bătaia lor ca o masă informă, în apropierea unui desiș.

- Sper că n-o să creadă nimeni că este o mașină abandonată, spuse, trist, Frances.

- Nu este într-o stare atât de proastă, răspunse Leo, punând capul tinerei fete pe umărul său. Odihnește-te, te trezesc când vom ajunge.

Închise ochii, și se sprijini de el, fără să se mai gândească la nimic.

Taxiul se opri în fața magazinului.

- Gata, am ajuns, o anunță Leo.

- Adevărat? Dumnezeule, îmi pare rău…

- De ce?

- Am adormit. Nu este foarte politicos, nu?

- A fost o seară lungă.

- Da, mai lungă decât aș fi crezut, și plină de neprevăzut, adăugă ea.

Scoase cheia din geantă, deschise poarta și spuse:

- Mulțumesc mult, și noapte bună!

Se ridică pe vârful picioarelor, și-l sărută ușor pe obraz. Poate o va lua în brațe și o va săruta...dar el a spus numai:

- Mulțumesc! O să fiu plecat până joi. Pot să trec seara?

- Da, bineînțeles! O să ne facă plăcere.

Intră în magazin în timp ce el se îndepărta și, o dată ajunsă în vârful scărilor, îl auzi pornind mașina. Era trecut de miezul nopții. Mâine trebuia să se trezească devreme, să sune la un service, și să se spele pe cap.

Fără să facă zgomot și fără să-l trezească pe unchiul Ted, se duse în baie și se descotorosi de pantofii plini de noroi, și de fusta udă.

Da, fusese o seară lungă și plină de neprevăzut, cu Leo. Și când, la sfârșit, îl sărutase pe obraz, simțise cum o trecuse un fior straniu. De ce îndrăznise? Ca să-l tulbure? Ca să-l vadă cum își pierde stăpânirea de sine? Să-l provoace?

A doua zi dimineață, în timp ce își usca părul în bucătărie, unchiul Ted intră, uimit.

- M-a prins ploaia aseară, îl lămuri ea. Am rămas în pană cu mașina.

- O, Dumnezeule!

- Vrei să servești tu ceaiul? Este gata. Am plecat cu mașina mea, și a trebuit să ne întoarcem cu un taxi. Trebuie să găsim un service s-o recuperăm.

- Ce păcat! Sper, cel puțin, că nu v-a stricat seara.

- Nu, deloc. A fost formidabil!

- Eram sigur, spuse el, mulțumit.

- Nu te ambala. Gândește-te mai bine la ce-ar zice mama dacă ar ști că am fost cu el la teatru!

Deși glumeau, amândoi erau conștienți că niciodată Isabel nu va admite o legătură amicală cu Leo. De altfel, cum să afle? Atât timp cât nu vine la Stratford, o parte din viața ei îi va rămâne necunoscută. Și dacă, într-o zi, relația cu Leo va deveni mai serioasă, Frances i se va destănui lui Jim, care ar putea s-o ajute, anunțându-i, cu tact, vestea.

Dar asta însemna deja să se gândească prea departe.

- Ne-am întâlnit la teatru cu Judith Warring. Par să fie vechi prieteni....O cunoști?

- Nu, nu chiar, spuse unchiul Ted. Știu că se ocupă de decorațiunile interioare pentru Sholto.

- O firmă foarte șic! exclamă Frances, întorcându-se.

Unchiul Ted se pregătea să ia micul dejun. De câteva zile, părea să mănânce cu mai multă poftă.

- Da, și în plus, aparține tatălui ei.

- Ei bine! Iată cum poți să-ți asiguri un început bun în viață, răspunse ea, zeflemitor.

În fond, era nedrept. La urma urmei, Judith Warring putea fi o decoratoare foarte talentată, dar dacă mai era și încântătoare și, în plus, fata patronului, aceasta dovedea, încă o dată, că lumea asta era prost rânduită.

- Să știi că Leo e un bărbat cu mult succes…începu unchiul Ted.

- Și va exista întotdeauna o frumoasă Judith care se va învârti în jurul lui…termină ea. Dar, ia spune-mi, ce i-ai povestit despre mine?

Se așeză lângă el, și-și umplu o ceașcă de cafea.

- O, nu mare lucru...

- I-ai spus ceva în legătură cu Arthur? insistă ea. Că, de exemplu, am venit aici ca să scap de el?

- I-am spus doar că ai mult succes, îi explică el, mândru.

- Ei bine, suntem așadar chit, comentă Frances.

Dar, orice ar fi gândit unchiul Ted, Judith Warring aparținea într-o mai mare măsură, universului său.

Fu exact ceea ce-i declară, rece, Gerald, în cursul aceleiași dimineți. Veni în jurul orei unsprezece și o întrebă:

- Mai este cafea caldă?

- Sigur, răspunse Frances.

În timp ce unchiul Ted arăta clienților niște obiecte, Frances se duse în birou și pregăti trei cești de cafea, sperând că Gerald nu va începe iar s-o chestioneze.

- Și cum a fost aseară? întrebă el.

- De unde știi?

- Zvonurile circulă repede aici!

- Oricum, nu era un secret.

- Dar n-am spus asta. Am întrebat doar cum a fost aseară.

- Foarte bine, până când am rămas cu mașina în pană.

- În pană? Triumphul lui Leo? Incredibil!

- Nu, mașina mea.

- A ta? Dar unde ați fost, la restaurant?

- Cum adică, unde? E un adevărat interogatoriu! exclamă ea, râzând.

- Poate, admise el cu franchețe. Dar eu te-am cunoscut primul.

Nu trebuia ca Gerald să ia în serios prietenia lor, dar trebuia să-i menajeze orgoliul; se simțea, poate, frustrat că a văzut-o ieșind cu patronul. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi muncit în același loc, gândi ea.

- Suntem prieteni buni, nu-i așa? îl întrebă, pentru a se liniști.

- E caraghios, spuse el, luând ceașca de cafea. Când mi-ai spus că nu-ți place Leo, am pledat în favoarea lui. Poate ar fi trebuit să-ți dau motivele potrivite pentru a veni în sprijinul părerii tale inițiale.

- Ce motive? întrebă ea, repezit.

- Ei bine, de exemplu...fata cu care se va căsători, Judith Warring. Tatăl ei este proprietarul firmei de tapet Sholto.

- Am făcut cunoștință aseară, spuse Frances, pe un ton foarte detașat. Dar nu s-a discutat despre căsătorie.

- Sunt multe femei în viața lui Leo, insistă Gerald. Dar Judith va fi, cu siguranță, fericita aleasă.

- Ei bine, sunt convinsă că se vor înțelege de minune, spuse ea cu dezinvoltură.

Dacă erau logodiți, Judith ar fi venit cu siguranță aseară. Și, cu toate astea, păreau atât de potriviți, ca și cum un computer ar fi selecționat cuplul perfect.

Frances se așează pe un colț al biroului, cu ceașca de cafea în mână.

- Și altceva? întrebă ea.

- Ăă...nimic.

Era a doua oară când ezita înainte de a răspunde, ca și cum exista ceva mai rău. Frances își mușcă buzele, sfâșiată între curiozitate și prudență. În cele din urmă, vroia să știe mai mult? Putea să aibă, oare, încredere în ceea ce-i povestea Gerald?

- Mă întreb dacă unchiul Ted vrea cafea, spuse ea, deschizând ușa care dădea spre magazin.

Tocmai terminase de vândut și dădea restul, în timp ce alți clienți așteptau să fie serviți. Își goli, dintr-o singură înghițitură, ceașca.

- Scuză-mă, spuse ea. Vânzarea merge așa de bine acum...

- Și nu-ți dorești asta?

- Cred că o s-o scoatem la capăt, răspunse ea, zâmbind.

- Da? spuse el, ca și cum s-ar fi îndoit.

Frances puse capăt discuției, și se duse la unchiul ei.

- Repede, cât mai este caldă, spuse ea, trecând prin fața lui, după care se duse să servească un client.

Îi plăcea cu adevărat ce făcea, și plăcerea, ca și entuziasmul ei, erau molipsitoare. Clienții găseau întotdeauna ceva și plecau mulțumiți de achizițiile făcute.

Gerald traversă magazinul și-i făcu semn cu mâna, spunându-și că Frances părea epuizată. Era, într-adevăr, o fată frumoasă, dar, cu siguranță, nu pentru Leo…

Ar fi vrut să o poată avertiza pe Frances, dar aceasta refuza să-l asculte. Și ce altceva putea face, decât să zâmbească și să pară că se interesează de munca sa?

Frances aștepta cu nerăbdare ziua de joi. Marți și miercuri seara rămase acasă cu unchiul Ted, să pălăvrăgească. Erau, oricum, multe de făcut, atât în magazin cât și în apartament. În momentul în care va fi mai sigură pe ea, îl va obliga pe unchiul Ted să-și ia una sau două săptămâni de concediu, poate la Brighton, pe malul mării.

Îi cusu niște pulovere – nu-i plăceau cele noi – scrise câteva scrisori, și o sună pe mama ei pentru a o liniști. Când îi spuse cât este de fericită, Isabel îi ceru vești despre Gerald.

Pentru mama ei, putea fi vorba despre fericitul ales, chiar dacă asta ar fi însemnat ca fiica ei să se stabilească la Stratford.

- Este foarte bine, mulțumesc, răspunse Frances.

- Ieșiți împreună?

- Da, am fost la teatru.

Shakespeare nu era subiectul de conversație preferat al mamei sale, și nu puse nici o întrebare, gândindu-se că,

fără îndoială, fusese însoțită de Gerald. Dar cât timp va mai putea ascunde prezența lui Leo?

Joi dimineața, încă de când se trezi, Frances se simți în plină formă, fără să știe prea bine de ce. Se întinse în voie. Ce-i drept, cerul era cenușiu, și totuși, în inima ei era soare. Seara urma să-l vadă pe Leo.

Se ridică din pat fredonând. Dar niciodată nu i se păruse că timpul trecea atât de greu. De la vârsta de șaptesprezece sau optsprezece ani existase întotdeauna câte un băiat în viața ei, și mereu fusese nerăbdătoare înaintea unei întâlniri. Dar niciodată nu petrecuse o zi întreagă privind ceasul fără încetare și încercând să-și omoare timpul, ocupându-l cât mai mult cu putință.

Clienții vedeau o tânără debordând de energie și când se făcu ora șase, unchiul Ted păru surprins:

- A fost o zi bună, spuse el, sentențios.

Închiseră magazinul și Frances alergă sus, pe scări. Avea ce să pregătească pentru cină, dar nu știa la ce oră va sosi Leo, și nici ce urmau să facă pe urmă.

Întâlnirea nu fusese stabilită precis: „Joi seara...“ dar, în ultimele trei zile, avusese timp să analizeze impresia pe care Leo Alridge i-o făcuse. Nu încetase să viseze și să se gândească la ce-i spusese, și la ce făcuse. Se întreba cum vor trece, împreună, în etapa următoare, să se cunoasc
ă mai bine, și să se simtă mai apropiați.

Se spălă rapid pe față și îmbrăcă o pereche de blugi și o cămașă în carouri galbene și albe. Pentru un moment,

se gândise să îmbrace ceva mai elegant, dar trebuia să lase impresia că este o seară ca oricare alta, chiar dacă nu reușea să-și stăpânească bătăile inimii.

Unchiul Ted știa că Leo urma să vină. în timp ce luau cina, o întrebă din nou:

- Crezi că vine după ce mănâncă?

- Habar n-am.

Continuară să vorbească despre diversele evenimente din timpul zilei, și unchiul Ted nu-și dădu seama că stătea ca pe jar, fiind atentă la cel mai mic zgomot și pândind soneria de la intrare.

Frances încercă să se concentreze asupra discuției, dar era imposibil! Încercă să se ia singură în râs, dar fără succes. Dar unde-i dispăruse toată energia?

Leo nu sună, ciocăni la ușa dinspre galerie.

- Sper că nu este Gerald, murmură Frances.

- La ora asta? M-aș mira. Este aproape ora opt, răspunse unchiul Ted.

Se ridică și se îndreptă spre coridor, calmă, repetându-și fără încetare: „Niciodată, niciodată, nu am simțit așa ceva. Dar niciodată nu m-am dus să deschid o ușă știind că persoana pe care doresc să o văd mai mult ca orice pe lume se află în spatele ei, și că trebuie doar să deschid".

Îi fu greu să desfacă zăvorul, atât de tare îi tremurau mâinile. Era acolo și o privea, zâmbindu-i.

- Te așteptam, spuse ea.

- Foarte drăguț.

Intră și se treziră unul în brațele celuilalt. O sărută, tandru și neafectat. Apoi, traversând coridorul, o întrebă despre mașină.

- Nu a fost nimic grav, s-a înecat carburatorul, și cei de la service mi-au spus că ar fi trebuit, poate, doar să apăsăm mai tare pe accelerator, îi explică ea.

- Vom ști data viitoare…

- Și cum a fost călătoria?

- Destul de bine. Și vânzările voastre?

- Foarte bine, mai ales astăzi.

Când intrară în sufragerie, unchiul Ted îi întâmpină cu ochii strălucitori și cu un surâs larg pe buze. În seara aceea, Frances se ghemui pe sofa și încercă să-și dea seama ce-i plăcea atât de mult la Leo: farmecul său fizic sau inteligența sa remarcabilă? Era acolo, așezat în fața ei, pe fotoliu, aproape nemișcându-se, tot ce putea fi mai diferit de ea. Fără îndoială, de aceeea o atrăgea atât de mult.

Era greu să nu se gândească la faptul că persoana ei îl interesa, deoarece în săptămânile care urmară, întâlnirile se succedară într-un ritm rapid. Nu erau chiar de nedespărțit, dar Frances nu vedea cum ar fi putut să se mai vadă cu o altă femeie în măsura în care îi consacra ei întregul său timp liber. În plus, când se întâlneau din întâmplare, își dădea seama, din expresia prietenilor lui Leo, că n-o considerau o fată ca toate celelalte. O priveau cu atenție și, chiar dacă în mintea lor o comparau cu Judith, aveau grijă să nu lase să se vadă nimic.

Nu se mai întâlniseră cu Judith după acea seară memorabilă de la teatru. Leo avea un cerc larg de prieteni, și totuși păstra întotdeauna distanța, ca și cum avea un secret de ascuns.

Dar, din punct de vedere fizic, era foarte seducător. Și Frances îl prefera tuturor bărbaților pe care îi cunoscuse, fără îndoială pentru că relațiile lor erau încă foarte discrete. Dar simplul contact al mâinilor o înfiora. Și nu cunoștea o mai mare plăcere decât să danseze în brațele sale.

Se va transforma relația lor într-o pasiune devoratoare? Dar, în convervațiile telefonice cu cei de la fermă, povestea doar că nu se mai vedea cu Gerald, că a cunoscut alți oameni.

Totuși, mama ei nu era foarte liniștită. Arthur o vizitase și-i vorbise despre scrisorile lui, care rămăseseră fără răspuns.

- Și dacă Gerald nu te mai invită în oraș, ar trebui să mai aștepți un pic, înainte să iei o decizie în privința lui Arthur, îi spuse mama ei, pe un ton plângăreț. Știi că are o situație bună.

- Și eu am, dar nu-mi place Arthur, răspunse Frances.

- Dar nu dragostea este totul în viață.

- Este adevărat, admise Frances.

Ce rost avea să mai discute? Cum să-i explice că o căsătorie nu mai avea aceeași semnificație ca pe vremuri?

Frances vroia să cunoască dragostea și, până în acel moment, nu iubea pe nimeni, chiar dacă se simțea foarte atrasă de Leo.

În momentul când va renunța la rezerva sa, când se va arăta mai vulnerabil, era sigură că se va îndrăgosti imediat de el.

Gerald își făcea apariția din ce în ce mai rar, nu mai trecea nici măcar pentru o ceașcă de cafea. Uneori, când aranja obiectele pe rafturi, venea să mai schimbe câteva cuvinte cu ea.

- Devii din ce în ce mai frumoasă, îi spusese ultima oară, și ea izbucnise în râs.

- Fără îndoială, îmi priește climatul...

Expoziția de pictură fusese deja vernisată în galerie, și Frances decisese să arunce un ochi înainte de a fi închisă. Pe ușă se putea citi: „Expoziția de pictură a artistei Florence Pizer“, această mamă de familie care își găsise vocația după ce-și crescuse copiii.

Profitând de un moment mai liber din magazin, Florence se strecură în galerie. Tablourile erau expuse la parter, și unele aveau deja menționate mesajul „vândut“! Bravo, Florence! se gândi Frances. Leo îi spusese că se bucura de succes.

Mai era un cuplu de vizitatori, și Frances rămase nemișcată, un moment, privind tabloul unui motănel cu ochii mov. „Îmi place mult tabloul ăsta. Aș putea să-l cumpăr“, își spuse ea.

În acel moment, Gerald îi puse mâna pe umăr.

- O! M-ai speriat! Nu ți se pare drăguț tabloul?

- Ba da, recunoscu el. Îl cauți pe Leo?

- Nu, privesc tablourile.

- Pentru că nu este aici. Se întoarce mâine.

- Da, știu.

Își continuă plimbarea prin expoziție cu Gerald, vorbind despre artistă.

- Frecventa un cerc de pictură pentru a-și umple timpul, și a descoperit că avea talent. Simplu.

- Ce bine ar fi fost dacă tatăl meu nu și-ar fi dat seama niciodată că este un artist…spuse ea încet.

- De ce spui asta?

- Dacă n-ar fi simțit nevoia de a picta, nu ne-ar fi părăsit și poate n-ar fi murit...Chiar dacă ar fi fost un geniu, aș fi preferat să-l știu fericit.

- Și tu? Ești fericită?

- Da, răspunse ea fără ezitări. Foarte fericită!

- Eram sigur. Ascultă, dacă te-aș invita la o cafea?

- Mulțumesc, dar trebuie să mă întorc.

- Sunt convins că unchiul tău se poate lipsi de tine pentru zece minute.

Era pe punctul să-l refuze, dar nu vroia să-l jignească pe Gerald.

- De acord. Să mai arunc o privire și mă întorc.

Îl regăsi pe Gerald în biroul său. Singura și unica oară când mai fusese acolo, a fost în ziua în care spărsese vaza.

- Am văzut că aveți o nouă vază, remarcă ea. Tot o imitație?

- Da.

- Știi că încă mai am coșmaruri? reluă ea, râzând.

Gerald ignoră gluma.

Un tânăr intră cu două cești de cafea pe o tavă, și-i surâse lui Frances.

- Mulțumesc, asta-i tot, răspunse sec, Gerald.

Cât era de nesociabil! se gândi ea. Luă o ceașcă și se servi cu lapte și zahăr.

-S-ar spune că ceva te-a contraria. Sper că nu eu...

Nu surâdea, rămăsese așezat, cu ceașca în mână, și cu privirea întunecată. În cele din urmă, o întrebă:

- Suntem prieteni, nu?

- Da...

- Îți mai aduci aminte ce ți-am spus în legătură cu Judith?

- Da, și?

- Ei bine, nu s-a schimbat nimic, afirmă el, brusc.

- Nu...nu te înțeleg. Vrei să spui că Leo și Judith se vor căsători?

Gerald părea jenat. Își plimbă mâna în jurul gâtului, ca și cum gulerul era prea strâns.

- Da, într-una din zilele astea, spuse el în cele din urmă.

- Atunci înseamnă că este foarte tolerantă, spuse domol Frances, pentru că Leo a petrecut mult timp cu mine în ultimele săptămâni.

- Da, știu…și știu și de ce…

- A, da?

Oricum, vroia să audă continuarea, așa că era mai bine să ia totul cât mai calm cu putință.

- Evident că te iubește, continuă Gerald. Ești o fată fermecătoare și-i face plăcere să ieșiți împreună…dar asta face parte din afaceri, pentru el.

- Afaceri?

Gerald se aplecă spre ea, ca și cum urma să-i spună un secret.

- Vrea să pună mâna pe magazinul de artizanat, și are nevoie de semnătura unchiului tău.

- Dar, de ce? Plătim chirie!

- Nu mai e ca pe vremuri, când puteai să-i arunci în stradă pe chiriași. Și, în plus, ar trebui să aștepte câțiva ani, iar el vrea magazinul acum.

- Dar în ce scop?

- Pentru a-și mări galeria, presupun.

Unchiul Ted spusese că Leo îl ajută la magazin, dar că nu încerca să-l închidă. Gerald presupunea că Leo vroia să-și mărească galeria. Unde era adevărul?

- De ce îmi povestești toate astea? îl întrebă ea, cu brutalitate.

- Pentru că țin mult la tine.

- Mulțumesc, murmură ea ironic, în timp ce el continuă:

- Ar putea fi o supoziție corectă. Leo nu vrea să-l afecteze pe plan financiar pe bătrânul Ted, iată de ce încearcă să te atragă de partea lui. Din păcate, tu iei lucrurile mult mai în serios.

Ce știa el? Leo nu era genul care să vorbească oricui despre viața sa particulară, cu atât mai puțin lui Gerald.

- Știi, continuă el, înainte de orice, este un om de afaceri. Nu cunosc pe nimeni pe care să-l respect mai mult. Un tip formidabil. Dacă aș avea cea mai mică problemă, știu că m-ar ajuta. Și cu toate astea, n-am nici cea mai mică așteptare în ceea ce privește sensibilitatea lui. De când ne cunoaștem, nu l-am văzu niciodată să acționeze înainte de a face cele mai minuțioase calcule.

Gerald era, de fapt, pe cale de a-i demonstra că Leo era un om rece și nemilos. În primele zile de la sosirea ei aici, ar fi fost perfect de acord cu această judecată, dar acum era imposibil de acceptat.

- Și o groază de femei se învârtesc în jurul lui, Frances, îi spuse Gerald cu o voce mohorâtă. Nu e nevoie să-ți precizez că sunt unele care chiar se târăsc la picioarele lui. Dar el știe totdeauna exact ceea ce face.

Asta era tot ce avea să-i spună. Arăta atât de jalnic și de prăbușit, pe scaunu său, în spatele ceștii de cafea răcită.

- Pot să-l întreb despre povestea cu magazinul?

- Dacă o faci, se va supăra pe mine, răspunse Gerald, ca și cum ar fi regretat mărturisirile făcute. De ce nu vorbești mai bine cu unchiul tău, și să nu mă amesteci pe mine?

- Da, așa mă gândeam și eu, spuse Frances.

De ce să vorbească despre indiscrețiile lui Gerald? De ce să-l pună într-o situație jenantă? De ce să riște să-l facă să-și piardă slujba?

Totuși, nu fu nevoită să-și întrebe unchiul: chiar înainte de ora de închidere a magazinului, un reprezentant veni să-i propună o serie splendidă de produse de olărit. După atitudinea unchiului său, își dădu seama că nu avea nici cea mai mică intenție să abandoneze afacerea. Făcea previziuni pentru vânzările pe anul următor și încheiară un contract, urmând ca livrarea să se efectueze în toamnă.

Mai târziu, în timpul cinei, îi vorbi despre expoziția de pictură.

- Nu sunt foarte scumpe tablourile, spuse. Mai ales unul, cu un motan, pe care mi-ar plăcea să-l cumpăr. Te-aș ruga să te duci să-l vezi, și să-mi spui ce crezi.

Unchiul Ted îi promise.

- Cât de mult spațiu are în galerie! Nu par să fie foarte strâmtorați...începu ea.

- Da, așa este, admise unchiul Ted.

- Ar putea oare să ne acorde mai mult spațiu, continuă ea zâmbind, pentru toată marfa pe care o avem în stoc…

- O, știi…cred că are nevoie de tot spațiul de care dispune. Și, în plus, Leo consideră că împărțirea este echitabilă.

Se liniști. Nu se punea problema să se lărgească galeria și să fie afectat magazinul, altfel unchiul Ted n-ar fi fost atât de calm. Așadar, Gerald se înșelase.

Nu c-ar fi mințit intenționat, dar se înșelase în privința intențiilor lui Leo. Avea chef să-i spună:

„Îl cunosc pe Leo mai bine ca oricine. Nu este mereu atât de rece și de calculat, și nu cred că-l interesez doar pentru bani „.

Știa asta din modul în care o privea și o atingea. Era, bineînțeles, întotdeauna foarte rezervat, dar, de trei săptămâni, nu fuseseră niciodată cu adevărat singuri, decât atunci, în mașină. Iar mâine seară...

- De ce nu mănânci? o întrebă unchiul Ted.

- Mă gândeam la acel tablou...

Mâine seară urma să ia cina la Leo acasă. Nu mai fusese niciodată la el...Vor fi singuri, fără îndoială...Îi va face poate, avansuri...

În astfel de situații, știuse mereu să-și păstreze capul limpede. Iar Leo era prea rafinat pentru a o forța. Dar, după cele spuse de Gerald, avea o nevoie aproape primară de a afla dacă Leo era capabil să se piardă cu firea, măcar pentru o clipă.

Poate că vroia să-și probeze că însemna ceva pentru el, să-l oblige să accepte că avea enorm nevoie de ea, să-l oblige să-i spună: „Nu pot să trăiesc fără tine, te iubesc!“.

Capitolul 6

Frances se simțea ușurată. Hotărâse ce atitudine să adopte în seara următoare. Chiar dacă nu lăsase să se vadă, declarațiile lui Gerald o afectaseră.

Știa că Leo dorea să o vadă. Îi plăcea compania ei. Tebuia, deci, să fie mai inaccesibilă, să-l facă să aștepte. Altfel, ar considera-o o pradă ușoară…dar, la urma urmelor, putea fi amuzant să flirteze un pic, nu?

Se pregăti cu mare grijă, pentru că trebuia să fie irezistibilă. Alese o rochie vaporoasă, ca și cum s-ar fi dus să danseze: la baza gâtului încrețită, cu mânecile bufante, într-un degrade de tonuri pastel, care-i scoteau în evidență frumoșii ochi verzi. Era cea mai romantică ținută pe care o avea.

Își perie îndelung părul, și, după ce se parfumă ușor, zâmbi imaginii care o privea din oglindă. Cine ar fi crezut

că într-o zi se va farda în felul ăsta pentru a seduce un bărbat? Nu, vroia doar să-l determine să recunoască faptul că reprezenta ceva pentru el.

- Ești încântătoare, micuța mea, o complimentă unchiul Ted.

Îi vorbea ca tatăl ei vitreg. Frances era obișnuită să fie admirată de bărbați. Doar tăcerea tatălui ei, după ce a plecat, o rănise profund.

- Îmi place mult rochia ta! spuse Leo, când veni s-o ia.

- Și mie, de aceea mi-am pus-o, spuse ea, vesel.

Râse, părând fericit că o vedea, și, o dată în plus, îl găsi extrem de seducător.

Existaseră, bineînțeles, alte femei în viața lui, nu avea nevoie pentru asta de confidențele lui Gerald. Poate chiar dintre persoanele pe care i le prezentase...dar Judith? Ce era între ei? Și dacă s-ar amuza să-l întrebe acum? Dar chiar vroia să afle care-i sunt intențiile?

Se simțea bine în mașină. Erau împreună, la adăpost de lumea exterioară. Leo se întorsese de la Roma. Frances vizitase mai de mult orașul, cu un grup organizat; își comparară impresiile. Apoi vorbiră despre magazin, și Frances menționă comenzile pe care unchiul său le făcuse pentru anul următor, dar el nu spuse nimic care să pună sub semnul întrebării proiectele din anul în curs.

Drumul care ducea spre insulă urma meandrele râului, umflat de apele ploilor. Garajul, construit sus, pe mal, era un fost grajd amenajat și, la primul etaj, luminile erau aprinse.

- Cine locuiește acolo? întrebă Frances.

- Un cuplu de paznici. Vino repede!

Începea din nou să plouă. Alergară până la podețul de lemn încadrat de sălcii plângătoare, din care o mare parte erau inundate, apoi o luară pe cărarea care traversa o mică pădurice. În spate se întindea o peluză largă, cu ronduri de flori, și, în spate, se ridica conacul familiei Alridge.

Era o clădire impozantă din secolul al XVIII-lea, cu trei etaje, destul de elegant, și Frances era nerăbdătoare să-i descopere interiorul. Rămase nemișcată sub portic, în timp ce Leo deschidea și dezactiva sistemul de alarmă.

Intrând în hol, descoperi o scară mare. Un tapet verde bronz acoperea podeaua și treptele. Pereții și lambriurile erau vospiți în alb, iar porțile în maron glacé. Peste tot, privirea întâlnea tablouri. Pentru că începea să se întunece, Leo aprinse luminile. Totul părea atât de liniștit!

Își scoase paltonul.

- Scuză-mă, spuse el. Nu am personal, pentru moment.

- Ce casă mare pentru o singură persoană!

- Nu, îmi servește de vitrină. Vând la fel de multe tablouri aici, ca la galerie, asta-i tot.

Păcat, își spuse Frances, pentru că era atât de frumos decorată, încât te îmbia să locuiești aici.

În salon, admiră oglinzile, covorul persan, și canapeaua largă și modernă.

Tapiserii lungi fuseseră alese cu grijă pentru a pune în valoare motivele covorului persan, și Frances se întrebă dacă acestea fuseseră create de casa Sholto, poate chiar de către Judith…

Era ușor să ți-o imaginezi pe Judith în acest decor, în calitate de stăpână grațioasă a casei. Totul era aici atât bine ales, atât de călduros! Încercă să nu se mai gândească la toate femeile, care, poate, s-au perindat prin aceste încăperi. Se așeză comod într-un fotoliu, pentru a savura un sherry, în timp ce Leo dădea un telefon. Reveni peste cinci minute, și se scuză:

- Îmi pare rău! Afacerile...

- Dar, te rog...

Trebuia să-i dea crezare? Camera o dusese imediat cu gândul la Judith, la râsul și la manierele sale elegante. Acum, era sigură; locul ăsta constituia cadrul ideal pentru această femeie.

În comparație cu salonul, sufrageria era mică, și mai degrabă intimă. Focul ardea în șemineu. Tacâmurile pentru două persoane erau aranjate, iar mâncarea era ținută la cald pe o măsuță cu rotile. Și aici, tapiseria părea că provine de la Sholto.

Leo aprinse lumânările, și Frances exclamă zâmbitoare:

- Ca într-un basm; călătorul obosit intră pentru a se adăposti de furtună, și totul este pregătit pentru a-l primi, aranjat de mâini invizibile.

- Mereu a fost așa, spuse Leo.

Cina era alcătuită din carne de vită la grătar, cu legume și vin roșu. A urmat apoi un platou de brânzeturi și fructe. La lumina focului și a lumânăilor, cina fu delicioasă.

Frances fu cea care animă conversația. Leo o întrebă despre viața ei în Yorkshire, și ea-i povesti o sumedenie de anecdote amuzante despre obiceiurile, prietenii și momentele plăcute petrecute acolo.

- Dar acum rămâi aici? întrebă el.

Lui Frances i se păru că sesizează o umbră de neliniște în vocea lui.

- Cred că da.

- Foarte bine! o aprobă el.

- Crezi?

Îl privi cu chii ei mari și verzi, și cu inima bătându-i. Îi va spune oare de ce vroia ca ea să rămână? În loc de asta, îi propuse zâmbind:

- Mergem să bem cafeaua în salon?

- Cu plăcere.

Așeză pe măsuță tava cu ceștile și paharele de coniac, și se așezară comod pentru a continua discuția. Mai apropiați, vorbeau pe un ton scăzut. Aplecându-se s-o servească, o atinse ușor, și Frances simți cum o trec fiorii.

Vorbiră despre unul din tablourile din salon, dar într-un mod superficial, pentru că nici unul nu-l privea cu atenție. Se priveau în ochi și Frances simțea cum i se pune un nod în gât.

- Ești foarte frumoasă! remarcă Leo, deodată.

- Mi se spune asta, de obicei, murmură ea.

Nu era prima oară când auzea acest compliment, dar era profund mișcată.

- Pentru că așa este, răspunse el.

Îi întâlni privirea, mai albastră ca cerul și plină de dorință. Închise ochii și simți buzele lui unindu-se cu ale sale, o gură lacomă, care o umplea de plăcere. Urmară apoi sărutări pe gât, pe pielea fierbinte, și întregul ei corp fremăta ca un foc puternic, care aprinde ferigile într-o zi de vară.

În acel moment îi auzi vocea, ca și cum ar fi venit de departe, cuvinte dulci care păreau că se apropie încetul cu încetul de ea.

- Știi ce urmează să faci?

Avea o voce mângâietoare, amuzată, poate? Deschise ochii, și, brusc, focul se stinse. „Eu, nu, își spuse ea, dar tu, da. S-a întâmplat ceva cu mine de data asta, cred că am înnebunit".

Se ridică brusc, și se îndepărtă. Își duse mâna la sâni, ca și cum încerca să-i protejeze de privirea lui.

- Am avut impresia că nu mai știai…începu el.

Frances nu putea să-l privească îi ochi. De-abia se atinsese de paharul ei, dar el încerca să-i explice că era din cauza vinului și a coniacului. Dacă ar fi fost adevărat! Dar nu, prezența lui o făcuse să-și piardă capul.

Înțelegea totul, acum. Gerald avea dreptate. Leo căutase să-i trezească dorința, care nu avea nimic de-a face cu sentimentul dragostei. Pentru el, nu era decât o altă fată. Unchiul Ted ieșise din joc dar, în acest moment, ar fi putut fi surprins de atitudinea lui Frances. Leo, dimpotrivă, știuse să se stăpânească și să se comporte ca un gentelman.

Îi turnă lui Frances o altă ceașcă de cafea. Credea, fără îndoială, că se lăsa întotdeauna dusă de val după două înghițituri de alcool.

- Ți-e mai bine? întrebă el, atent, întinzându-i ceașca.

- Mulțumesc!

Fără să mai aștepte, luă o înghițitură atât de fierbinte, încât îi dădură lacrimile.

- Nu te supăra, spuse el.

Era, cu siguranță, un sfat bun, și pe viitor se va strădui să-l urmeze. Nu mai vroia să audă niciodată vorbindu-se despre acest bărbat.

- Cred că aș vrea să mă întorc, șopti ea.

Leo se ridică imediat, ca și cum se grăbea să o vadă plecând. Nu o umilise destul? Atunci, strigă:

- Nu-mi place deloc de tine! Am venit doar pentru a-l face pe unchiul Ted să creadă că ne înțelegem bine.

Cuvintele avură aceleași efect ca o ceașcă de cafea în plină figură, și Frances își dădu repede seama că reușise să-l atingă. Fața i se crispase, dar își reveni foarte repede:

- Ei bine, ești o nepoată foarte ascultătoare.

- Îmi pare rău pentru toate eforturile pe care le-ai făcut. Îți mulțumesc pentru cină, adăugă ea, mecanic.

- A compensat o parte din eforturile tale …

Se duse să-i aducă paltonul. Se gândi, atunci, că n-ar fi trebuit să-i spună vorbele alea. Chiar dacă pe jumătate sinceră, reacția ei fusese stupidă. Nu se punea, însă, problema să-și ceară scuze. N-o va mai invita niciodată în oraș, și așa va scăpa, în sfârșit, de el.

Luă paltonul, și se îmbrăcă singură. Ploua încă. Fără să schimbe vreun cuvânt, ajunseră la mașină, și Leo deschise imediat radioul pentru a umple, parcă, tăcerea aproape tangibilă care îi despărțea.

Când ajunseră în fața galeriei, Frances era în continuare la fel de furioasă, și, în plus, o scârbea întreaga seară. O însoți până la ușă. Frances se mulțumi să-i ureze noapte bună.

- Te descurci? o întrebă.

- Sigur că da!

După ce ușa se închise în spatele ei, începu să tremure, cu pumnii strânși, așteptând să-i audă mașina plecând. Nu era foarte târziu, și se temea că unchiul Ted era încă treaz.

Seara fusese catastrofală, mai ales ultima jumătate de oră. Mai întâi, se pusese într-o situație ridicolă, apoi se comportase ca un copil răsfățat.

Pentru prima oară de când sosise, își dorea să se întoarcă în Yorkshire, dar îi plăcea ce făcea, și unchiul Ted avea nevoie de ea.

În plus, nu se punea problema să plece pentru că se înșelase în privința sentimentelor lui Leo. În orice caz, Gerald avea dreptate. Fiecare emoție era calculată. Era incapabil să-și exprime spontan întregul elan al inimii.

Își scoase, încet, frumoasa ei rochie romantică. Ce fiasco! Ea, care nu mai plânsese de la moartea tatălui ei, simțea cum lacrimile i se scurgeau pe obraji. Dar de ce era atât de copleșită?

Pentru că iubea un bărbat pe care ea îl crease, bucățică cu bucățică. Adevăratul Leo era cel despre care îi vorbise Gerald. Fără zgomote sau sughițuri, continuă în tăcerea nopții să-și plângă visul spulberat.

A doua zi se trezi devreme. Nu dormise foarte bine. Trebuia să se facă utilă în această dimineață. Șterse praful în salon și curăță legumele pentru cină și, când unchiul său coborî, era deja pregătită, machiată, și citise jumătate din ziar.

- La ce oră te-ai trezit?

- În zori, răspunse ea, zâmbind.

De fapt, abia dacă dormise vreo două ore. În timp ce-i servea ceaiul, simțea că unchiul o studia.

- E totul în regulă? o întrebă, la fel ca Leo seara trecută.

- Sigur că da!

- Nu prea pare.

În orice caz, mai devreme sau mai târziu va afla adevărul, își spuse ea. Luă o înghițitură de ceai pentru a câștiga un pic de timp de gândire, și spuse, pe un ton ușor indiferent:

- Cred că de azi înainte n-o să mă mai văd așa de des cu Leo.

- Da? De ce?

- Am avut o mică discuție, ieri seară. În cele din urmă, n-avem mare lucru în comun. Asta-i tot.

Se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Pentru unchiul său, era clar că Leo îi făcuse avansuri.

- Știi, sunt de părere că trebuie să-ți alegi singură prietenii. Poate că Leo are un pic prea multă experiență pentru tine.

Pentru o clipă, fu tentată să-i răspundă că nu mai este un copil. Se abținu însă. Venise aici să aibă grijă de unchiul ei și, în acest moment, acesta părea că poartă pe umeri întreaga lume. Reveni și se așeză lângă el, explicându-i calm:

- Te rog să nu te îngrijorezi. Să știi că n-a făcut nici un gest deplasat aseară. I-am spus doar că nu-l plac.

Dar pentru că vroia să afle mai multe, continuă:

- Am înțeles că este personal interesat de magazinul de artizanat. Este adevărat?

- Aș putea să dau faliment mâine dimineață, spuse calm unchiul Ted.

- Dar cum? exclamă ea, neliniștită.

- Îi datorez foarte mulți bani...

Frances ar fi trebuit să se uite în registrul contabil, în loc să se dedice în totalitate vânzării și menajului, pentru că asta era adevărata ei meserie.

- De ce nu mi-ai spus nimic? îl întrebă ea.

- Da, poate ar fi trebuit, dar nu mi s-a părut necesar. Și apoi, lucrurile s-au aranjat, mulțumită lui Leo.

- Doar pe plan financiar?

- Adică... deține toate acțiunile. Ar putea decide totul, dacă ar vrea.

Gerald îi vorbise despre anumite acte pe care unchiul său le-ar fi semnat, dar niciodată nu și-ar fi închipuit că unchiul Ted era complet la mâna lui.

- M-am gândit întotdeauna la tine pentru acest magazin, continuă el, și credeam că, dacă te întâlnești cu Leo, departe de mama ta și de toate prejudecățile ei, ai putea să lucrezi cu el.

- Sau pentru el… murmură Frances.

Unchiul înțelese greșit, pentru că începu să se agite.

- Vrei să te întorci acasă, acum, când ai aflat adevărul?

- Vrei să spui că acum aparținem cu totul lui Leo Alridge?

Unchiul Ted părea copleșit, dar Frances știa că se comportase întotdeauna onorabil, respectându-și principiile. Nu putea suporta să-l vadă în această stare și declară, pe un ton pe care îl vroia încurajator:

- Haide, că doar n-o să ne împingă la faliment! În orice caz, nu atât timp cât eu mă voi opune!

- Nu, bineînțeles, dar totul ar fi fost mai ușor dacă v-ați fi înțeles bine...

- Haide, termină de mâncat, și apoi, dacă-ți face plăcere, o să mă duc și să mă scuz pentru comportamentul meu. A crezut, oricum, că am acționat sub influența coniacului.

Unchiul Ted o privi recunoscător. Frances îl bătu ușor pe spate, zâmbind:

- În realitate, eram trează, iar Leo s-a comportat ca un adevărat gentelman, cel puțin asta pot să afirm.

- Dar ce e rău în asta?

- Nimic, bineînțeles. Dar nu-mi place, asta-i tot. Dar, dacă va trebui, voi lucra pentru el, pentru magazinul nostru, și apoi, nu putem să-i lăsăm baltă pe acționari, chiar dacă, de fapt, nu e decât unul.

Unchiul o recompensă cu un surâs larg. Frances se întreba cum își va găsi cuvintele pentru a-i cere scuze lui Leo: și-ar da seama imediat că unchiul său a pus-o la curent cu situația. Un moment, se gândi chiar să-l sune, pentru a evita o întâlnire, dar în acest caz, în biroul său s-ar fi putut afla mai multe persoane. Era mai bine să fixeze o întâlnire...

Așteptă ca Leo să-și parcheze mașina, sună la galerie și ceru să vorbească cu domnul Alridge. I se făcu legătura. Vocea îi era atât de încordată, încât nici Gerald n-ar fi recunoscut-o.

- Alo, Leo Alridge la telefon, spuse el.

- Ăă...sunt Frances...putem să ne vedem pentru câteva minute?

- Da, sigur.

Nu părea nici surprins, și nici intrigat.

- Atunci, sosesc.

Îi ieși în întâmpinare la intrarea în galerie, și o conduse într-o încăpere plină de antichități, unde domnea o atmosferă apăsătoare. Îi oferi un scaun, și se sprijini de birou, ca și cum intenționa să aibă o conversație de scurtă durată.

- Prespun că unchiul tău ți-a explicat de ce dorea să existe un anumit nivel de înțelegere între noi.

Frances simți că roșește. Orice încercare de justificare devenea inutilă.

- Mi-a spus că l-ai putea determina să dea faliment, spuse ea.

- Știe că n-o voi face.

- Mulțumesc.

- Nu-mi mulțumi. Nu pierd nimic ajutându-l pe Ted.

- Sunt sigură, nu se putu ea abține să răspundă.

Aceeași impulsivitate, același mod de a vorbi fără să gândească, care o punea în situații imposibile!

- Îmi pare rău, continuă ea. Iartă-mă pentru aseară. N-ar fi trebuit să spun acele vorbe.

- Nu te mai gândi. Ted vrea să ne vadă asociați și sunt convins că este posibil. Sentimentele personale nu au ce căuta în afaceri.

Era puțin probabil ca Leo să o aprecieze în afaceri.

- De ce mă invitai să ieșim? îl întrebă ea.

Surâse, uimit, dar privirea sa rămânea de gheață.

- Pentru că ești decorativă, spuse el, și...amuzantă...

- Atunci, nici tu nu mă placi! exclamă ea, devenind, dintr-odată, rigidă, în scaunul pe care stătea.

- Ca să fiu sincer, micuța mea, nu mi-a trecut niciodată prin cap.

Voise să afle adevărul, și acum îl aflase!

- Despre asta nu mă îndoiam, replică ea. Ei bine, la revedere!

În momentul în care se pregătea să iasă, Leo îi aminti:

- Nu-l tulbura prea tare pe Ted. Nu e în forma sa cea mai bună.

Frances se întoarse imediat, neliniștită:

- Nu este bolnav, nu?

- Cred doar că are nevoie de odihnă. A muncit prea mult în ultimul timp.

Pentru Frances a fost o ușurare enormă, pentru că, dacă era vorba doar de asta, putea să-i fie de ajutor. Dar ce-l preocupa pe Leo, atunci ? Banii pe care îi investise în afacere sau sănătatea omului la care ținea? Poate că era, totuși, capabil de sentimente, din când în când...

- O să încerc să-l conving să-i ia concediu, promise ea. O să mă ocup eu de magzin. Ai accepta să-mi dai sfaturi, dacă va fi nevoie?

- Bineînțeles, este în interesul meu.

În acel moment se auzi telefonul sunând, și Leo se duse să răspundă. După tonul vocii, își dădu seama că vorbea cu o femeie. De-abia scotea câteva cuvinte, ca de obicei, dar era vorba de o întâlnire pentru acea seară. Nu putea fi decât Judith. După ce termină de vorbit la telefon, se întoarse spre Frances:

- Da, cred că ar trebui să-l convingi pe Ted să-și ia câteva zile de concediu. În afară de scurtele vizite pe care vi le-a făcut de Crăciun, nu s-a mai odihnit cu adevărat de ani de zile.

- Persoana care-i făcea menajul are acum o mică pensiune în apropiere de Brighton.

- Perfect!

- Dar crezi că o să mă pot descurca de una singură?

- Sunt sigur.

În timp ce ieșea, se întâlni cu Gerald. Ceva din privirea sa îi confirma presupunerea. Judith era cea care îl sunase.

- Totul e bine? întrebă el.

Ce ciudat: toată lumea îi punea aceeași întrebare în dimineața asta.

- Sigur! răspunse ea, după care adăugă, pe un ton scăzut : „Te-ai înșelat, nu are de gând să închidă magazinul. În orice caz, nu te îngrijora, nu i-am pomenit de conversația noastră“.

- Mulțumesc! murmură el.

- În ce privește restul....ai avut dreptate, spuse ea, cu un zâmbet larg.

Se întoarse în magazin. Trebuia, înainte de orice, să-l convingă pe unchiul Ted să-și ia concediu, și apoi, să se cufunde în muncă, pentru a nu mai avea timp să se gândscă la Leo și la Judith.

Conversația telefonică o rănise, trebuia să recunoască,... dar de ce? Nu ținea la Leo, și totuși, o durea să și-o închipuie pe Judith în brațele lui. Simți o durere stranie, ca o mușcătură. Suferea oare pentru că era geloasă?

Capitolul 7

Unchiul Ted invocă tot felul de motive care ar fi putut împiedica planurile de vacanță. Argumentul său principal era că Frances nu putea să se descurce, deocamdată, de una singuă.

- Pot să-i cer oricând ajutor lui Leo, îi propunea ea, nu foarte entuzismată.

În realitate, știa că nu ar face-o decât în caz de extremă urgență.

Dar era absolut necesar ca unchiul Ted să plece în concediu. Începu să-i facă bagajele, chiar dacă el nu acceptase încă, dar se dovedi atât de convingătoare încât, în cele din urmă, decise să-și petreacă câteva zile la Brighton. Aerul mării și odihna îi vor face bine.

Frances o sună pe doamna Mizon pentru a reține o cameră pentru două săptămâni, începând chiar de a doua zi. Bătrâna doamnă și sora ei păreau încântate să-l revadă pe domnul Reynolds.

Ultima seară cu unchiul Ted fu consacrată afacerii: Frances trebuia să fie la curent cu tot ce ținea de contabilitate și de corespondență. Nu urma să aibă de făcut nici o comandă importantă în absența unchiului, dar cunoștea deja numele furnizorilor și rolul pe care Leo îl juca în finanțarea magazinului.

Mai mult ca niciodată, era hotărâtă să facă totul pentru a reuși. Cu un pic de inițiativă, de fler și multe eforturi, va reuși într-o zi să-i înapoieze lui Leo toți banii. Atunci, va fi o zi mare.

Dar, din momentul în care fu singură în încăpere, redeveni din nou foarte tristă. Leo și Judith făceau parte din aceeași lume, și era evident că era soția ideală pentru el. Dar dacă aceasta și-ar pune în cap să-l convingă pe Leo să închidă magazinul? Nu, asta ar fi fost puțin probabil.

Frances stătea întinsă pe patul său, în întuneric, cu ochii închiși. Revedea camera lui Leo, în cele mai mici detalii. Casa lui Judith era, probabil, la fel de splendidă, și poate chiar în aceste clipe, erau împreună doar ei doi.

Fără să știe de ce, începu să și-i imagineze apropiindu-se unul de altul, ca într-un film derulat cu încetinitorul, și, instinctiv, se încordă și-și ascunse capul în pernă, ca și cum vroia să se ferească de acestă viziune.

Reuși în cele din urmă să-și revină, și se întinse din nou. Nu, nu era adevărat! Totul era un produs al imaginației, oboselii și muncii ei din ultimele două săptămâni! Trebuia să înceteze să se mai gândească, să încerce să se relaxeze și să adoarmă.

***

A doua zi dimineață, era o zi superbă. Frances îi ură drum bun unchiului său și-l asigură că totul va fi bine. În orice caz, putea apela oricând, fie la el, fie la Leo.

Se întoarse în magazin, debordând de energie.

Munci mult, și fu mai bucuroasă ca de obicei să vadă că avea mulți clienți, datorită, fără îndoială, timpului frumos. Găsi totuși un moment liber pentru a da câteva telefoane și acceptă o invitație neașteptată din partea unei doamne care le furniza broderii. Vroia să iasă cât mai des, mai ales că unchiul Ted lipsea.

După-amiază, ușa magazinului se deschise, și apăru, neașteptat, Judith Warring. Frances era ocupată cu doi clienți, în timp ce un altul privea cu interes păpușile care reprezentau „principalele personaje ale lui Shakespeare".

Judith era foarte elegantă. Părul blond îi strălucea sub pălăria neagră, cu borurile ridicate, și purta pantofi albi, un costum și o cămașă de mătase neagră. Dintr-o dată, Frances deveni conștientă de particulele de praf care pluteau în aer și se simți jilavă și lipicioasă. Avea părul ciufulit pentru că toată ziua cărase marfă, și chiar mâinile puteau să fie mai curate. Dumnezeu știe cum arăta!

Continuă servirea clienților, după ce-i surâse lui Judith așa cum surâdea tuturor clienților. Dar Judith nu-i răspunse, reacționa probabil în același stil ca Leo.

Frances se apropie în cele din urmă și o întrebă:

- Pot să te ajut?

- Nu, nu cred, răspunse Judith. Privesc, doar.

O cercetă pe Frances din cap până-n picioare, așa cum făcuse la teatru. Frances avea chef să-i spună:

- E ținuta de muncă și n-am schimbat nimic de când m-ai inspectat ultima oară.

Dar era imposibil, cu atâția clienți în jur.

- Aveam ceva timp de pierdut, și magazinașul ăsta este atât de amuzant!

- Ești foarte drăguță! răspunse Frances, politicos.

- Cu adevărat, uimitor, continuă Judith, cu vocea-i tărăgănată.

Apoi zâmbi ca și cum făcuse o glumă bună, dar Frances știa că-și bătea joc de ea, și că Leo nu era străin de această atitudine.

Frances se îndepărtă repede, ca pentru a ascunde că se înroșise, și se ocupă de o altă clientă. Când, în cele din urmă, se întoarse, Judith dispăruse.

Frances închise magazinul la ora obișnuită, după care urcă în apartament și se cufundă într-o baie fierbinte.

Chiar în aceste momente, bineînțeles, sună telefonul în biroul de jos. Se înveli în grabă cu un prosop și coborî scara, sărind câte patru trepte o dată. Era unchiul Ted. Călătorise bine și se simțea foarte bine.

- Ce voce ciudată ai, continuă el, ai răcit?

- Nu, dar s-ar putea. Tocmai făceam o baie.

- O! Îmi pare rău. A fost totul bine?

- Da, foarte bine.

- Atunci, o să te sun mâine.

- Nu știu dacă e nevoie.

Dar unchiul Ted închisese deja.

Înghiți rapid două felii de pâine prăjită și o ciorbă de roșii, și, în timp ce-și lua paltonul, chiar înainte de a ieși, cineva bătu la ușa dinspre galerie.

Simți imediat cum se încordează toată, și făcu un efort să meargă să deschidă. Cine putea să fie?

- O, Gerald, spuse ea, din vârful buzelor.

Simțise probabil că era nervoasă, în pofida zâmbetului ei forțat.

- Timpul frumos a fost favorabil afacerilor, observă ea. Mi-am câștigat pâinea pe merit, astăzi.

- Nu, nu… rămâi acasă în seara asta?

- Acasă? Nu, nici gând. De fapt, tocmai mă pregăteam să ies.

- Unde?

- Să-i fac o vizită doamnei Aubrey, care ne lucrează broderiile.

Chiar dacă aprecia faptul că Gerald era atent cu ea, întrebările lui deveneau un pic prea insistente. Părea, în orice caz, liniștit.

- Vrei să ne vedem duminică? propuse el.

- Foarte bine. La ce oră?

Era decisă să accepte toate invitațiile care i se făceau. Atunci, de ce să-l refuze?

- E bine la două?

- Perfect.

O sărută pe obraz, pentru că ea întorsese capul văzând că se îndrepta spre gura ei.

- Aș prefera să nu mai folosești ușa asta, spuse ea, îmi aduce aminte de vază…

De fapt, îi amintea de Leo și, îndată ce auzea pe cineva ciocănind la ea, devenea extrem de sensibilă.

Gerald îi promise să folosească cealaltă ușă pe viitor.

- Mulțumesc mult! spuse Frances, în timp ce închidea ușa.

Acest băiat i-ar fi plăcut mamei sale, ca și Arthur de altfel; amândoi inspirau siguranță și, cum spune proverbul, „E mai bine să nu dai pasărea din mână, pe cea de pe gard".

Frances petrecu o seară foarte plăcută la June Aubrey, și o invită pe aceasta să cineze la ea în familie, săptămâna următoare. Se întoarse acasă și dormi dusă.

Zilele următoare, totul se petrecu foarte bine în magazin, pentru că timpul era frumos, și dură până duminică, când începu, din nou, să plouă.

Cerul era cenușiu și burnița. Frances asculta radioul, în timp ce făcea curățenie prin magazin și prin apartament. Dar nici muzica pe care o asculta nu reușea s-o înveselească și începu să-și dorească mult ca Gerald să fie mai bine dispus, ca să poată glumi un pic, împreună.

De îndată ce acesta sosi, își dădu seama că nu trebuia să conteze pe el. Părea să fie epuizat, cu ochii înlăcrimați și nasul roșu. Îi explică pe un ton răgușit:

- Scuză-mă. Am răcit îngrozitor. Nu mă simt bine deloc.

- Dar Gerald! N-ar fi trebuit să ieși în halul ăsta! Trebuia să rămâi în pat, cu o băutură caldă!

- Cine să mi-o prepare? întrebă el, cu o voce lugubră. Nu, m-am gândit că e mai bine să mă ridic din pat pentru a fi într-o companie plăcută.

- Mai bine rămânem aici, spuse ea, resemnată, o să ațât focul și o să-ți pregătesc o băutură caldă cu aspirină.

Urcară în apartament și ea se instală pe canapea. Rămaseră așa, la căldură, uitându-se la televizor și citind ziarele.

- La ce te gândești? o întrebă el brusc, văzând-o că zâmbea în timp ce răsfoia un supliment al ziarului Times.

- Că nu este, într-adevăr, vreme de plimbare.

Putea oare să-i mărturisească faptul că această după-amiază semăna cu duminicile petrecute în fața șemineului cu unchiul Ted? Simțea totuși, o anumită tandrețe pentru acest Gerald cumsecade, și ar fi mers până acolo încât să se ghemuiască lângă el, pe canapea…dar, fără îndoială, el n-ar fi luat asta atât de ușor…

Ted sună spre seară pentru a afla noutăți, așa cum făcea în fiecare zi, chiar dacă în ajun Frances îi spusese că va ieși în oraș.

- Plouă iar, îl anunță Frances. Mă uit la televizor cu Gerald.

Pe Ted nu-l interesa în mod special prezența lui Gerald, dar prefera să o știe cu cineva. Profitând de faptul că era în birou, sună la firmă, și, la capătul celălalt, ridică receptorul Jim.

- Am reușit să-l conving pe unchiul Ted să-și ia concediu, îi explică Frances. Avea nevoie. Mă ocup singură de magazin și până acum totul a decurs bine.

- Nu mă miră, spuse el.

Mama ei veni imediat la telefon, dar reacția ei fu diferită de cea a lui Jim.

- Ce am auzit? Singură?

- Da, dar totul merge bine. Clienții sunt foarte drăguți și eu mă descurc foarte bine.

- Dar ești singură și în apartament?

- Da.

- Nu-mi place asta, o anunță mama ei.

- Dar nu mi-e teamă de nimic, încercă s-o liniștească Frances.

- Ted n-ar fi trebuit niciodată să te lase singură. Nu sunt nici două săptămâni de când ești acolo.

- Sunt cinci, mamă...și dacă aș avea probleme, m-aș putea oricând adresa galeriei.

- Galeriei? strigă Isabel, ca și cum casa Alridge ar fi fost rău famată.

- Îl cunoști pe Gerald, lucrează acolo.

- A, da, este adevărat…dar, ia spune-mi, unde e plecat Ted? Cum pot să iau legătura cu el?

- Nu vreau să suni, și nici să-l deranjezi. Are nevoie de odihnă.

Și cum mama ei încerca să protesteze, Frances continuă, ridicând vocea:

- Haide, mamă, ai grijă de tine, de Jim, și mai ales nu te îngrijora pentru mine. La revedere, te sun peste câteva zile.

Urcă în apartament și se instală pe un mic taburet, în fața șemineului. Ploua în continuare la fel de vârtos.

- Era unchiul Ted, povesti ea, și apoi am sunat la fermă. N-ar fi trebuit să-i spun mamei că am rămas singură la magazin. Se îngrijorează din orice nimic. Și apoi, ca o proastă, i-am explicat că pot oricând să cer ajutor galeriei.

- Și ce e rău în asta?

- Prezența lui Leo, spuse Frances privind focul din șemineu. El e oaia neagră, pentru mama mea. Îl consideră responsabil de plecarea tatălui meu...

„Și de moartea lui“ adăugă, în sinea ei. Chiar în această cameră le anunțase Ted teribila veste.

- Am fost obligată să-i spun că lucrezi acolo. Dacă aș fi menționat numele lui Leo, ar fi venit ca fulgerul aici.

- Dar și tu îi purtai pică lui Leo, nu-i așa? o întrebă Gerald, calm.

- Nu la fel ca ea. Am înțeles nevoia lui de a pleca, de a se îndepărta. Fără îndoială, Leo i-a spus că un artist trebuie să fie nemilos. Dar era ăsta un motiv să nu ne scrie, chiar și o simplă scrisoare?

- Nu v-a dat niciodată vești despre el? întrebă el.

- Trimitea bani, dar nu a reluat contactul cu noi, și nici cu unchiul Ted. Credeam totuși, că-mi va trimte o felicitare de ziua mea.

Surâse, pierdută în amintiri.

- Avea obiceiul să-mi picteze felicitările pentru ziua de naștere, continuă ea. Scene câmpenești cu o mică siluetă, eu fragilă, cu părul roșcat. Dacă le-aș fi păstrat, măcar...Dar eram copil și credeam că le voi primi toată viața... Mi-ar fi plăcut să am una, pe ultima...ar fi însemnat că nu m-a uitat.

- Frances...

Gerald se apropiase de ea și o luase pe după umeri. Dar nu avea chef de atenția lui. De ce vorbise? Pentru că era o zi tristă? Pentru că fusese menționat numele lui Leo?

- Asta a fost demult! continuă ea. Ai venit aici să te relaxezi, iar eu încep să-ți povestesc nefericirile mele de odinioară. Să nu mai vorbim despre asta, vrei? Mama mea este gata să dezgroape securea războiului împotriva lui Leo, în timp ce el a uitat-o, cu siguranță, de mult!

- Doar dacă nu te hotărăști să-l seduci, spuse Gerald, cu o voce surdă.

Îl privi drept în ochi, apoi izbucni în râs.

- Nu, nu eu, mulțumesc. Se ocupă deja Judith de asta.

Atunci, Gerald o privi cu atenție, în timp ce fața i se destindea și surâse. Dar în ce măsură spunea adevărul?

***

În ultima parte a vacanței unchiului Ted, Frances fu foarte ocupată la magazin, dar totul se petrecu foarte bine. Se vedea des cu Gerald, care se simțea mai bine. Ieșea aproape în fiecare seară, sau invita prieteni la cină. Exagera poate, un pic, pentru că seara, când se demachia, observa că era trasă la față și palidă.

Unchiul începea să-i lipsească, mai ales dimineața și seara, momentele cele mai dificile pentru cineva care locuiește singur. În plus, nu-l zări pe Leo nici măcar o dată. Nu se afla la galerie în permanență și, de altfel, de ce să-l viziteze înainte de întoarcerea lui Ted? Relația lor se limita, acum, la afacerea magazinului.

Sigur, unchiul Ted va fi mulțumit de vânzări. Frances ținea contabilitatea în mod riguros, răspundea regulat la scrisori și reînnoi decorația rafturilor. Pe ansambu, era destul de mândră de ea.

Leo prevăzuse că se va descurca. Dar France ar fi vrut să observe chiar el acest lucru. Pentru că, în cele din urmă, lăsând la o parte faptul că era amuzantă și decorativă, nu avea o părere prea bună despre ea.

Miercuri, Gerald sosi spre prânz. Unchiul Ted insistase ca Frances să închidă magazinul timp de o oră, pentru

pauza de masă. Dar ea profitase întotdeauna de această oră pentru a face un pic de ordine, sau pentru a aranja obiectele pe rafturi, mulțumindu-se cu câțiva biscuiți și o ceașcă de cafea. Gerald încercase, fără succes, s-o invite la prânz, la barul din apropiere.

- Vii? îi propunea el.

- Nu, astăzi nu, răspundea ea de fiecare dată.

În acea zi, adăugă:

- Leo este aici?

- Da.

- Poți să-l întrebi dacă dorește să vină un pic? Aș vrea să arunce o privire pe registrul contabil înainte de întoarcerea unchiului, mâine. Și, în plus, este normal să fie informat, presupun.

- Da, spuse Gerald. Poți s-o faci chiar tu, tocmai ia prânzul cu Judith, la bar.

- Nu mă interesează asta, replică ea. Dar dacă te deranjează să-i transmiți un mesaj, pot să-i telefonez chiar eu în după-amiaza asta.

Și se pregăti să-i trântească ușa-n nas.

- Dar nu, haide, o să-i spun, promise Gerald, rănit de atitudinea tinerei fete.

- Îmi pare rău, își reveni ea. Nu am nimic cu tine, dar cred că sunt la capătul puterilor. Bine că se întoarce unchiul Ted!

Era convinsă că Gerald îi va spune lui Leo dacă l-ar fi văzut în acea după-amiază, dar poate că acesta nu-și va

pierde timpul să vină s-o vadă. De altfel, asta n-avea nici o importanță. Din partea lui Frances, era vorba de o pură curtoazie față de interesul său pentru magazin. Bineînțeles că nu dorea în mod special să-l vadă pe Leo.

Nu veni în cursul după-amiezii; din fericire, pentru că n-ar fi putut să-și lase clienții pentru a-i arăta registrele. Dacă ar fi să vină, o va face poate la închiderea magazinului, sau poate avea o întâlnire în cursul serii și nu va veni deloc…

Făcea întotdeauna o baie, după ce termina programul. Dar în acea seară își făcu doar rapid toaleta, rămase în blugi și într-un tricou și se mulțumi să-și refacă machiajul. Apoi, fără să se grăbească, pentru că nu urma să iasă nicăieri, se apucă să-și pregătească cina.Curând, însă, se surprinse privind pendula, la intervale regulate. Ah, doar nu aștepta nimic!

Mâncă, spălă vasele, și apoi se apucă să facă un pic de ordine. Decise, în cele din urmă, că nu va mai veni. Nu, nu era dezamăgită. Îi era indiferent. Adusese din birou registrul contabil și corespondența, care se găseau acum pe masa din salon. Urma să le ducă înapoi, și să se spele pe cap.

Aruncă însă o privire în parcare, pe fereastra de la bucătărie. Triumphul lui Leo era acolo, ca de obicei, ceea ce însemna că și el era. Fără să știe de ce, un zâmbet îi apăru pe buze.

Un pic mai târziu, cineva ciocăni la ușa dinspre galerie. Evită să aprindă lumina pentru a-și ascunde, cât se putea, fața îmbujorată.

- Bună seara, spuse ea, pe cel mai relaxat ton de care fu capabilă. Ai primit mesajul meu?

- Vrei să arunc o privire prin registre?

- Da, răspunse ea, urmându-l în salon. Vroiam să stai liniștit.

- În legătură cu ce?

Privirea lui se plimba de la masă la Frances.

- În privința intereselor tale în acest magazin. Ultimele două săptămâni au fost bune.

- Sunt încântat să aflu, răspunse el, politicos.

- Nu pari surprins.

- Suntem în plin sezon.

- Da, bineînțeles. Am avut parte chiar și de soare, zilele astea. Ei bine, am știut să fac față situației.

- Eram sigur.

- Nu vrei să vezi registrul contabil?

- Doar dacă ai probleme.Ai?

- Nu, nici una.

Cu toate astea, nu-i fusese foarte ușor. Își dăduse toată silința, în fiecare clipă.

- Ted se întoarce mâine, nu? întrebă el, brusc. Cu atât mai bine! Pari epuizată.

- Asta-i tot ce ai să-mi spui? Și eu, care mă așteptam la complimente! Toți clienții au fost bine serviți. N-a făcut

nimeni nici o reclamație și tu îmi spui: „E normal în acest anotimp“ sau „Pari obosită“.

Își debita discursul, în timp ce el o privea zâmbitor.

- Ai făcut, în mod cert, o treabă foarte bună, dar eram convins că așa va fi!

- Ei bine, pentru că tot ești aici, nu vrei să arunci o privire prin acte? Îi va face plăcere unchiului Ted, mâine.

Frances se întrebă o clipă ce era în mintea lui. Căuta, poate, o scuză s-o refuze? În cele din urmă, o întrebă:

- Vrei să-mi aduci o ceașcă de ceai?

I-o aduse imediat. Leo se uită pe registre fără să scoată un cuvânt, sau să pună vreo întrebare. Îi făcea plăcere prezența lui. Nu era o simplă prezență, ca cea a unchiului Ted sau a lui Gerald, era diferit. Îi observa figura serioasă, mâinile voluntare care întorceau paginile, și se simțea mai puternică, și mai fericită.

Judith nu dispăruse, bineînțeles, din peisaj, și Leo venise pentru că ea fusese cea care-l chemase. Îi spusese că nu-l plăcea. Cum să-și dea seama? Când era acolo, se simțea copleșită.

Putea, pe urmă, să-i propună să rămână la cină sau să-l întrebe, poate, despre călătoria sa în America…

Cât timp el studie registrele, Frances se străduia să rămână așezată fără să spună ceva, simțind cum devine din ce în ce mai senină. Închise în cele din urmă registrul contabil, o privi, și spuse:

- Ted o să fie mândru de tine!

- Mi-ai spus deja, încercă ea să glumească. Și eu sunt foarte mândră de el!

- Te înțeleg.

Leo își duse mâna la față, apoi clipi ca și cum nu se simțea bine, ca și cum ar fi avut ochii umflați. Privind-l mai atent, Frances își dădu seama că nu părea să se simtă bine.

- Sper că n-ai luat gripa de la Gerald? întrebă ea, îngrijorată.

- Tu ar fi trebuit s-o iei, replică el, zâmbind. Dar aceste două ultime săptămâni au fost epuizante, fără să mai vorbesc de efectele decalajului orar.

- Îmi pare rău.

Nu s-ar fi gândit niciodată că Leo putea să obosească, având o forță fizică atât de evidentă. Erau, fără îndoială, toate îndatoririle pe care le avea la galerie. Era singurul responsabil și zbura dintr-o țară în alta, așa cum alții se plimbau cu mașina.

- N-ar fi trebuit să te plictisesc și eu, continuă ea.

- Nu face nimc.

În momentul în care se ridică, Frances îi propuse:

- Nu pleca așa. Pari să ai febră. Așază-te, o să-ți pregătesc ceva de mâncare.

- Nu, mulțumesc, spuse el. Dar nu sunt grăbit. N-am nici un program.

Fără Judith, în seara asta? Altfel, n-ar fi venit. Se așeză comod într-un fotoliu, acolo unde stătuse ultima oară, împreună cu unchiul Ted, iar Frances se așeză pe taburet.

- Și eu, care credeam că sunt singura care a petrecut cincisprezece zile epuizante! Dar eu par mai în formă ca tine! Cred că ai luat unul din microbii care bântuie în momentul ăsta.

- Crezi?

- O să-ți pregătesc unul din leacurile miraculoase ale tatălui meu vitreg.

- Pentru gripă?

- Pentru orice.

Se ridică, luă sticla de whisky a unchiului Ted și-i pregăti un grog puternic.

- Mai ușor! strigă el. Conduc! Doar eu singur beau?

- Eu nu am gripă…dar îmi prepar și eu unul, așa, preventiv.

Își pregăti un grog mai slab, se reașeză și-l întrebă:

- Ce s-a întâmplat în America?

- Dar aici?

- Nimic special.

Leo părea foarte obosit, și atunci ea îi vorbi tandru despre magazin și despre clienți, fără să pomenească de vizita Judithei. Cu poveștile ei despre lucrurile mărunte de fiecare zi, reușea chiar să-l facă să zâmbească din când în când. Îi punea întrebări, dar niciodată în legătură cu Gerald. Se așternu apoi o tăcere în care se putea auzi - tic-tacul pendulei, picăturile ploii, și vântul.

Frances ațâță focul de vreo două ori. Era totul atât de liniștit... Chiar dacă se făcuse târziu, Frances n-avea nici un chef să se miște. Își dorea, pur și simplu, să rămână așa până a doua zi să întrețină focul, în timp ce Leo se odihnea.

Evită cu grijă să privească spre pendulă, pentru a nu reveni la realitate. Dacă era târziu, ar fi plecat curând, s-ar fi întors acasă…Atunci, îndrăzni:

- E îngrozitoare vremea de-afară. Dacă vrei, aș putea să-ți pregătesc camera lui Ted...

- Nu, mulțumesc. Prefer să rămân pe canapea, dacă nu te deranjează.

- Nu, bineînțeles, deloc. Mă duc să-ți aduc o pernă și o cuvertură.

I le aduse, își urară noapte bună, și Frances se retrase în camera ei.

Era destul de obosită. De obicei, nu punea ceasul s-o scoale, dar de data aceasta avu grijă s-o facă. Se întinseseră mult la vorbă, și risca să se scoale la prânz! Și, mai ales, nu vroia s-o trezească Leo. Cum ar fi arătat cu resturile de la machiaj pe față, și cu părul încâlcit?

Leo dormea dus acum, cu siguranță. Cu ochii închiși, își imagină figura sa, în sfârșit relaxată. Aproape că-i simțea respirația regulată, și avea chef să-i șoptească la ureche:

- Somn ușor! Afară plouă și e frig, dar aici e bine, și suntem împreună, doar noi doi.

Capitolul 8

Ceasul deșteptător o făcu să tresară. O clipă, fu tentată să-și îngroape capul în pernă. În cele din urmă întinse mâna, opri soneria, și, cu mari eforturi, se dădu jos din pat.

Oglinda comodei nu-i arăta o imagine prea încurajatoare. Își puse imediat capotul și încercă să-și ordoneze părul. Cu siguranță, Leo nu se sculase încă. Ar fi bine să-i pregătească un ceai, și să i-l ducă la pat.

Deschise încet ușa și aruncă o privire pe hol. Venea de undeva un zgomot, fie din salon, fie din bucătărie. Își dorise atât de mult ca el să doarmă, și ca ea să-l trezească! În plus, nu se punea problema s-o vadă în halul în care era.

Fugi în baie și se spălă cu apă rece pe față, ceea ce-i lămuri ideile, apoi, cu ochii strălucitori și cu genele încă umede, se duse în bucătărie.

Leo era deja acolo, sprijinit de fereastră, cu o ceașcă în mână.

- Bună dimineața! spuse el. Mă întrebam dacă să-ți aduc cafeaua la pat...

Părea atât de diferit față de seara trecută, atât de relaxat și de calm...Frances se îndreptă spre cafetieră pentru a se servi, și murmură:

- Este un aparat de ras al unchiului Ted în baie, dacă vrei să-l folosești...

Leo își trecu mâna peste barba care începea să crească.

- Mulțumesc, am și eu unul, la galerie.

Un moment, se gândi dacă i se întâmpla des să nu doarmă acasă, apoi spuse, simplu:

- Ar fi bine să mă grăbesc dacă nu vreau să întârzii cu deschiderea magazinului.

Ieși cât de firesc putu din bucătărie, și se precipită în camera ei, unde începu să se aranjeze în grabă. Se pregătea să-și dea cu ruj când auzi pașii lui Leo îndepărtându-se pe hol, și apoi ușa închizându-se în urma sa.

Dar de ce naiba se comportase așa? De ce se simțise atât de jenată? Pentru că era în capot? Dar cum altfel, la acea oră? Nu se mai comportase așa din copilărie.

Se duse și deschise ușa și încercă să-i ureze, pe un ton vesel:

- O zi bună! Mă bucur că te simți mai bine. Și eu mă simt bine dimineața asta. Sper să ne revedem curând. Cine știe, poate chiar diseară, după întoarcerea unchiului Ted.

Apoi își zâmbi în oglindă, și, după ce-și termină machiajul, coborî:

Cerul era încă cenușiu, dar ce mai conta! Era o zi importantă. Pregăti ceva de mâncare pentru unchiul său.

Câțiva clienți se plimbau prin magazin, când intră Gerald. Se îndreptă spre tejghea, și-i spuse pe un ton confidențial:

- Am să-ți spun ceva.

- Să fie scurt.

- Leo a dormit aseară sus, în apartament, nu-i așa?

Cu siguranță, Gerald era deja în galerie când coborâse Leo.

- Ploua cu găleata, așa că a rămas să doarmă pe canapea.

- La fel de tare ploua și duminică, când m-ai condus acasă…

Chiar dacă vorbeau pe un ton scăzut, clienții ar fi urmat în curând să tragă cu urechea.

- Scuză-mă...spuse Frances și se îndepărtă de tejghea.

Gerald o urmă, se înfipse în fața ei, și-i propuse, calm:

- Dacă îți spun ceva, promite-mi că nu mai spui nimănui.

Frances se strădui să ascundă curiozitatea și neliniștea care creșteau în ea, mai ales că era atâta lume de față, și spuse:

- N-am nevoie nici de informații, și nici de confidențe care-l privesc pe Leo. După câte știi, cred c-ai putea să scrii o carte despre el. De altfel, ar fi o idee bună…

Pe tejghea era un stilou. Gerald îl luă, scoase o bucățică de hârtie din buzunar și scrise îngrijit literele „T.F“, după care îi arătă hârtiuța lui Frances.

- Îți amintește de ceva?

- De ce? întrebă ea, lividă.

- Le-am văzut pe o felicitare, la Leo, când mă uitam prin niște documente, în urmă cu șase luni.

Frances se agăță de tejghea, simțind cum i se înmuiau picioarele, și nu pierdu nici un cuvânt din ceea ce-i descria Gerald.

- Era un peisaj de la malul mării, destul de agitat, cu o copilă fragilă, așezată pe o stâncă. Era semnată „T.F." și, în interior,... era scris: „Fetiței mele dragi. Pentru cei treisprezece anișori. La mulți ani! „

- Nu înțeleg, începu ea, chiar dacă, fără să mai fie nevoie de explicațiile lui Gerald, semnătura era foarte clară pentru ea.

- Este clar că a încercat să ți-o transmită prin intermediul lui Leo, și că acesta n-a dat-o mai departe.

Dacă ar fi trimis-o , mama lui Frances ar fi făcut-o bucățele în loc să i-o arate fiicei ei...Chiar și unchiul Ted ar fi acționat cu prudență pentru a evita reacțiile violente ale lui Isabel, pe vremea aceea. Dar cum să-și explice atitudinea lui Leo? Doar dacă nu a încercat să evite ca Peter Reynolds să reia contactul cu familia sa, în detrimentul artei.

- Era și o scrisoare? întrebă ea, cu o voce surdă.

- Nu-mi mai amintesc. Oricum, n-aș fi citit-o. Pur și simplu, felicitarea mi-a atras atenția. Nu știam cine este „T.F.". Nu sunt, totuși, inițialele tatălui tău?

- Da, spuse ea, cu un surâs ușor. „Tatăl lui Frances". Semna mereu cu aceste inițiale felicitările pentru ziua mea de naștere. Felicitarea îmi aparține, și o vreau!

- Mi-ai promis să nu spui nimic, șopti Gerald, de parcă Leo i-ar fi putut urmări în magazin.

- Eu! Nicicând!

- O, Frances, te rog!

- Te comporți ca un struț. Ridici capul puțin, și pe urmă cauți să te ascunzi, spuse ea, necruțător.

- Țin mult la tine, de aceea ți-am vorbit. Dar n-am chef să-mi pierd locul de muncă, și nici ca Leo să se enerveze pe mine.

Frances se îndepărtă de tejghea și hârtiuța căzu, legănându-se în aer.

- Da, înțeleg, spuse ea în cele din urmă. Bine, n-o să spun nimic. Dar promite-mi un lucru: să o sustragi discret, următoarea dată când te vei mai duce la el. Nu-l interesează și, de altfel, îmi revine de drept.

- O, nu, n-aș putea niciodată.

- Ba da, ba da, replică Frances, punându-i mâna pe braț. Ești un adevărat cavaler gentil.

Se întoarse să-i servească pe numeroșii clienți care se strânseseră. De ce păstrase Leo felicitarea? De ce nu i-o dăduse în seara cinei de la el acasă? Nu vroia să accepte că Peter Reynolds nu-i urmase sfatul și nu rupsese definitiv relațiile cu familia sa?

Răspunzând și surâzând clienților, nu putea ignora că aceasta fusese lovitura de grație. Încercă să nu se mai gândească la Leo, ca să nu simtă cum o înăbușe mânia.

Deci, în tot acest timp, Leo știuse că Peter se gândise la fiica sa. Cu doar o săptămână înaintea morții, îi trimisese această felicitare. Poate că atunci ar fi încercat să intre în contact cu el, poate că s-ar fi întâmplat ceva și n-ar mai fi fost pe mare, în ziua care i-a fost fatală…Totul s-ar fi schimbat, dacă Frances ar fi primit felicitarea. În orice caz, n-ar mai fi petrecut ultimii opt ani întrebându-se dacă tatăl ei o iubise cu adevărat...

Bine că unchiul Ted se întorcea. Se hotărî să profite de pauza de masă pentru a face cumpărături, și urcă să-și caute portofelul.

În momentul în care ieșea din magazin, la colțul străzii apăru Judith, foarte elegantă, ca întotdeauna, purtând un blazer bleumarin și o frumoasă fustă plisată, impecabilă. Se opri în fața lui Frances.

- Îmi pare rău, am închis, dar dacă vrei să intri prin curte…

- Cu tine vroiam să vorbesc, spuse Judith.

- Tocmai mă duceam la măcelărie..

- Nu am multe să-și spun, doar atât vreau să te previn: încetează să te mai învârți în jurul lui Leo.

Frances se sprijini de zid, și o întrebă calm:

- Am impresia că ai avut o mică discuție cu Gerald, nu?

- Eram cu Leo, ieri, când Gerald i-a transmis mesajul tău. Se pare că vroiai să-l vezi pentru afaceri? Crezi că sunt proastă?

- Așa, care va să zică, nu ai vorbit cu Gerald? Dar ce se întâmplă de a devenit, subit, discret? Atunci, o să-ți spun eu: este adevărat, Leo a venit la mine să vorbim despre afaceri, și a rămas până a doua zi.

Judith se blocă.

- Nu te cred! exclamă ea, în timp ce Frances îi întorcea spatele.

- Ei bine, atunci, întreabă-l!

Și se îndepărtă. Numai să nu-i facă o scenă îngrozitoare lui Leo, Judith! Nu, nu va îndrăzni. Și apoi, atât lui Leo cât și Judithei trebuie să li se fi întâmplat alte aventuri de genul ăsta.

În orice caz, era problema lor. După cumpărături, reveni să pregătească o primire călduroasă unchiului său.

Unchiul Ted sosi cu o jumătate de oră înainte de închiderea magazinului. Frances nu fusese niciodată mai fericită să revadă pe cineva. Era ocupată când intrase, dar se scuză, politicos, pentru a-i sări în brațe.

- Cât de bucuroasă sunt că te văd! Arăți splendid. A fost bine?

Părea mult mai odihnit, și chiar un pic bronzat.

- Dar unde ai căpătat culoarea asta superbă? Aici, a plouat încontinuu.

- O, aerul mării, fără îndoială. Da, a fost foarte bine, dar, oricum, e bine să te întorci acasă.

- Mi-ai lipsit mult, îi mărturisi ea. Așteaptă un pic să termin cu acest client, și-ți povestesc totul, în detaliu.

Își duse valiza sus și coborî imediat. Frances se simțea ușurată: chiar dacă totul fusese bine, era plăcut să nu se mai simtă singură responsabilă de magazin. Acum, putea să se relaxeze un pic.

După ce plecă ultimul client, închiseră magazinul și Frances îi repetă:

- O! Sunt atât de fericită că ești aici!

- Nu a fost prea greu pentru tine?

- Deloc! Ai remarcat că am organizat lucrurile un pic diferit...și ai văzut vitrina?

Ieșiră împreună.

Pentru că plouase în ultimele zile, nu scosese nici un obiect afară, dar vitrina strălucea, cu toate luminile aprinse.

- Foarte drăguț, afirmă el.

În acel moment, mașina lui Leo apăru sub portic și se opri în dreptul lor. Frances simți că-i îngheață sângele în vine, când Leo veni să-i salute.

- Bună seara, prietene, spuse unchiul Ted.

- Bine ai venit, răspunse Leo, pari în formă.

- Da, așa este.

Apoi, întorcându-se spre Frances:

- Se pare că Frances s-a descurcat foarte bine, nu-i așa?

Cu siguranță, Judith discutase cu el. În pofida calmului aparent pe care-l afișa, Frances știa că Leo era furios.

- Tocmai îmi arăta cum a decorat vitrina, continuă unchiul Ted.

Leo se apropie de Frances, și, acoperit de zgomotul mașinilor, îi șuieră:

- Poți să-mi spui de ce-mi creezi mereu povești îngrozitoare?

Ar fi vrut să-i spună în față: „Dar tu, de ce mi-ai furat felicitarea? „ Dar nu avu timp, pentru că Ted spuse:

- Merită o vacanță, nu-i așa?

- În orice caz, merită ceva, răspunse Leo.

Atunci, Frances intră, lăsându-i să vorbească.

Mai târziu, unchiul Ted i se alătură în bucătărie, unde Frances pregătea cina.

- Te-ai văzut des cu Leo în lipsa mea?

- A venit să se uite pe registre, cred că ți-a spus, aseară, și a constatat că afacerile merg bine pentru acest sezon. Vrei să arunci și tu o privire, în timp ce eu mă ocup de mâncare?

Nu putea să-i vorbească despre felicitare. Pe de o parte, pentru că-i promisese lui Gerald; pe de altă parte, unchiul Ted avea încredere în Leo.

Dar într-o zi va pune mâna pe ea, chiar dacă va trebui să intre prin efracție în casa lui. Chiar dacă, în fond, nu era ceva important, tatăl ei se gândise la ea, și asta reușea să o facă foarte fericită.

După cină, se așezară într-un colț al șemineului, și-i ascultă poveștile din vacanță. În afara celor două cărți poștale pentru Frances, mai trimisese una Isabelei și lui Jim.

- Ce bine că nu le-ai scris și adresa! glumi ea. Era așa de furioasă că m-ai lăsat singură la magazin! Era gata să te sune, și chiar să te caute.

- O, Dumnezeule! Numai să nu-și pună în cap să vină aici!

Unchiul Ted avea oroare de scenele de ceartă, și nu le uitase pe cele cu Isabel, înainte ca aceasta să se recăsătorească.

- În schimb, Jim s-a bucurat pentru tine, continuă Frances, și a fost convins că o să mă descurc.

În seara asta, stătea pe fotoliu, nu pe taburet, ca în ajun. Reîncepu să-i povestească, în detaliu, unchiului său drag.

- Cred că ți-ai dat foarte mult silința. Mulțumesc, micuța mea. De altfel, pari obosită.

- Da, mi s-a mai spus.

De către Leo, și, fără să știe de ce, lacrimile îi umplură ochii.

- Culcă-te devreme în seara asta, insistă ferm unchiul.

Frances luă o carte, și citi până când simți că o părăsesc puterile.

***

A doua zi, aceeași ploaie. Într-un efort disperat, Frances își aplică cel mai viu ruj de buze, și îmbrăcă bluza în cele mai vii culori pe care le avea, dar degeaba.

În pofida încercărilor sale de a părea veselă, surprise nu o dată cum o urmărea privirea îngrijorată a unchiului său.

În doi, munca din magazin se redusese semnificativ. Iar după-amiaza, fu o oarecare acalmie.

Fără să vrea, Frances lăsă să-i scape un oftat.

- Ce se întâmplă?

- O, nimic!...dacă ar apărea un pic soarele! Vremea asta îmi dă dureri de cap.

- De ce nu te duci să te plimbi? Rămân eu.

Era o propunere foarte tentantă.

- Ești sigur? întrebă ea.

- Știi, sunt obișnuit, spuse el zâmbind, și apoi, nu ești indispensabilă.

I-ar face bine să hoinărească vreo oră, două. Îmbrăcă repede impermeabilul, și-și puse un batic pe cap.

- Dacă o să fii hărțuit, e vina ta, glumi ea, pentru a-i face plăcere.

Totuși, imediat ce ieși, se întristă pe loc. Se îndreptă cu pași mari spre podul Clopton, și spre drumul ce ducea spre zona de remorcare. Râul era umflat de apele ploilor. Încetul cu încetul, Frances se simți mai bine, scăpă de durerile de cap, dar nu de angoase. Lebedele alunecau pe apă, demne și imperturbabile.

Dădu apoi o tură prin oraș, vorbi cu o fostă colegă de școală, și-și cumpără un buchet magnific de lalele, de un galben intens. Aranjate într-o vază frumoasă, acasă, ar fi ca o rază de soare.

Lipsise cam două ore și, când se întoarse, în jur de cinci, magazinul era deja închis. I se păru, la început, că s-a înșelat, dar ușa chiar era ferecată, și nu vedea pe nimeni înăuntru. Se întâmplase ceva. Sună, pradă unei îngrijorări înnebunitoare, și-l văzu imediat pe unchiul Ted cum coboră să-i deschidă.

- La naiba! Mama ta e aici!

Avea părul ciufulit, ca și cu s-ar fi scărpinat încontinuu. Avea de ce să-l tulbure o astfel de vizită.

- Dar, de ce? Pentru că ai fost plecat?

- Nu, a sosit acum zece minute, îi explică Ted cu o voce neliniștită, și s-a dus drept alături, să vorbească imediat cu Leo.

- Poftim? întrebă Frances, uimită.

- Cineva a sunat-o, de dimineață, să-i spună că ai locuit aici cu Leo, în lipsa mea.

Ce absurditate! Gerald înnebunise de tot dacă-i povestise așa ceva, mai ales mamei sale!

- Gerald? întrebă ea, neîncrezătoare.

- Nu, o femeie. Nu și-a spus numele.

Așadar, fusese Judith.

- Dumnezeule! Ce catastrofă! Și cum a reacționat Leo?

- Îți va spune chiar ea, răspunse el, urmând-o pe Frances pe scări.

Mama sa era în salon, întinsă pe canapea. În încăpere mirosea puternic a apă de colonie; consumase, probabil, o sticluță întreagă. Ăsta era obiceiul ei, să-și pregătească o compresă, când avea dureri de cap. De data asta, era foarte grav.

- O, Frances! Cum ai putut? gemu ea, când o văzu intrând.

- Cum am putut ce?

Frances puse pe masă superbul buchet, și strânse pumnii. Când mama ei își ieșea din fire, orice raționament devenea inutil!

- Leo a venit aici să verifice registrele, spuse ea, ridicând vocea. Ploua torențial, și era epuizat; și-a petrecut noaptea pe canapea.

Isabel se ridică, de teamă să nu se contamineze.

- Haide, mamă, nu e nimic între Leo și mine, continuă Frances, încercând să nu-și piardă controlul. Și de ce ai fost să vorbești alături? Să te plângi și să te vaiți, ca ultima oară?

Și cine auzise? Cum reacționase Leo? se întreba Frances în sinea ei.

- Cum ai îndrăznit? insistă Isabel, ca un copil care crede că toată lumea este împotriva lui.

Apoi începu să plângă, cu lacrimi de crocodil, ca și cum ar fi urmărit o scenă patetică la televizor, își spuse Frances. Fără să știe de ce, izbucni, deodată, în râs.

-- Judith, eu, și acum, tu! constată ea. Câte femei isterice în jurul lui Leo!

- Un demon! exclamă Isabel. Pretinde că totul este din vina mea.

- Totul, ce?

- Plecarea tatălui tău.

- Dar poate așa este...

Era pentru prima oară când îndrăznea s-o spună cu voce tare. Cineva o spusese clar, pentru prima oară.

- Frances!

Mama ei părea lovită în inimă. Cu toate acestea, tânăra fată continuă, furioasă:

- Și ai dat crezare telefonului ăsta, anonim? Ai fi putut să mă suni, în loc să dai buzna aici, în starea asta, nu? N-o să ți-o iert niciodată!

- Știam că asta se va întâmpla, dacă te întorci aici. Știam că te vei întâlni cu acest bărbat, și că o să te abată de pe calea cea dreaptă, așa cum a făcut cu tatăl tău! Știu că n-are nici un pic de inimă, că...

- Dar taci o dată! urlă, deodată, unchiul Ted.

Frances nu-l văzuse niciodată pe unchiul ei atât de furios.

- Leo a fost ca un fiu pentru mine, continuă el, și aș fi fost încântat dacă ar fi existat o atracție între el și Frances. Este un bărbat respectabil, un soț ideal pentru fiica ta.

- Ai înnebunit de tot, spuse cu o voce stridentă Isabel.

- Nu, deloc! Dar ai inventat atâtea povești despre Peter și Leo! Și, din cauza ta, Frances nu-l poate ierta. Și cu toate astea, Dumnezeu știe că n-are ce să-i ierte.

- Nu vreau să te ascult, declară Isabel, punându-și mâinile pe urechi.

- Să știi c-ar trebui să-i mulțumești. Știi bine că Peter ți-a scris, și nu numai că nu i-ai răspuns, dar în plus, nici nu i-ai spus lui Frances.

Isabel păru împietrită.

- Minți, protestă ea, dar Frances știa că ăsta era adevărul.

- Nu, afirmă Ted, și Leo nu i-a vorbit niciodată lui Frances, știu sigur, doar ca să n-o întoarcă pe Frances împotriva ta.

Isbael continua să murmure:

- Nu mi-a scris niciodată!

- Isabel! Știu. Peter m-a sunat pentru a-mi cere să-ți înmânez o scrisoare, pentru că tu le trimiteai înapoi pe toate. Dar știam că vei proceda la fel, c-o vei rupe sub ochii mei. Pe vremea aceea, nu eram de acord cu atitudinea lui Peter, și l-am sfătuit să continuie să-ți trimită scrisori. Am regretat, mai apoi, dar la ce bun? Doar că Frances ar fi fost de partea tatălui ei, și asta te-ar fi distrus complet.

Isabel se așeză pe canapea, și luă o lalea galbenă, ca și cum i-ar fi vorbit:

- Ne-a părăsit, îngăimă ea, pe un ton plângăreț, ne-a părăsit pentru pictură. Dacă ar fi fost pentru o femeie, aș fi înțeles, dar pentru a picta tablouri...La ce bun să ne scrie că era frumos acolo, că putea închiria o casă, și că puteam să venim? Într-o țară atât de primitivă! Nu eram, totuși, țigani! Frances trebuia să meargă la școală, și…

Dintr-odată, Frances își regăsi cuvintele.

- I-a dat lui Leo o felicitare pentru ziua mea de naștere.

- Da, reluă unchiul Ted, este adevărat.

- Cum? Știai? De ce nu mi-a spus până acum?

- A trimis-o mai întâi acasă, nu-i așa, Isabel? Pentru că mama ta a trimis-o înapoi, Peter i-a expediat-o lui Leo, cerându-i să ți-o dea, dar, între timp, Peter a murit.

Lui Isabel îi scăpă un hohot de plâns convulsiv.

- Atunci, Leo a sugerat: „Copilul ăsta și-a pierdut tatăl, nu trebuie să facem nimic care s-o întoarcă împotriva mamei sale".

- Dar a păstrat felicitarea! De ce nu mi-a dat-o până acum?

- Nu știu. Eu am tăcut, ca să n-o rănesc pe Isabel. Deși nu-i pasă prea mult de sentimentele altora…

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Isabel, și Frances se enervă:

- Mamă, te rog, încetează să plângi! Mă întreb de ce te-a lăsat Jim să vii aici!

- Plecase, spuse Isabel, printre sughițuri de plâns, și urma să se întoarcă după-amiaza târziu. I-am lăsat un bilet.

- Și ce i-ai scris? o întrebă Frances, zâmbind. „Am plecat s-o smulg pe Frances din ghearele unui destin mai rău ca moartea?"

- Cum îndrăznești să glumești? strigă Isabel.

- Nu glumesc, o să încep și eu să plâng. Și unchiul Ted nu va mai putea suporta mult timp aceste urlete. O să-l sun pe Jim, iar tu, între timp, ar fi bine să faci un ceai sau să pui florile într-o vază, în loc să stai să te lamentezi.

Puse, în treacăt, afectuos, mâna pe brațul lui Ted.

- Îmi pare, sincer, rău, se scuză ea.

Unchiul Ted îi prinse mâna într-ale sale, pentru a o încuraja, apoi coborî să telefoneze la fermă.

- Tu ești, Frances? răspunse Jim. Ce mai faci? Nu cred că mama ta este acasă...

- Caută, pentru că ți-a lăsat un bilet.

- Un bilet?...A, da! „Trebuie să merg la Ted, s-o văd pe Frances. Te sun mai târziu". Dar ce s-a întâmplat?

- A sunat-o o femeie, și i-a povestit că Leo a locuit cu mine, în absența unchiului Ted.

- E-adevărat? întrebă el, curios.

- Bineînțeles că nu! Dar mama s-a dus să-i facă scandal, și să-l acuze că i-a sedus fetița.

- O, nu!

- Ba da! Nu știm, deocamdtă, cum a reacționat Leo. Se pare că a făcut-o responsabilă de plecarea tatălui meu. Era într-o asemenea stare, încât unchiul Ted a trebuit să închidă magazinul. Acum e sus, în apartament, și încearcă s-o liniștească.

- Sărăcuța! spuse Jim.

- Săracul unchiul Ted, mai ales. Leo a investit mulți bani în magazin, și nu cred că a căzut tocmai bine intervenția mamei.

- O, îmi pare tare rău. În plus, am senzația că îți place mult de Leo Alridge, nu-i așa?

- Ce știi tu?

- Ai spus: „Din păcate!"

- Poftim? Da,....ai dreptate. Ai dreptate, îmi place tare mult de el.

- Dă-mi-o pe mama, și nu te îngrijora. Vin s-o iau.

Isabel, se duse, bosumflată, la telefon, și se întoarse cu aerul unei martire care suferă în tăcere.

- O să mă întind puțin, anunță ea, și se duse în camera lui Frances.

- Să sperăm că va rămâne acolo până când sosește Jim, conchise unchiul Ted.

Frances coborî din nou la telefon. Sună la galerie, străduindu-se să găsească cele mai potrivite cuvinte și, mai ales, curajul de a le pronunța.

- Domnul Alridge a plecat, i se răspunse, dar îl puteți găsi, cu siguranță, acasă.

O să încerce. Poate nu mai este nici acasă? Sau poate o să-i răspundă altcineva? Neliniștită, formă numărul:

- Alo, la telefon Leo Alridge, spuse el.

- Bună seara! Sunt Frances. Nu știu de unde să încep să-mi cer scuze…

- Atunci, n-o face. N-ar servi la nimic discuția asta.

Cu aceste cuvinte, îi închise.

Capitolul 9

Frances urcă să-l vadă pe unchiul său. Așezat la masa din bucătărie, își pregătea un ceai pentru a se calma.

- Am încercat să-l sun pe Leo, explică ea, dar nu vrea să mă asculte.

- Este de înțeles, răspunse el.

Avea gâtul uscat, ca și cum traversase un deșert. Un pic de ceai i-ar face bine.

- Judith a sunat-o pe mama, sunt sigură, reluă ea. Știa că Leo a dormit o noapte aici.

- S-ar spune că e geloasă…remarcă el.

Nici o altă explicație nu s-ar fi părut mai potrivită.

- Temerile ei nu sunt deloc fondate.

Chiar dacă Leo nu mai dorea atât de mult prezența Judithei, nu i se putea reproșa scena din galerie. Mâine o să-l sune din nou, să-și ceară scuze.

Sau poate trebuia să mai aștepte, să-l lase să se calmeze…două sau trei zile, o săptămână? Sau ar putea să-i scrie o scrisoare. Nu va refuza să citească niște explicații.

După ce bău ceaiul, se așeză în fața unei coli de hârtie. Se descurajă însă, după mai multe încercări nereușite.

„Mai ales, să rămânem amici, se gândi ea. Nu știu ce se va întâmpla cu mine, dacă nu mă asculți. Nu știu ce să spun, Dar mi-e teamă că sunt îndrăgostită de tine. Ce-o să fac, dacă o să refuzi să mă asculți?"

Se lăsase noaptea. Mama ei dormea pesemne liniștită, și unchiul Ted se prefăcea că citește ziarul. Frances nu mai putea aștepta, nici măcar până a doua zi dimineață.

- Pot să te las să te confrunți singur cu mama? îl întrebă ea.

- Voi baricada intrarea pentru a o împiedica să iasă înainte ca Jim să sosească, răspunse Ted zâmbind.

Gluma sa o destinse un pic.

- Dar unde te duci? întrebă el, îngrijorat. La domnișoara Warring?

- La Judith? În nici un caz. O să încerc să vorbesc cu Leo.

Nu părea convins.

- Nu e foarte rezonabil.

- Știu, recunoscu ea. Dar dacă se enervează și mă atacă, va trebui să-și ceară scuze pe urmă. Trebuie să facem într-un fel să evolueze situația.

Unchiul nu-i putea spune mai multe. Mai bine să-l vadă pe Leo și să facă pace, altfel Frances n-ar putea dormi.

- Să nu ai așteptări prea mari, o preveni unchiul Ted.

O sărută, și Frances se grăbi se iasă. Rafalele ploii o împiedicau să înainteze rapid cu mașina, de-al lungul râului.

Apăru, în sfârșit, casa paznicului. O femeie ieși la fereastră:

- Unde mergeți?

- La domnul Alridge.

- Este acasă, dar fiți atentă când traversați podul, pentru că apele sunt umflate. Luați o lanternă.

- Mulțumesc! strigă ea.

Laterna nu lumina mai mult ca în seara în care avuseseră pană, și când Leo o folosise pentru a vedea ce se întâmplase cu motorul Bujorului.

Apele râului acoperiseră deja șoseaua care traversa podul, și se mai vedea doar balustrada. Pericolul traversării putea să fie fatal. Puteai fi luat de ape, chiar ținându-te de balustradă.

Făcu un pas înainte, după un moment de ezitare. Foarte repede, spre marea ei surprindere, apa îi ajunse până la genunchi. Curentul, foarte puternic, forma vârtejuri. O clipă, un picior îi alunecă în jos, din cauza unei scânduri care lipsea. Se agăță cu disperare de balustradă, și aruncă lanterna.

În întuneric, cu mii de precauții, continuă să avanseze. Câte scânduri fuseseră smulse? În cele din urmă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ajunse pe malul celălalt. Ușurată, își făcu drum, printre arbori și peste peluze, spre conac. Chiar dacă ar fi vrut, Leo nu-i putea trânti ușa-n nas pe o vreme ca asta. Avea mare nevoie de un adăpost.

După ce sună, nici un răspuns nu-i întrerupse frisoanele. De ce nu cobora? N-avea cum să știe cine era.

Chiar sub portic, ploaia o lovea cu violență. Era imposibil să se întoarcă în starea în care era. Rămase cu degetul apăsat pe sonerie. Leo deschise, în cele din urmă, ușa.

Desculț, într-un halat de casă din mătase neagră, avea, pentru prima oară, un aer neglijent, cu părul ciufulit și ochii umflați.

- Îmi pare rău, bolborosi ea. Dormeai? Te-am deranjat... dacă nu erai singur...

Privirea lui era clară. Ar fi dat-o afară.

- Dumnezeule! Ce faci aici, la ora asta? întrebă el, cu un aer obosit.

- Am venit să-mi cer scuze. N-ai vrut să mă asculți la telefon.

- Întoarce-te acasă!

- Nu pot.

- Poftim?

- Apa a crescut până la genunchi, răspunse ea, arătându-i picioarele pline de noroi. Una din scânduri a fost luată deja de ape, și vor urma și celelalte.

În cele din urmă, o lăsă să intre. Urmele de noroi pe care le lăsa murdăreau tapetul verde. Îi arătă drumul spre bucătărie, unde să-și lase încălțările și impermeabilul.

- Ar fi bine să-i telefonezi mamei tale. Presupun că nu știe…

- Este în camera mea. Jim urmează să vină s-o ia, spuse ea, încercând să zâmbească, în timp ce buzele îi tremurau, iar unchiul Ted are grijă să baricadeze ușa pentru a o împiedica să iasă.

Remarca sa nu-i trezi nici un zâmbet. O însoți pe coridor, pentru a-l suna pe unchiul Ted, și rămase să asculte conversația.

- Sunt la Leo. Nu mă pot întoarce în seara asta. Podul este sub ape. E totul bine?

- Mama ta bombăne în continuare, dar Jim trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Chiar dacă iese din cameră, o să supraviețuiesc, acum.

- Bineînțeles, replică ea.

Leo întinse mâna, pentru a lua receptorul.

- Ted, de ce ai lăsat-o să vină? întrebă el.

Era ușor de imaginat răspunsul indignat al unchiului Ted. Cum ar fi putut s-o împiedice?

- Nu, nu puteai. Bine, o să ți-o expediez cât pot de repede.

Oftă, resemnat.

- De ce nu încerci acum să pleci?

- Cine știe?

Dar nu, n-o s-o lase să plece. Îi arătă salonul în care să se ducă să se încălzească lângă foc, și el o luă într-o altă direcție.

- De ce nu vrei să mă asculți! strigă ea. Nu e vina mea dacă mama a făcut tot scandalul ăsta. Cineva a sunat-o să-i spună…

- Mi-a povestit deja, o întrerupse el. Nu tu ai anunțat-o?

- De ce vrei... ? se miră ea.

Dar, din nou, n-o lăsă să termine.

- Nu știu nimic. Chiar nu știu nimic, repetă el. De ce i-ai spus Judithei că am petrecut noaptea la tine?

- Pentru că mi-a cerut să nu te mai deranjez. Era singura modalitate s-o fac să tacă.

- Ai face mai bine să te usuci, răspunse el, brusc.

- O să murdăresc salonul, remarcă Frances, arătându-i blugii uzi și plini de noroi.

- Dar riști să faci o pneumonie, răspunse el, deschizând un dulap. Uite ceva de schimb.

Îi întinse un halat de baie albastru, bărbătesc, care-i ajungea până la glezne. Fu nevoită să răsucească mânecile prea lungi, și să strângă cordonul la maximum.

Prietenia lui era tot ce-și dorea. Toate neînțelegerile trebuia să dispară. „Să fim prieteni, te rog, i-ar fi propus“.

În picioare, lângă focul din salon, Leo, desculț ca și ea, privea flăcările.

- Îmi pare rău pentru după-amiaza asta, începu ea.

- Nu e vina ta, așază-te.

Rușinându-se încă pentru rolul pe care-l jucase, Frances se instală lângă foc.

- Am fost doar noi doi, reluă el, zâmbind; în biroul meu, nu a asistat nimeni la discuție.

- Eu ieșisem. Cred că unchiul Ted a închis magazinul. Când am revenit, era încă foarte furioasă.

Leo începu să râdă când o auzi povestind.

- Crezi că Judith a sunat-o?

Leo dădu afirmativ din cap.

- Nu urmează să te măriți cu ea? îl întrebă ea.

- De ce nu?

Leo nu adăugă nimic, și nici nu făcu vreo observație în legătură cu caracterul personal al întrebării.

- Sunt sigură că va fi o soție perfectă, dar nu cred că vă potriviți.

- Da? se mulțumi el să răspundă.

Apărată de halatul prea larg, Frances putea ascunde cât de vulnerabilă și de sensibilă se simțea. Dar, n-ar fi dus la nimic această discuție.

- Unchiul Ted mi-a spus că ai o felicitare pe care mi-a desenat-o tatăl meu. O mai ai?

- Mă duc să ți-o aduc.

Tremurând, se ridică și slăbi un pic strânsoarea cordonului. Era cald lângă foc.

Aduse felicitarea, o pictură care lăsa o impresie de spațiu larg, de orizonturi îndepărtate.

- E a tatălui meu?

Îi recunoștea deja stilul. Nu văzuse niciodată o operă mai desăvârșită, și el o realizase în ultimele luni de viață. Talentul său artistic ar fi putut atinge maturitatea: această felicitare justifica plecarea sa.

O puse pe un scaun și îngenunche, pentru a nu scăpa nici un detaliu.

- Îți aparține.

Își respectase promisiunea făcută în prima seară, când vizitaseră galeria. Nici un alt cadou din lume nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare, și, cuprinsă de fericire, îi sări de gât, șoptindu-i:

- Mulțumesc, mulțumesc! E pur și simplu minunat! Nu-ți pot spune cât sunt de emoționată.

Leo de-abia schiță un zâmbet. Poate că această exuberanță nu-l amuza. Bucuria lui Frances, înghețată de privirea sa, dispăru. Brațele îi căzură, grele, pe lângă corp.

- Îmi pare rău, răspunse ea, privindu-și mâinile, neștiind ce să facă.

- Nu vrei să te ating, remarcă el, calm.

Ea, care ar fi dat orice pentru un sărut de-al lui, ridică mirată ochii.

- De ce spui asta?

- Mama ta mă detestă profund, și tu la fel.

- Nu, nu este adevărat !

Se opri, ca și cum erau pe cale să discute despre valoarea uneia din pânzele de pe pereți. Nici un semn de emoție nu apărea pe fața sa, de o frumusețe regulată.

- În după-amiaza asta, mama ta mi-a repetat că și dacă ai fi atrasă de mine, n-ai putea uita niciodată sfatul pe care l-am dat tatălui tău. Și are dreptate. În mod inconștient, voi rămâne întotdeauna dușmanul tău.

Frances se prăbuși pe canapea. Cum să-l facă să înțeleagă cât de puternice erau sentimentele ei pentru el? Nu-și putea stăpâni această atracție irațională. Cum să-i explice? Neînțelegerea fusese creată chiar aici, când el o luase în brațe.

- Ultima oară când am fost aici, începu ea…

- Da, bineînțeles, poate că m-ai dorit. Dar când te-am întrebat dacă știi ce faci, ai găsit că poziția ta nu era confortabilă.

Nu era adevărat. Altfel se petrecuse totul.

- De ce m-ai întrebat asta?

- Vroiam să te fac să spui: „Da, știu ce fac."

Frances se ridică, și-l privi fix.

- Chiar sperai că voi răspunde așa?

- Da, răspunse el, pe un ton nesigur.

- Bineînțeles că știam ce fac. Cum puteam să te detest? Era imposibil.

- Poftim?

Trebuia să-l liniștească, totul era în mâinile ei, acum.

Îl privi drept în ochi, și-i spuse:

- Te iubesc din noaptea în care am rămas în pană. Din acea zi, n-am încetat să-mi doresc prezența ta. Dar când totul devenea complicat, îmi lipseai în orice clipă. Indiferența ta mă făcea să sufăr teribil.

- Chiar crezi asta?

O mângâie ușor pe obraz.

- Par să mint?

Dragostea și dorința ei erau evidente. Se așeză lângă ea, și-i mângâie părul și fața. Apoi o strânse în brațe, ușor, ca pentru a o convinge că nu visează.

- Te iubesc, îi spuse el, în cele din urmă.

- Era așa greu să spui? îl întrebă ea, tandru.

- Da.

- De ce ?

- Poate pentru că n-am învățat niciodată să iubesc? Mama a murit la nașterea mea. Tatălui meu nu-i păsa de nimeni. Atunci, m-am apropiat de Ted, pe care îl respectam foarte mult. Am încercat să-l ajut, și el îmi vorbea mult de tine.

Surâse. Cuibărită lângă el, Frances îl asculta, fără să se miște.

- Știam ce simți pentru bărbatul de gheață. Aveam impresia că te cunoșteam, și eram mulțumit că o să vii. Am ieșit să te salut când ai sosit, dar nici măcar nu mi-ai zâmbit.

- Nu puteam. Mă temeam că era de rău augur.

Ochii săi verzi se luminară de fericire. Cum se înșelase în acea zi!

- Ești gelos? îl întrebă ea, tandru.

- Mi-ai luminat viața. Nu suportam să știu că te atinge un alt bărbat. N-am simțit niciodată ceva asemănător pentru o altă femeie.

Aceeași dragoste și aceeași pasiune îi animau. Se sărutară îndelung.

- N-aș putea trăi fără tine, o viață de singurătate și de așteptare.

- Mama poate să mă deteste, dar nu ne va împiedica să ne căsătorim.

O trase spre el, fără să mai fie în stare să-i spună ceva, și rămaseră înlănțuiți, cu obrajii lipiți. Deodată, Frances simți lacrimi de fericire pe obraz.

- Plâng, murmură ea. Sau ești tu?

Leo ridică încet capul pentru a o privi intens.

- Este prima oară când mi se întâmplă, dar n-am iubit pe nimeni înaintea ta, și doar tu mă poți face să plâng.

Frances își plecă genele lungi.

- Ce onoare!

- Da, și știi ce faci, acum?

- Știu, iubirea mea, știu.

Și, din nou, veni să se cuibărească lângă el.

Sfârșit